Cathy Cassidy

Pasiunea lui Cherry

the chocolate box girls

PRIMUL VOLUM AL SERIEI
CLUBUL FETELOR DEPENDENTE
DE CIOCOLATĂ

FICTION CONNECTION

TREI

Cathy Cassidy

YOUNG 12+

Cherry: Ochi migdalați fermecători, piele de culoarea cafelei cu lapte, imaginație debordantă, umor și reacții imprevizibile…

Viața lui Cherry e pe cale să se schimbe pentru totdeauna. Împreună cu tatăl ei, se mută la Somerset, unde o mamă nouă și patru surori noi-nouțe îi așteaptă. Acolo vor să realizeze proiectul la care au visat mereu: o afacere cu ciocolată.
Dar prima zi petrecută la Somerset îi oferă lui Cherry o surpriză: fermecătorul Shay Fletcher o vrăjește pe loc.
O singură problemă: Shay are deja o iubită… Honey, sora vitregă a lui Cherry.
Cherry știe foarte bine că prietenia ei cu Shay e periculoasă.
Dar asta nu înseamnă că poate sta departe de el…

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-719-185-1

9 786067 191851

Cathy Cassidy

YOUNG

Pasiunea lui Cherry

FICTION CONNECTION

TREI

Cathy Cassidy

YOUNG

Când Shay îmi ridică bărbia și mă sărută pe gură, simt că toată lumea se învârte în jurul meu și uit tot ce mi s-a întâmplat rău până acum. Uit de naufragiu, de ceartă, de durere și neliniște, de figura răutăcioasă a lui Kirsty McRae, de palma pe care mi-a dat-o Honey și de faptul că mereu am rămas pe margine, că am stat pe tușă. Uit până și de celălalt lucru la care nu-mi permit să mă gândesc, acea suferință interioară care nu dispare niciodată.

TREI

Cathy Cassidy

Pasiunea lui Cherry

Clubul fetelor dependente de ciocolată

Traducere din engleză de Luminița Gavrilă

3
TREI

1

Sunt lucruri de care o să-mi fie dor după ce voi pleca de la Clyde Academy, cum ar fi: macaroanele cu brânză, cartofii prăjiți, budinca de vanilie sau să privesc îndelung ceafa lui Ryan Clegg la orele de desen. Dar sunt și lucruri de care n-o să-mi fie dor, cum ar fi: testele la mate, tocana de la cantina școlii și Kirsty McRae. Deloc n-o să-mi fie dor de Kirsty McRae... ea și prietenele ei mă calcă pe nervi.

Ele au totul... părul perfect, cu șuvițe moderne, și uniforma școlară perfectă, cumpărată de la Top Shop de pe Buchanan Street. Au note bune, sunt populare, profesorii le plac, iar băieții mor după ele.

Toată lumea vrea să fie ca ele... mai puțin eu. Eu nu semăn nici pe departe cu Kirsty McRae. N-am părul perfect, uniforma mea este cumpărată de la second-hand și am o mică pată lipicioasă pe fustă, acolo unde azi-dimineață am scăpat felia de pâine prăjită cu gem. Eu nu am note bune, fiindcă de cele mai multe ori îmi fac temele în autobuz, în drum spre școală, iar profesorii nu mă plac, în afară de profa de engleză, care zice că am o imaginație bogată.

Şi nici nu sunt foarte sigură că ăsta e un compliment.

Oricum, eu nu înţeleg ce găsesc ceilalţi la Kirsty.

Nici măcar simpatică nu e. Când aveam şapte ani, am invitat-o la noi acasă la un ceai şi ea s-a plâns că nu-i plăceau sendvişurile cu costiţă. Apoi a întrebat de ce peştişorul nostru auriu avea nume de câine. Pe vremea aia, eu nu ştiam că Rover este nume de câine. Presupun că a fost o glumă de-a tatălui meu.

Când Kirsty m-a întrebat unde este mama mea, eu i-am spus că n-am mamă.

— Nu fi proastă, a insistat ea. Toată lumea are mamă. Cine îţi pregăteşte de mâncare? Cine îţi spală şi îţi calcă hainele?

— Tata, normal!

De fapt, el nu prea le călca. Doar le scutura şi spunea râzând că nişte încreţituri acolo n-au omorât pe nimeni.

— Au divorţat? m-a întrebat Kirsty în şoaptă. Sau cumva a plecat ea de-acasă?

— În niciun caz!

Kirsty a făcut ochii mici.

— Eşti adoptată? m-a întrebat ea. Fiindcă nu semeni deloc cu tatăl tău! Parcă ai fi... nu ştiu, chinezoaică sau japoneză, ceva de genu'.

— Sunt scoţiancă! am protestat eu. Ca tata!

— Eu nu cred că el este tatăl tău, a spus ea.

Când a văzut că mi-au dat lacrimile, a început să zâmbească. În lunea următoare, când m-am dus la şcoală, Kirsty le spusese copiilor că eu am fost adoptată şi că tatăl meu era măturător la fabrica de ciocolată McBean.

E adevărat că, uneori, el mai dădea cu mătura pe jos, dar ea a spus asta cu răutate.

Categoric n-o să-mi fie dor de Kirsty McRae.

Că vorbeam de lup... Kirsty intră grăbită în cantină, înconjurată de gașca ei de prietene. Se bagă cu toatele în fața celorlalți care așteaptă la rând, apoi vin spre masa unde stau singură, cu o porție de macaroane cu brânză și cartofi prăjiți în față, ignorându-mă cu desăvârșire. Se așază pe scaune cu farfuriile de salată în față, își dau părul pe spate scuturând din cap și își retușează gloss-ul de buze în timp ce discută despre băieți, întâlniri și lac de unghii.

— Hei, Sorcha, spune Kirsty. Pun pariu că n-ai curaj să arunci cu un cartof prăjit în Miss Jardine! Ia să vedem, ai curaj?

Sorcha ia un cartof prăjit din farfuria mea și ochește. Cartoful zboară prin aer și aterizează pe umărul taiorului din tweed al directoarei, apoi cade pe jos. Miss Jardine se uită în jur încruntată și pune ochii pe mine, care am rămas cu furculița plină de cartofi prăjiți și macaroane în aer. Mă privește acuzator, dar cum nu are nicio dovadă, își vede mai departe de masa ei.

Kirsty aproape că leșină de râs, iar eu o săgetez cu privirea.

— La ce te uiți așa? mă repede ea.

— La nimic, spun eu.

Și nu mă pot abține să nu zâmbesc. Pentru că ea este exact ce am spus: un nimic.

— De ce rânjești la mine? Ești o ciudată, Cherry Costello!

Mă privește de parcă aș fi o mică larvă pe care a descoperit-o în salata ei, dar de data asta îndrăznesc s-o înfrunt. O privesc zâmbind sfidător, ceea ce o înfurie și mai tare.

Se întoarce spre prietenele ei.

— Hei, voi știți că maică-sa o consideră o nulitate și de-aia a părăsit-o și s-a mutat în cealaltă parte a planetei? Cum te simți, Cherry? Să știi că mamei tale nici nu-i pasă de tine?

— Tu nu știi nimic despre mama mea, îi spun eu calmă.

Kirsty izbucnește în râs.

— Oh, ba știu o mulțime de lucruri, dragă Cherry, spune ea. Ai uitat că am fost colege în școala primară? Maică-ta este actriță, nu-i așa? La Hollywood? Așa mi-ai spus când eram într-a treia. Sau parcă e creatoare de modă la New York. Asta mi-ai povestit când eram într-a patra. Ia să vedem, ce-a mai fost? Manechin, cântăreață, balerină... în Tokio, Sydney, Mongolia. Zău așa, Cherry Costello, ești o mare MINCINOASĂ!

Kirsty începe să râdă și eu simt c-o urăsc. O urăsc de moarte.

— Încetează, Kirsty, spune Cara.

Dar Kirsty n-a știut niciodată când să înceteze. Preferă să-i dea înainte cu remarcile ei usturătoare până dă sângele.

— Maică-ta nu este actriță, nu-i așa, Cherry? spune Kirsty pe un ton disprețuitor și celelalte pufnesc în râs, chiar și Sorcha și Cara.

— Nu, șoptesc eu cu obrajii aprinși de rușine.

— Nu e nici creatoare de modă, manechin sau balerină, nu?

— Nu...

Parcă toți ceilalți din cantină au amuțit. Vor să audă ce spune Kirsty. Vor să asiste la umilirea mea.

— Cherry, ai inventat toate astea ca să pari mai interesantă, spune Kirsty. Zi că nu-i așa! Doar că nu ți-a mers, pentru că tu nu ești deloc interesantă. Și nici maică-ta nu e.

Simt că mă doare în piept — o durere arzătoare, provocată de un amarnic sentiment de rușine. Caut ceva de spus, o replică deșteaptă și amuzantă. Nu-mi vine nimic în minte. Am epuizat toate visele și fanteziile mele, toate minciunile, așa cum le-a numit Kirsty. Până la urmă, poate că are dreptate, deși o parte din mine le-a crezut la momentul acela.

— Pun pariu că maică-ta e o nulitate, la fel ca tine, spune Kirsty cu răutate.

Atunci mă ridic furioasă de pe scaun. Cu picioarele moi și mâinile tremurând, îmi iau farfuria de pe masă. Ar trebui să mă mut la o altă masă, în celălalt capăt al sălii, unde Kirsty și gașca ei să nu mai poată să mă jignească.

Asta ar trebui să fac.

Pe de altă parte, poate că ar fi cazul să-i arăt lui Kirsty McRae ce cred despre ea. Și-așa nu mai am nimic de pierdut.

Ridic farfuria de macaroane cu brânză și o răstorn în capul lui Kirsty McRae, apoi privesc cum brânza topită se scurge pe părul ei cu șuvițe perfecte. Cartofii prăjiți se rostogolesc, lăsând urme de grăsime pe mânecile cămășii ei albe, și ketchupul îi împroașcă pielea albă de-ai zice că e sânge.

— O, Doamne, îngaimă Sorcha.

Atunci, încet și timid la început, toată sala începe să aplaude și să aclame.

2

Bineînţeles că Miss Jardine nu este deloc impresionată. Ea nu vede în asta un gest eroic, ci mai degrabă un „atac violent şi premeditat asupra unei colege", ceea ce mie mi se pare cam exagerat. Zău aşa, dacă ar fi fost premeditat, aş fi ales o zi când aveam tocană. Macaroanele cu brânză sunt una dintre mâncărurile mele preferate.

În orice caz, Miss Jardine este furioasă: strânge din buze atât de tare, încât aproape că i-au dispărut.

— Biata Kirsty este la infirmerie, unde primeşte îngrijiri, spune ea. Ai noroc că nu are arsuri şi nu a intrat în stare de şoc!

Ridic mirată din sprânceană. Biata Kirsty? Nu zău! I-ar prinde bine un şoc. Poate o să se trezească şi o să uite că întotdeauna a fost o scorpie. Puţin probabil, dar nu se ştie niciodată...

— Cherry, comportamentul tău este absolut inacceptabil, îmi spune înţepată Miss Jardine. Ce ţi-a făcut Kirsty McRae?

Clipesc. Nici nu ştiu cu ce să încep. Să-i spun de ziua când mi-a aruncat şosetele de sport în toaletă şi a tras apa ca să se amuze? Sau când le-a spus tuturor că l-a văzut pe

tatăl meu deghizat într-un baton de ciocolată, împărțind trecătorilor ciocolate Taystee de la McBean în centrul orașului?

Să-i spun ce le face celorlalți copii pe care nu-i place *deloc*? Luna trecută, la ora de desen, a tăiat cu un cutter coada lungă și împletită a lui Janet McNally. Nici măcar n-a fost pedepsită. Zicea că ea n-are niciun cutter și până la urmă tot Janet a fost de vină.

Ce tâmpenie!

— M-a făcut mincinoasă, Miss, îngaim eu.

Miss Jardine mă privește pe deasupra ochelarilor.

— Mincinoasă... hm, este un cuvânt dur. Dar să știi că mai mulți profesori și elevi au comentat despre... cum să-i spun?... talentul tău de a înflori lucrurile.

Clipesc surprinsă. Am impresia că și directoarea tocmai m-a făcut mincinoasă.

— Cherry, se pare că ai început cu stângul la Clyde Academy, continuă ea. Trebuie să-ți spun că asta mă cam îngrijorează. Știu că n-ai avut parte de o copilărie obișnuită, dar asta nu este o scuză ca să spui minciuni. Am înțeles că săptămâna trecută i-ai spus lui Miss Mercier că nu ți-ai adus desenul fiindcă ți l-a mâncat o capră. Chiar așa, Cherry, o capră? În Glasgow? Tu chiar te aștepți să credem astfel de aiureli?

Sinceră să fiu, da, pentru că ăsta e purul adevăr. În weekendul ăla, eram cu tata în vizită la niște foști colegi de-ai lui de la școala de artă, care locuiau la țară, și am petrecut mai bine de o oră la soare, desenând vioara tatălui meu. Eram foarte mândră de desenul meu. Apoi, în timp ce eram la masă, capra vecinilor a intrat în grădină. Mi-a mâncat desenul, a molfăit un colț din pătura noastră de picnic și mi-a rupt ochelarii de soare.

Sper să fi făcut indigestie.

— Cherry, dacă spui atâtea minciuni, la un moment dat nimeni n-o să te mai creadă, continuă Miss Jardine. Ştii povestea cu băieţelul care striga întruna „uite lupul"?

— Da, Miss, răspund eu obosită.

Îmi spune totuşi povestea plictisitoare despre băieţelul care minte tot timpul, aşa încât, într-o bună zi, când chiar vede lupul şi vrea să-şi avertizeze familia, nimeni nu-l mai crede. Şi lupul îl mănâncă.

Mi-e foarte clar mesajul poveştii: dacă nu încetez să mai spun minciuni, s-ar putea ca până la urmă să fiu mâncată de lup şi doar eu voi fi vinovată.

— Va trebui să-ţi revii înainte ca situaţia să scape de sub control, spune ea. După vacanţa de vară, am să-ţi programez întâlniri săptămânale cu psihologul şcolii. Ieşirea ta de astăzi nu-ţi stă în caracter, dar este totuşi îngrijorătoare. Noi vrem să te ajutăm, Cherry. Nu doar să-ţi rezovi problema mitomaniei, ci şi crizele de furie.

Simt că-mi ard obrajii. Mitomanie? Crize de furie? Ce vrea să spună Miss Jardine?

— Nu voi mai fi aici după vacanţa de vară, îi explic eu pe un ton cât se poate de politicos. Tatăl meu s-a îndrăgostit. Renunţă la tot ca să ne mutăm la prietena lui, într-o casă mare pe faleză, în Somerset. Vom fi o familie adevărată şi ne vom îmbogăţi din vânzarea de ciocolată bio de lux.

Miss Jardine mă priveşte lung, cu compasiune.

— Vezi, Cherry? Tocmai despre asta vorbeam! pufneşte ea. Cum poţi să spui că vă mutaţi pe o faleză în Somerset? Tatăl tău lucrează la fabrica McBean, unde face batoane de ciocolată Taystee şi le sortează, înlăturându-le pe cele necorespunzătoare. Ciocolatele alea nu sunt nici de lux,

nici bio, și nimeni nu se îmbogățește din vânzarea lor, cred că ești de accord cu mine. Nu știu de unde îți vin ideile astea fanteziste!

— Dar, Miss...

— Cred că tatăl tău ne-ar fi anunțat și pe noi dacă ați fi plecat, nu crezi?

Pipăi cu vârful degetelor plicul din ghiozdan. Scrisoarea tatălui meu către Miss Jardine e acolo de cinci zile, din ce în ce mai mototolită. Are un strop portocaliu într-un colț, unde ieri s-a scurs puțin suc din sticlă, și o pată mare de cerneală albastră din stilou. N-are niciun rost să i-o dau lui Miss Jardine, dacă ea crede că mutarea noastră într-o casă pe faleză este pură fantezie.

Este adevărat că tatăl meu lucrează la fabrica de ciocolată McBean. Doar că peste două săptămâni își va pune șorțul în cui și își va lua ultimul salariu împreună cu plăsuța de batoane Taystee necorespunzătoare (cele care nu au un strat de biscuit sau dâra de ciocolată albă de deasupra sau cele care sunt turtite ori deformate). O să-mi fie dor de acele batoane de ciocolată.

Apoi vom începe să ne facem bagajele, să ne împărțim viețile în cutii de carton și saci de plastic pe care îi vom încărca în dubița roșie a tatei, și vom porni la drum, pierzându-ne în zare la asfințitul soarelui. Mă rog, poate că nu la asfințitul soarelui, fiindcă tata vrea să plecăm dimineața devreme, dar înțelegeți ce vreau să spun.

Și chiar vom locui pe o faleză în Somerset. Miss Jardine nu înțelege, fiindcă ei i se pare foarte bizară viața mea.

— Cherry, să nu mai aud alte minciuni, spune ea.

— Ăă... nu, Miss.

— Și aștept să-i ceri scuze lui Kirsty McRae.

— Bine, răspund eu strângând din dinţi.

Miss Jardine mă conduce la infirmerie, unde, aşezată confortabil într-un fotoliu, Kirsty soarbe nişte limonadă şi ronţăie biscuiţi.

— Biscuiţii sunt foarte buni ca să-ţi revii din şoc, explică ea cu un zâmbet superior.

Nu-mi pasă, deoarece Kirsty încă are urme de sos în pletele castanii cu şuviţe caramel şi dinspre ea vine un uşor miros de brânză. Ştiu că sunt rea, dar lucrurile astea mă bucură.

— Cherry vrea să-ţi spună ceva, Kirsty, zice Miss Jardine.

Kirsty zâmbeşte cu gura până la urechi şi mă priveşte cu un aer triumfător.

— Îmi... îmi pare rău, Kirsty, mă bâlbâi eu.

Dar în realitate nu-mi pare rău deloc. Şi, desigur, Miss Jardine vrea să nu mai mint. Trebuie să schimb foaia, să fiu sinceră şi onestă. Gata cu minciunile!

O privesc pe Kirsty direct în ochi.

— Da, îmi pare foarte rău că... că eşti o scorpie răzbunătoare şi NESUFERITĂ!

În acel moment, Miss Jardine mă anunţă că am primit suspendare cu avertisment şi că voi rămâne la arest după şcoală, probabil până la sfârşitul vieţii.

3

Bineînțeles că Miss Jardine îi telefonează tatălui meu ca să-i povestească ce s-a întâmplat. Telefonul sună chiar când el se întoarce de la serviciu, înainte să apuce să se schimbe. Crimele comise de mine sunt mult prea grave ca să mai aștepte un minut.

Mă ascund după ușa din bucătărie și trag cu urechea.

Tata încearcă să-și netezească părul zbârlit și să se dezbrace de salopeta de lucru în timp ce ascultă cu un aer cât se poate de serios. Miss Jardine are acest efect asupra oamenilor.

Urmează mai multe momente de tăcere, multe oftaturi. Tata repetă întruna „înțeleg“, pe un ton dezolat. Oare ce-i tot spune? Că trebuie să merg la psiholog? Că sunt nebună, violentă și că trăiesc într-o lume imaginară?

Dacă vreți să știți părerea mea, ea este cea care are o imaginație mult prea bogată.

Tata deschide televizorul pe MTV și ne așezăm pe canapea să mâncăm mazăre cu pâine prăjită și ciocolată Taystee la desert. Niciunul din noi nu se sinchisește să se descalțe.

— Miss Jardine mi-a spus că iar ai început să inventezi povești, spune tata mestecând niște pâine prăjită. Și se pare că n-a primit scrisoarea prin care o anunțam că ne mutăm...

Îmi mușc buza.

— Mi-a curs pe ea cerneală din stilou, zic eu. Și niște suc din sticlă. Așa că a trebuit s-o anunț eu. Nu m-a crezut. Zice că trăiesc într-o lume imaginară!

— Și nu-i așa?

Îi răspund cu un zâmbet. Tatei nu-i place cuvântul „minciună". De fiecare dată când profesorii l-au folosit în decursul anilor — adică de mai multe ori —, el se grăbea să le spună că eu nu sunt o mincinoasă, ci o povestitoare talentată și plină de imaginație, și că, dacă ei nu văd asta, poate că le-ar prinde bine o consultație la oftalmolog.

Asta mă făcea să zâmbesc, dar acum încerc să fac în așa fel încât tata să nu ajungă la ședințele cu părinții, pentru orice eventualitate.

E grozav că tata crede în mine, că mă susține și mă apară în fața nesuferiților de profesori. E grozav să știu că el mă consideră creativă și plină de imaginație, dar o voce mică din interiorul meu se întreabă dacă totuși n-ar fi mai simplu să spun adevărul.

Problema e că poveștile îmi vin în minte cu ușurință. Un profesor mă întreabă ce s-a întâmplat cu lucrarea mea la istorie și, hop, mi-a și venit o idee: azi-noapte hoții ne-au spart apartamentul și poliția a luat lucrarea pentru a căuta pe ea amprente și urme ADN. Odată, mi-am uitat acasă echipamentul de sport, iar eu i-am spus profesorului că mașina noastră de spălat s-a defectat și mi-a ferfenițit treningul, după care a inundat bucătăria, udând și tavanul vecinilor de sub noi.

Sună mult mai bine decât să spun „l-am uitat". Şi e mult mai interesant, colorat şi aventuros. Numai că profesorii nu sunt de aceeaşi părere cu mine în privinţa asta. Ei preferă adevărul, chiar dacă este banal, cenuşiu şi plictisitor.

Chiar este o crimă să ai o imaginaţie bogată?

— I-am explicat eu totul, îmi spune tata. Miss Jardine este de părere că nu prea te-ai integrat la Clyde Academy. Speră că mutarea noastră îţi va face bine.

— Ba m-am integrat! spun eu revoltată.

În fine, poate că nu... dar m-am străduit. Miss Jardine a prezentat situaţia mult mai prost decât în realitate, a umflat lucrurile. În plus, nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-ar fi fost Kirsty.

— În orice caz, a meritat-o, zic eu. Kirsty McRae.

Tata ridică mirat din sprânceană.

— Kirsty, cea care a venit pe la noi când aveai şapte ani, a mâncat toate ciocolatele Taystee şi te-a făcut să plângi?

— Da, ea.

— Mda... poate, oftează el.

Vizita de-atunci a lui Kirsty a provocat o adevărată criză, dar într-un fel i-am fost recunoscătoare pentru asta. Datorită ei am pus nişte întrebări la care nu m-am gândit până atunci.

Aveam şapte ani şi nu mă întrebasem niciodată unde era mama mea sau de ce nu semănam deloc cu tatăl meu sau cu ceilalţi copii de la şcoală.

— Am fost adoptată? l-am întrebat pe tata câteva zile mai târziu.

El a ridicat ochii spre cer, m-a luat în braţe şi mi-a şters lacrimile, apoi mi-a arătat o fotografie cu mama mea. Era tânără, frumoasă şi surâzătoare, cu părul negru

ca pana corbului fluturând în vânt pe plaja din Largs. Deşi eram foarte mică, mi-am dat seama încă de pe-atunci că într-o bună zi voi semăna cu ea. Aveam aceiaşi ochi negri migdalaţi, aceiaşi pometi înalţi şi acelaşi ten de culoarea cafelei cu lapte.

O chema Kiko şi era japoneză. Vasăzică eram pe jumătate japoneză şi eu nici măcar nu ştiam.

Niciodată nu mi-a fost dor de mama până să văd fotografia aceea, jur. După aceea mă gândeam numai la ea. Împrumutam cărţi despre Japonia de la bibliotecă. Desenam mereu doamne cu părul negru, îmbrăcate în chimono şi rotindu-şi umbreluţele de soare, chiar dacă în fotografie mama purta blugi şi tricou. Îmi imaginam pagode, cireşi în floare şi vajnici samurai.

— Chiar ne mutăm din Glasgow? îl întreb acum pe tata.

— Da. Scăpăm de Miss Jardine. Scăpăm şi de Kirsty McRae...

Izbucnesc în râs. Ciocnim cutiile de coca-cola şi bem pentru viitorul nostru, apoi tata vrea să schimbe canalul la televizor ca să vadă un meci de fotbal, aşa că ne batem pe telecomandă. Până la urmă, o prind eu şi o arunc în celălalt colţ al camerei, unde aterizează cu un plescăit zgomotos direct în acvariul lui Rover, peştişorul nostru auriu, care o priveşte încruntat.

Treptat, începem să ne împachetăm lucrurile. În prima săptămână de vacanţă, îmi fac ordine în cameră şi arunc la gunoi o viaţă de jucării din plastic stricate, reviste de benzi desenate prăfuite şi nişte bascheţi vechi pe care nu i-am mai văzut de când aveam şapte ani. Pun deoparte o cutie cu cărţi, două cu jocuri şi jucării de pluş şi un sac mare cu haine care mi-au rămas mici, ca să le duc la un magazin de caritate. La grămada mea

adaugă și tata câțiva saci, încarcă totul în dubița roșie și pleacă să le arunce, trecând mai întâi pe la magazinul de caritate.

În ziua când tata se duce la fabrică pentru ultima oară, apartamentul nostru arată deja ciudat de pustiu. Chiar și comorile mele sunt aranjate cu grijă într-o cutie mare de ciocolate Taystee: chimonoul, umbreluța de hârtie, eventaiul și fotografia mamei.

Mi se pare bizar și mă simt ca o trădătoare că am împachetat astfel obiectele mele prețioase. Mă sperie.

— O fată are nevoie de mama ei, zicea mereu doamna Mackie, bătrâna care locuiește vizavi de noi. Paddy face și el ce poate, dar...

Și vocea ei tristă lăsa fraza neterminată.

Eu îi spuneam că unele fete se descurcă foarte bine și fără mama lor, uitați-vă la mine și la Paddy. Nu sunt convinsă că mă credea, și avea dreptate. Mă cunoștea mult mai bine decât sunt eu dispusă să recunosc. Bineînțeles că aș vrea ca mama mea să fie totuși lângă mine, să spună și să facă toate lucrurile pe care le fac mamele când fetele lor ajung la vârsta adolescenței. O fotografie veche nu te ajută când vrei să pui întrebări despre menstruație, despre sutiene sau despre băieți... sau de ce nu reușești să te înțelegi cu prietenii.

Sunt lucruri pe care nu poți să le discuți cu un tată.

Sigur că m-am întrebat cum ar fi dacă tata ar întâlni pe altcineva. O femeie frumoasă și modernă, care să discute cu mine despre chestii de-ale fetelor, să meargă cu mine să-mi cumpăr pantofi și rochii. Sau poate o femeie grăsuță și cumsecade, care să-mi facă plăcintă cu mere și să mă mângâie când sunt tristă. Mi-am imaginat o sută de versiuni ale noii mele mame și de fiecare dată

îi vorbeam lui Kirsty McRae despre ele ca și când ar fi fost reale.

O mamă, asta îmi doream cel mai mult pe lume.

Dar nu m-am gândit niciodată că ar putea veni „la pachet“ cu altcineva.

4

Tata a descoperit-o pe Charlotte Tanberry pe internet, pe un site unde te întâlnești cu vechi prieteni pe care nu i-ai mai văzut de o mie de ani și le povestești ce ai mai făcut între timp. Fuseseră colegi la școala de artă, cu mult înainte s-o cunoască pe mama și să mă nasc eu.

Pe vremea aceea, tata avea gânduri mărețe. Voia să schimbe lumea, să picteze pânze magnifice și nemaivăzute, mari cât un perete. Mi-a arătat și niște fotografii cu el: era slăbuț, cu părul răvășit și degetele pătate de vopsele, un băiat cu visuri mari.

Iar Charlotte... ea studia designul grafic. La fel ca tata, nici ea n-a reușit să dea lovitura. Era divorțată și locuia în Somerset, unde, pentru a-și câștiga existența, își transformase propria casă în pensiune turistică.

Foarte curând, tata și Charlotte petreceau ore întregi rememorând vremurile de altădată. În fiecare seară, tata nu se mai dezlipea de laptop, era ocupat să flirteze, să trimită mesaje și să se îndrăgostească.

Am văzut-o și eu pe Charlotte. Era blondă, drăguță, dar mai ales cumsecade, genul care râde tot timpul. Părea să fie o mamă ideală.

— Îmi place, i-am spus eu tatei.

El a zâmbit și a spus că și lui îi place. Au început să petreacă împreună weekenduri romantice, împărtășindu-şi speranțele, visurile și făcând planuri de viitor. Eu mergeam să dorm la doamna Mackie, vecina de alături, și îmi doream, speram și mă rugam ca totul să meargă bine.

Era o poveste de dragoste modernă, un basm cu zâne pe internet.

— Te-ai întrebat vreodată ce-ar fi dacă viața ar arăta altfel? m-a întrebat tata într-o seară, uitându-se roată prin jalnicul nostru apartament. Dacă n-ai lăsa viața să treacă pe lângă tine?

M-am uitat la el încruntată.

— Nu prea.

Dar lucrurile începeau deja să se schimbe fără ca eu să-mi dau seama.

Tata lucra la fabrica de ciocolată McBean pentru că programul coincidea perfect cu orarul meu de la școală. La început mi s-a părut grozav — mai ales că-l văzusem pe Johnny Depp în *Charlie și fabrica de ciocolată* —, numai că fabrica McBean nu prea semăna cu ce văzusem eu în film. Acolo nu erau râuri de ciocolată și nici bomboane interminabile. Tata nu purta nici frac de catifea și nici joben, doar un șorț de plastic, o cască de păr și niște mănuși de cauciuc, iar munca pe care o făcea era atât de plictisitoare, încât îl lua durerea de cap.

Într-o zi, când m-am întors de la școală, l-am găsit la masa din bucătărie, făcând trufe de ciocolată. Topea ciocolate cu lapte McBean în baie marină.

— Nu te-ai săturat să faci asta la serviciu? l-am întrebat eu.

— Nu râde, mi-a răspuns el. Se pot face bani din ciocolată. Dacă o ciocolată ieftină ca Taystee Bar se vinde atât de bine de atâţia ani, gândeşte-te ce s-ar întâmpla cu un produs de lux. Trufe bio, preparate acasă, ambalate în cutii frumoase... ne-am îmbogăţi!

Când am văzut lichidul vâscos din oală, n-am fost prea convinsă de lucrul acesta. Dar am gustat câteva trufe şi mi s-au părut mai bune decât arătau.

A doua zi, tata a preparat altele şi le-a pus într-o cutie mică de carton pe care a confecţionat-o singur, căptuşind-o cu hârtie aurie şi legând-o cu o fundă. I le-a trimis lui Charlotte prin poştă.

Lui Charlotte i s-au părut fantastice, dar tata a zis că e loc de mai bine. Aşa că a renunţat la ciocolata cu lapte McBean, a cumpărat alta de lux şi astfel calitatea trufelor de casă s-a îmbunătăţit. Unele bomboane erau absolut geniale, cum ar fi cele cu căpşune şi cremă sau cele cu bucăţi de ananas şi de mango.

Charlotte a primit câte un eşantion din fiecare sortiment. Era o poveste de dragoste la distanţă, cu gust de ciocolată.

Cine ar fi putut să-i reziste?

Charlotte a venit în Glasgow şi am ieşit toţi trei în parc, la muzeu, apoi la un restaurant japonez. Tata purta un tricou şi o jachetă nouă şi şi-a dat pe păr cu gel ca să-l mai cuminţească. Mie mi s-a părut că arăta super, tăticul meu drag, jerpelit şi surâzător, cu coama lui şatenă şi vechile lui ghete Doc Martens în care îi intră apa când plouă. Cred că şi Charlotte a fost de aceeaşi părere cu mine.

Ea râdea mult şi, fiindcă nu se descurca să mănânce cu beţişoarele la restaurantul japonez, până la urmă şi

le-a înfipt în păr. Am stat toți trei până noaptea târziu, trântiți pe canapea, și am băut cocktailuri fără alcool inventate de Charlotte, pe bază de suc de piersici, suc de portocale și felii de ananas. A doua zi, la gară, m-a strâns în brațe, m-a rugat să am grijă de Paddy și mi-a spus că îi va fi dor de mine. Eram atât de fericită, încât simțeam că-mi cresc aripi.

Dacă tata era îndrăgostit, ei bine, așa eram și eu.

Mai târziu, tata a avut grijă să mă întrebe:

— Ce-ai zice dacă am pleca din Glasgow? Și ne-am muta în Anglia, la Charlotte? Am putea s-o ajutăm cu pensiunea și să punem pe roate afacerea cu ciocolată. Și... Cherry, am putea fi din nou o familie adevărată...

Ce-aș zice? Aveam impresia că mi se ofereau toate cadourile de Crăciun și de ziua mea în același timp.

Doar că acum, când se apropie plecarea, nu mai sunt atât de sigură.

Dacă lucrurile nu vor ieși așa cum mi-am imaginat eu? Dacă a fi o familie fericită este mai greu decât pare la prima vedere?

Acum, că tata nu mai lucrează la fabrică, nu durează mult să golim apartamentul. Grămada de cutii de carton și saci de plastic de lângă ușă crește întruna. Spre sfârșitul săptămânii, doamna Mackie trece pe la noi, înarmată cu spray pentru mobilă, cârpe de praf, un mop și o găleată plină ochi cu apă cu săpun. Ne ajută să ștergem, să lustruim și să spălăm apartamentul de la podele până la tavan.

— O să-mi fie dor de voi, să știți, ne spune ea necăjită, în timp ce tata freacă și lustruiește chiuveta, iar eu șterg bine robinetele ca să lucească. Ați fost niște vecini cu care m-am înțeles întotdeauna bine.

— Şi nouă o să ne fie dor de dumneata, doamnă Mackie, răspunde tata.

Mă gândesc de câte ori m-a dus la şcoală când tata era în schimbul de dimineaţă, de câte ori m-am refugiat în apartamentul ei ca să mănânc fursecuri şi să mă uit la desene animate cât timp îl aşteptam pe tata să vină de la serviciu.

Doamna Mackie îi strânge mâna tatei, iar mie îmi strecoară în palmă o monedă caldă de 50 de pence şi-mi spune să fiu fată cuminte şi ascultătoare. Brusc, mă întristez, cuprinsă de un sentiment de regret. Îmi vine să mă arunc în braţele ei şi să plâng pe umărul ei... dar mă abţin. Încerc să mă arăt curajoasă. În fond, voi avea exact ce mi-am dorit. O mamă, un viitor, şansa de a face parte dintr-o familie şi de a fi în rând cu celelalte fete — cu toate acele Kirsty McRae din lume. Doar că totul mi se pare mult mai real şi mai înfricoşător decât mi-am imaginat...

Treziţi de la ora şase dimineaţa, încărcăm lucrurile în dubiţă pe o ploaie torenţială, urcând şi coborând scările de nenumărate ori. Toate cutiile, sacii de plastic şi valizele sunt îndesate cu picioarele ca să încapă în dubiţă. Apare şi doamna Mackie îmbrăcată în halatul de nailon şi cu papuci ecosez în picioare, şi ne dă o pungă plină cu sendvişuri cu brânză tăiate în triunghiuri şi câteva felii de chec, ca să avem pe drum. În acel moment, chiar că mi se umplu ochii de lacrimi.

Abandonăm canapeaua din pluş maro, lăsăm proprietarului cheile în cutia poştală şi, pe la ora nouă, pornim la drum.

— Ploaia asta n-o să-mi lipsească, comentează tata încercând să destindă atmosfera.

Dar eu am impresia că plouă fiindcă plecăm noi, fiindcă s-a terminat ceva și orașul este trist că se desparte de noi.

Pe la ora unsprezece, am parcurs deja peste 150 de mile, și încă toarnă cu găleata. Ploaia torențială seamănă din ce în ce mai puțin cu un adio și din ce în ce mai mult cu un semn rău. Dacă această trambalare în sud și această aventură în căutarea unei noi familii se vor transforma într-un dezastru?

Stau ghemuită pe locul din stânga, cu acvariul lui Rover pe genunchi și cutia cu comorile mele la picioare. Cu obrazul lipit de geam, privesc cum ploaia se scurge de cealaltă parte, ca niște șuvoaie de lacrimi.

— Vara asta... va fi un fel de test, îmi explică tata. Ca să vedem dacă merge. Eu cred că va merge, dar vreau să știi că tu ești pe primul loc, orice s-ar întâmpla. Dacă nu eşti fericită... dacă nu te adaptezi... atunci vedem. Tu ocupi primul loc în inima mea, Cherry, sper că știi asta.

— Știu, răspund eu încet, chiar dacă nu mai sunt sigură de lucrul acesta și nu știu cât va mai dura.

Charlotte Tanberry este o femeie de treabă. Îi place să râdă, poartă bețe chinezești în păr, dar... e o mică problemă. Charlotte nu are nevoie de o nouă familie, fiindcă are deja una... patru fete pe cât de frumoase, pe atât de inteligente.

Privesc gânditoare pe geam în timp ce ne îndreptăm cu dubița spre sud, lăsând în urmă Scoția și vechea noastră viață.

5

Abia când ajungem la nord de Preston, ploaia se oprește și apare soarele, iar deasupra autostrăzii strălucește un imens curcubeu. Ne oprim la o stație de benzină ca să bem o cafea și un milk-shake și mâncăm pe furiș sendvișurile cu brânză, ascunzându-le pe sub masa din cafenea.

Scot din geantă scrisorile trimise de cele trei fete ale lui Charlotte — Skye, Summer și Coco — care îmi vorbesc despre ele și îmi urează bun venit.

Scrisoarea lui Skye este scrisă cu pix cu gel argintiu pe hârtie neagră, stropită cu mici steluțe argintii. Îmi descrie pasiunea ei pentru horoscoape, istorie și rochii cumpărate de la târgul de vechituri. Foarte ciudată. Cea a lui Summer este scrisă cu violet pe hârtie roz pal și vorbește numai despre balet, despre visul ei de a dansa pe poante și de a deveni prim-balerină, într-o bună zi. Ultima scrisoare, cea a lui Coco, este scrisă neglijent cu creionul pe o bucată de hârtie care pare să fi căzut într-o băltoacă sau să fi fost molfăită de un câine, ori poate și una și alta. Coco este pasionată de animale și îi place să se cațere în copaci. Dorește ca într-o bună zi să aibă o lamă, un măgar și un papagal.

Nu sunt sigură că aceste scrisori mă liniştesc.

Bineînţeles că tata le-a întâlnit deja pe fete de câteva ori. Dar eu, nu, fiindcă de fiecare dată când a reuşit să-şi ia câteva zile de concediu ca să meargă în sud, era în cursul săptămânii, iar eu a trebuit să rămân în Glasgow la doamna Mackie. Acum parcă aş vrea să-i fi cerut să le văd şi eu măcar o dată.

Coco este mai băieţoasă, îmi povesteşte tata, iar Skye şi Summer sunt gemene, cu un an mai mici decât mine. Şi mai este o soră, Honey, cu câteva luni mai mare decât mine.

— Charlotte mi-a zis că Honey n-a avut timp să-ţi scrie, îmi explică tata. Ea este cea mai mare, are cu şase luni mai mult decât tine... tocmai termină clasa a noua. Tu vei fi cu o clasă mai mică, la acelaşi liceu... dacă totul va merge bine. Surorile mai mici sunt încă la şcoala gimnazială... aşa e sistemul de învăţământ în Somerset. În orice caz, Honey a avut de învăţat pentru tezele de la şcoală, dar sunt sigur că abia aşteaptă să te cunoască. Este o fată foarte drăguţă, inteligentă şi sigură pe ea... Sunt sigur că o să vă înţelegeţi foarte bine!

— Sigur.

— Aici, vacanţa şcolară abia a început, îmi explică tata. Aşa că vei avea suficient timp ca să te acomodezi şi să le cunoşti pe fete înainte de începerea şcolii. Va fi o vacanţă prelungită... grozav, nu-i aşa?

— Mda... grozav.

Îmi muşc buzele. Tata chiar nu înţelege. Eu nu ştiu să mă integrez, să-mi fac prieteni. Nu sunt nici frumoasă, nici inteligentă, nici sigură pe mine, aşa cum par a fi fetele lui Charlotte. Toată povestea asta cu „o familie adevărată“ mi se pare mult mai complicată decât credeam.

Nu mă aşteptam să apară şi nişte surori în această poveste. Până şi numele lor mi se par pretenţioase, hippy, rock-şic-cool.

Parcă şi văd că eu am să fiu ca o ciocolată Taystee naşpa într-o familie ca o cutie cu bomboane de ciocolată perfecte. Ce mă bucur!

După mai multe ore de mers, părăsim în sfârşit autostrada M4 şi intrăm pe drumurile liniştite din Exmoor. Sunt obosită, neliniştită şi emoţionată. Nici Rover nu pare că se simte bine.

Trecem prin satul Kitnor, care este foarte pitoresc cu căsuţele sale albe, cu acoperiş de stuf, înşiruite de-o parte şi de alta a drumului. S-ar zice că în această regiune soarele nu încetează niciodată să strălucească.

— Mai avem puţin şi ajungem, îmi spune tata.

Simt că mă cuprinde panica. Dacă după tot ce-am visat voi fi dezamăgită, ca atunci când deschizi un cadou pe care l-ai contemplat îndelung sub brad, întrebându-te ce-o fi în el, şi găseşti înăuntru un pulover tricotat, verde căcăniu şi lălâi?

Dacă stau să mă gândesc, am câteva pulovere din astea. Tata e un mare fan al magazinelor second-hand. Mi-a luat mult timp ca să-mi găsesc singură propriul stil vestimentar, să renunţ la puloverele largi şi să optez pentru blugi skinny în culori vii, tricouri imprimate şi brăţări din plastic, toate cumpărate la preţuri de chilipir de la Primark sau New Look. Ştiu că nu voi fi niciodată o *tipă*, dar arăt acceptabil, mai puţin atunci când reuşesc să-mi decorez hainele cu pete de gem sau firimituri de pâine, sau să-mi stropesc cu noroi adidaşii Rocket Dogs.

Zăresc un crâmpei din marea care scânteiază în depărtare, apoi urcăm pe un deal abrupt şi împădurit. O pancartă

din lemn înfiptă într-un gard viu anunţă că am ajuns la *Pensiunea Tanglewood* şi tata intră pe o alee circulară mărginită de pomi subţiri şi răsuciţi. În sfârşit, am ajuns.

La prima vedere, pensiunea Tanglewood îmi taie respiraţia. E o casă mare, veche şi elegantă, din piatră galben pal, cu ferestre arcuite şi acoperiş din ardezie care coboară foarte jos. Are şi un turnuleţ rotund, cu o cămăruţă în el şi un acoperiş ascuţit. Casa asta este impresionantă... parcă e desprinsă din poveşti, te aştepţi să locuiască zâne în ea. Nu cred că locul meu e aici.

Un banner scris de mână se agită în bătaia vântului deasupra noastră, prins de o fereastră de la etaj şi de unul dintre copaci... *Bun venit la Tanglewood, Paddy & Cherry.*

— Priveşte! exclamă tata zâmbind. Ce frumos, nu?

Deodată, un val de material în culorile curcubeului acoperă parbrizul maşinii şi tata frânează brusc, făcând să scrâşnească pietrişul de sub roţi.

— Coco! ţipă o voce de fată. Coco, CE FACI? L-ai scăpat!

Tata coboară din maşină şi eu îl urmez, ţinând în braţe acvariul cu Rover. Aplecată pe o fereastră de la etaj, o fată — cu părul roşcăţiu şi o pălărie mare din catifea verde — ţine în mână un capăt al bannerului care a aterizat pe parbrizul maşinii.

— Bună, Skye! zice tata zâmbind. Tu ai scris? E super!

— Abia l-am terminat, răspunde fata. Coco trebuia să mă ajute să-l agăţ sus, nu să vi-l scape vouă în cap!

O a doua siluetă, cea a unei fete slăbuţe, de nouă sau zece ani, îmbrăcată încă în uniforma de şcoală şifonată toată, sare dintre crengile unui copac din dreapta noastră.

— Scuze, zice ea cu un zâmbet ştrengar care i se întinde pe faţa plină de pistrui. S-a rupt sfoara!

Apoi se răsucește pe călcâie și o rupe la fugă spre grădină, strigând:

— Au sosit! Au sosit!

Fata cu pălărie a dispărut, lăsând baltă bannerul care cade grămadă pe jos.

— Paddy!

Pe o ușă laterală, iese grăbită Charlotte, cu părul blond fluturând în vânt, și se aruncă râzând la gâtul tatălui meu. El o ridică în brațe și se învârte cu ea, bucurându-se amândoi de parcă ar fi singuri pe lume. Cel puțin, în momentul acesta.

Simt că mi se face un gol în stomac.

Fata cu pălărie apare în pragul ușii, cu brațele încrucișate și o privire severă. Poartă o rochie lungă, decolorată, care pare scoasă dintr-un cufăr cu haine de epocă, și o pereche de sandale ciudate care par vechi de o sută de ani. Încerc să n-o privesc prea insistent.

— Maa-măă! strigă ea țâfnoasă.

Charlotte se dezlipește de tata râzând, apoi mă îmbrățișează strâns.

— Cherry!

Mâinile ei calde le strâng pe ale mele și ochii ei verzi strălucesc.

— Nu-mi vine să cred că în sfârșit ai venit! Vreau să te simți aici ca la tine acasă... Văd că ai făcut deja cunoștință cu Skye. Honey, Summer și Coco abia așteaptă să te cunoască și ele! Am organizat o mică petrecere în grădină — nu cine știe ce, doar familia, câțiva prieteni și vreo doi-trei clienți din pensiune...

Se apleacă să adune bannerul căzut pe jos.

— Se pare că surpriza noastră n-a fost gata la timp, spune ea zâmbind. Nu-i nimic... Paddy, vrei să mă ajuți

s-o agăţ în grădină? E o scară acolo, sprijinită de perete. Skye, ia-o pe Cherry cu tine şi duceţi-vă să aduceţi şi celelalte platouri cu mâncare... Să înceapă petrecerea!

Tata ridică din umeri, ia scara şi o urmează pe Charlotte în grădină. Eu rămân singură, cu acvariul lui Rover în braţe. Skye mi-l ia şi se îndreaptă spre casă, iar eu merg în urma ei.

— Noi n-am avut niciodată un peştişor auriu, spune ea. Dar avem un câine şi câteva raţe...

Intrăm într-o bucătărie primitoare, unde miroase a cârnaţi prăjiţi şi a ceva copt la cuptor. Pe o masă imensă aşteaptă un tort de ciocolată, o şarlotă, tarte cu fructe şi prăjituri cu căpşune. Alături se află un bufet vechi, de culoare albastră, plin cu ceşti de porţelan desperecheate, şi un panou făcut din dopuri de plută adevărate, acoperit cu cărţi poştale şi bileţele. Observ şi o fotografie cu mine şi tata, făcută de Charlotte în weekendul când a venit în Glasgow, ceea ce mă face să zâmbesc.

Skye pune acvariul cu Rover pe bufet, apoi se îndreaptă spre un imens aragaz vechi, de culoare crem, şi scoate din cuptor tăvile cu cârnăciori şi două plăcinte rumenite care miros fantastic.

— Ţine, zice ea întinzându-mi o cutie cu beţişoare pentru frigărui pe care o luase dintr-un sertar. Înfige cârnăciorii în ele. Eu am să pregătesc unele cu brânză şi roşii, deoarece Coco este în faza vegetariană. Ţi-e foame?

— Mor de foame!

— Mănâncă un cârnăcior sau o tartă — n-am să te spun! Credeam că nu mai vreau încă o soră, dar... până la urmă mă bucur că eşti aici!

— Şi eu, răspund şi, spre surprinderea mea, chiar mă bucur. Totul este... perfect!

Skye începe să râdă.

— Ei, nu-i chiar așa. O să-ți dai tu seama cât de curând! Oricum, nu-i mișto când totul e perfect.

Scoate din bufet o cutie cu cireșe confiate și începe să decoreze tortul de ciocolată de pe masă.

— Pe ăsta l-am făcut special pentru tine... e un tort de ciocolată și cola cu cremă de cireşe.[1] În fine, rețeta e inventată de noi.

— Mulțumesc! Cred că este, ăă... delicios!

Skye pune tortul pe un platou mai mare în timp ce eu încerc să așez pe o tavă farfuriile pline de cârnăciori, frigărui cu legume și plăcinte, având grijă să nu se verse.

— O să te obișnuiești, mă asigură Skye. Uneori trebuie s-o ajutăm pe mama să pregătească micul dejun pentru oaspeții pensiunii.

Ieșim din bucătărie și, în timp ce o urmez pe Skye în spatele casei, observ că de copaci sunt înfășurate ghirlande de lumini. Din fundul grădinii, fumul de grătar se simte până la noi și se aude și muzică. Ceva mai departe se vede un grup de oameni care discută, râd și mănâncă, adunați în jurul unui foc de tabără. Dacă asta este o mică petrecere, mă întreb cum o fi una mare.

Sunt o mulțime de mese pliante acoperite cu fețe de masă în culori vii, încărcate cu mâncare și băutură, şi mai sunt şi scaune de grădină, pături și perne așezate pe iarbă. Cocoțat pe o scară, cineva se chinuie să prindă de creanga unui copac un banner de bun venit. E tata.

Pășesc cu grijă pe iarbă, încercând să mențin tava în echilibru, când, deodată, printre copacii din dreapta mea văd ceva incredibil. În mijlocul unui luminiș tronează

---

1 Joc de cuvinte intraductibil. *Cherry*, numele personajului, înseamnă cireaşă (lb. engl.). (*N.t.*)

o superbă caravană ţigănească cu acoperiş rotunjit. Parcă e din poveşti: lucioasă, cu linii arcuite, vopsită în culori vii — roşu, galben şi verde. O perdea cu pătrăţele roşii flutură prin ferestruica deschisă. Dincolo de ea, se vede scânteind în soare un mic pârâiaş care şerpuieşte ca o panglică argintie prin iarba înaltă.

— Cine locuieşte acolo? o întreb eu pe Skye.

— În rulota veche? Nimeni. Ne jucam noi în ea când eram mici...

Ea merge mai departe, dar eu rămân pe loc şi mă uit la rulotă ca hipnotizată. Îmi aduc aminte că am mai văzut una când eram mică, în regiunea Borders, unde am fost cu tata în vizită la nişte foşti colegi de-ai lui de la şcoala de artă. Rulota era parcată pe marginea drumului, iar proprietarii fierbeau apă la un foc de lemne şi împărţeau între ei nişte pâine cu brânză. Arătau bronzaţi, cam grosolani şi neîngrijiţi, iar fata avea o mulţime de panglici multicolore prinse în părul lung şi încâlcit. În apropiere era priponit un cal bălţat, cu picioare păroase, care păştea iarbă.

Tata mi-a explicat că se numeau „nomazi New Age“, dar că nu cu mult timp în urmă în astfel de caravane locuiau ţigani. Aceştia erau nişte aventurieri, zicea el, care duceau o viaţă liberă şi romantică.

Mie mi s-a părut că şi nomazii New Age arătau ca nişte oameni liberi şi romantici, aşa că, după ce ne-am întors în Glasgow, i-am povestit doamnei Mackie.

— Nu m-aş mira să aveţi ceva sânge ţigănesc în familie, mi-a răspuns ea. Şi Paddy a dus o viaţă aventuroasă, nu-i aşa? În anul ăla sabatic, sau cum i se zice, după ce a terminat şcoala de artă. Până la urmă, a durat mai mult de un an...

— Atunci a întâlnit-o pe mama. Crezi că şi ea avea puţin sânge ţigănesc?

Doamna Mackie mi-a răspuns că nu ştie, dar mi-a cântat un cântec vechi şi trist, despre o fată care a fugit cu ţiganii, iar mie mi-a plăcut. Mă întrebam dacă şi mama mea a fugit cu ţiganii. De ce nu? Era ceva la fel de credibil ca toate celelalte poveşti inventate de mine.

Şi iată că acum am păşit într-o nouă viaţă, o viaţă care mi se pare perfectă şi atât de frumoasă, încât nu-mi vine să cred că e adevărată. Am o mamă nouă, o casă adevărată, o grămadă de surori, o plajă... şi o caravană ţigănească în grădină. Nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

Nici nu se putea mai bine... nu?

6

Ba poate că da.

Deodată, dintre copaci apare un câine mare și flocos care începe să se gudure și să sară cu labele pe mine.

— Hei, hei! zic eu râzând. Oprește-te!

Dar câinele nu mă ascultă. Cred că vrea de mâncare, fiindcă nasul lui umed îmi adulmecă piciorul, cotul și tava din mână. Ridic tava cât mai sus, dar el continuă să sară în jurul meu, până când calc pe ceva moale și pufos — câinele scheaună, eu țip și tava plină de plăcinte, cârnăciori și frigărui vegetariene îmi zboară din mână...

— Uau, fii atentă...

Cât pe ce să cad și eu, când cineva mă prinde la țanc. Deodată, mă pomenesc sprijinită de un băiat care miroase a fum de lemne și a ocean, un băiat care mă prinde în brațe și mă ajută să-mi recapăt echilibrul. Ne privim unul pe altul clipind în lumina soarelui ce stă să apună.

— Ești bine?

— Ăă... cred că da!

Cum aș putea să fiu altfel, când un băiat cu pielea bronzată, cu ochii verzi ca marea și părul blond ca spicul de grâu mă ține în brațe? Arată super, cu blugi strâmți,

un tricou albastru mulat pe corp și un fes negru lăsat fistichiu pe ceafă, deși suntem în luna iulie.

Îmi recapăt suflarea, sperând în secret ca el să mă țină din nou la pieptul lui, dar bineînțeles că n-o face. Se mulțumește să-mi zâmbească și să mă privească îndelung până când simt cum efectiv mă topesc.

— Tu ești Cherry, nu? Eu sunt Shay Fletcher.

— Shay...

Numele lui sună pe buzele mele ca o formulă magică sau ca o dorință.

Apoi observ câinele care acum este ocupat să hăpăie plăcinta și cârnații risipiți în iarbă, dând frenetic din coadă. Nici nu știu dacă să râd sau să plâng.

— Din cauza cârnaților, îmi explică Shay. Îi plac la nebunie. Fred, băiat rău ce ești!

Îngenunchez în iarbă și încep să adun farfuriile și mâncarea.

— Nu-mi vine să cred că le-am scăpat pe jos. Charlotte a avut încredere în mine și uite...

— Spune-i că Fred e de vină, mă sfătuiește Shay. E maniac. Charlotte știe. Pe bune, nu-i nimic grav. N-o să se supere nimeni.

După ce adun farfuriile și mâncarea, mă întorc spre casă, lăsându-l pe Fred să șteargă ultimele urme ale incidentului. Shay vine cu mine.

— Trebuia să adun niște lemne de foc, îmi explică el.

— Ah, da. Și, tu ești...?

— Eu? Eu sunt nimeni, răspunde Shay râzând. Nu fac parte din familie, dacă asta vrei să știi. Eu locuiesc în sat și merg la aceeași școală cu Honey... și cu tine, din câte am înțeles de la Charlotte. Cunosc familia Tanberry de mai mulți ani.

Ne furişăm în bucătărie prin uşa din spate şi stivuiesc farfuriile lângă chiuveta veche din ceramică.

— Nu mi te-am imaginat deloc aşa, îmi spune Shay. Pe Paddy l-am cunoscut când a venit ultima dată aici şi credeam că semeni cu el, dar...

— Nu semăn deloc cu el, îi răspund eu zâmbind. Ştiu. Mama mea a fost japoneză.

— Uau, e super!

— Da, numai că ea nu mai e de mult printre noi, zic eu.

Shay mă priveşte consternat.

— Nu... ăă... evident. Îmi pare rău. Adică... mai bine nu mai zic nimic, nu? Voiam doar să spun că... ăă, eşti foarte drăguţă şi ai un accent minunat... nu, pe bune, mai bine nu mai zic nimic. Fă-te că n-ai auzit! Hai să luăm lemnele.

Ies după el în grădină. Nu-mi vine să cred că un băiat tocmai mi-a spus că sunt drăguţă. Drăguţă? Eu? Probabil că Shay Fletcher este singurul băiat din lume care crede asta.

Inima îmi bate cu putere. M-am îndrăgostit de un milion de ori de băieţi super, dar niciunuia nu i-a plăcut niciodată *de mine*. Se pare că băieţilor le plac fetele sigure pe ele şi populare, fete precum Kirsty McRae. Lor nu li se pare interesantă şi atractivă una ca mine. Poate doar lui Scott Pickles, care locuia la parterul clădirii noastre, dar el nu se pune, pentru că are numai şapte ani şi este miop.

Shay este altfel. El este mult, mult prea bun pentru mine, dar sunt sigură că n-are probleme cu vederea. Mă priveşte insistent cu ochii ăia verzi ca marea care îmi taie respiraţia.

Shay îmi pune în braţe un morman de crengi şi buşteni din grămada de lemne de lângă casă. Fiindcă mi s-au prins crenguţe în păr, el mi le îndepărtează cu grijă.

— Ar trebui să-mi povestești totul despre tine, îmi zice el zâmbind. Povestea vieții tale, de la început până la sfârșit. Pe urmă am să ți-o spun și eu pe-a mea sau am să-ți cânt la chitară. Ce zici?

— S-a făcut, șoptesc eu.

Cred că aș putea să-i povestesc lui Shay Fletcher orice vrea, oricând vrea... Aș căra bușteni pentru el până la capătul pământului și aș purta frunze în păr în fiecare zi numai pentru ca el să mi le îndepărteze așa cum a făcut mai devreme.

Ia și Shay un braț de lemne, apoi pornește înaintea mea spre petrecere și focul aprins în grădină. Când ne apropiem, oamenii se întorc spre noi, atâtea fețe zâmbitoare încât zâmbesc și eu, fiindcă inima mi-e plină de speranță și simt că într-adevăr locul meu este aici.

— Bună, Cherry! Bine-ai venit la Kitnor! Am auzit atâtea despre tine...

— Ce mă bucur să te cunosc, în sfârșit...

Charlotte apare zâmbind din mijlocul mulțimii de necunoscuți.

— Cherry! Te-a necăjit câinele ăla ticălos? Tocmai fugea pe-aici, cu o bucată de plăcintă în gură...

— Cred că l-am călcat pe coadă... am scăpat tava... Îmi pare rău!

— Lasă, lasă. Fred e un ticălos, trebuia să te previn...

Stau lângă foc, în mijlocul petrecerii, și ghirlande de lumini strălucesc deasupra mea. Shay aruncă buștenii și crengile într-o nouă grămadă de lemne, iar eu fac la fel, privindu-i chipul, pe care flăcările aruncă lumini portocalii și galbene. Apoi, când trece pe lângă mine, îmi mângâie brațul cu vârful degetelor și atingerea lui parcă mă arde prin mânecă.

Skye și Coco stau în fața mea și zâmbesc, alături de o altă fată care seamănă perfect cu Skye, doar că e mai încrezută, nu poartă pălărie cu boruri moi și nici rochie lungă și ciudată. Hainele ei sunt în multiple nuanțe de roz, iar ea se mișcă cu grația unei dansatoare.

Acum îmi aduc aminte că Skye și Summer sunt gemene, dar n-am văzut niciodată două fete care să semene atât de bine și totodată să fie atât de diferite.

— E-n regulă, îmi explică ea râzând de nedumerirea mea. Eu sunt Summer. Dacă ai vreun dubiu, ține minte că n-ai să mă vezi nici moartă purtând pălării din astea pleoștite și rochii vintage!

Skye își dă ochii peste cap și o lovește ușor cu un ștergar în carouri roșii.

— Așadar, cred că singura pe care încă n-ai cunoscut-o este Honey...

Cea mai mare dintre surorile Tanberry stă așezată pe un trunchi de copac, având alături o chitară albastră și lucioasă. Părul ei lung și auriu ca un soare i se revarsă pe umeri până în talie. Discută și râde cu un grup de tineri.

Tata zicea că ea este cu șase luni mai mare decât mine, dar Honey Tanberry pare că vine de pe o altă planetă decât mine. Este frumoasă, mult mai frumoasă decât Kirsty McRae. Ar putea fi fotomodel sau cântăreață sau un star de cinema, cu rochia albastră cu imprimeuri și bentița cu buline de pe cap. Ar putea fi orice vrea ea.

Un fior de neliniște mă trece pe șira spinării. Fetele ca Honey sau Kirsty nu mă plac niciodată, oricât m-aș strădui. Ele sunt populare, super, iar eu n-am ce căuta în lumea lor. Dar Honey nu va fi prietena mea — ci sora mea. Asta e cu totul altceva, nu?

Sper.

Honey se uită la mine și zâmbetul îi pălește. Se ridică încet în picioare și mă măsoară de sus până jos cu ochii ei albaștri-cenușii. Nu pare deloc impresionată. Nu înțeleg de ce se poartă atât de rece, dar știu bine că nu visez. Când în sfârșit îmi zâmbește, mă trec fiorii.

Shay îmi dă drumul de braț și se îndepărtează de mine de parcă am căpătat brusc o boală contagioasă.

— Eu sunt Honey, spune fata cuprinzându-l pe Shay cu brațul pe după mijloc și trăgându-l spre ea. Văd că ai făcut deja cunoștință cu Shay, prietenul meu.

Mă uit la Shay, care întoarce privirea în altă parte, cu un aer vinovat și jenat. Iar am devenit invizibilă.

— Așa se pare, răspund eu.

— Bine, adaugă ea fixându-mă cu o privire glacială. Foarte bine.

Brusc, toate visurile mele despre familie, despre prietenie și dragoste se prăbușesc și se fac țăndări, risipindu-se în jurul meu ca niște cioburi ascuțite, strălucitoare și dureroase.

7

Mă ascund sub o pilotă netedă, călcată frumos și care miroase a detergent de rufe, spre deosebire de pilota mea de-acasă, care era mereu șifonată, scămoșată și plină de firimituri de pâine. Am sub cap o pernă moale, din puf, iar salteaua este suplă și confortabilă, fără arcuri ieșite care să mă împungă în coaste în timpul nopții.

Ar trebui să fiu fericită, dar nu sunt.

Locul meu nu este aici. Toate visurile mele s-au năruit în clipa când am întâlnit-o pe Honey Tanberry și când Shay Fletcher mi-a întors spatele ca și când n-aș fi existat.

A trebuit să strâng din dinți și să zâmbesc toată seara, spunând un milion de minciuni.

— Da, sunt atât de fericită că mă aflu aici! Da, toată lumea este drăguță cu mine! Abia aștept să vă cunosc pe toți mai bine...

Honey și Shay, ce surpriză, nu s-au apropiat de mine toată seara. Stăteau înlănțuiți, râdeau și șușoteau, iar mie îmi făcea atât de rău să-i văd împreună, încât îmi venea să urlu.

Dar m-am abținut, totuși. N-ar fi fost cinstit față de tata și față de Charlotte. Am mâncat o felie din tortul de ciocolată cu cireșe și mi s-a părut neașteptat de bun.

Am continuat să zâmbesc cu un aer crispat și să spun ceea ce trebuie, politețuri și amabilități. Skye și Summer m-au dus să văd rulota și pârâiașul argintiu. M-am lăsat condusă de Coco pe poteca abruptă ce coboară spre plajă și, cu tălpile afundate în nisipul umed, am contemplat întinderea întunecată a oceanului care scânteia, liniștit și magnific.

Când s-a făcut seară, Shay Fletcher a luat chitara albastră și a început să cânte, moment în care tata bineînțeles că a dat fuga să-și ia vioara din dubiță și au cântat amândoi cântece triste în fața focului, sub cerul înstelat. Cred că a fost cea mai tare și totodată cea mai groaznică petrecere din viața mea.

La sfârșit, când musafirii au plecat și ne îndreptam cu toții spre casă, mi-au dat și vestea cea mare.

Va trebui să stau în cameră cu una dintre fete. N-am mai făcut asta până acum. O fi fost apartamentul nostru cenușiu și mizer, dar avea două dormitoare. Într-o casă atât de mare, te-ai fi așteptat să ai puțină intimitate... dar nuuu. Trebuie să stau în aceeași cameră cu cineva, deoarece Casa Tanberry este o pensiune și toată familia se înghesuie la mansardă ca să le lase oaspeților camerele mai frumoase și mai bune.

Și ia ghiciți cu cine voi sta în cameră! Nu cu Skye, pentru că ea stă deja cu sora ei geamănă, Summer. Nici cu Coco, în a cărei cămăruță nu încape decât un singur pat. Mai rămâne doar... Honey.

Ce mă bucur!

Bineînțeles că Honey era prințesa care ocupa odaia din turn. Ce însemna asta pentru mine? Că eu aveam să fiu sora vitregă și servitoarea care dormea în cenușă?

Honey, care nu se poate să nu fi știut dinainte, a părut și mai dezgustată decât mine de această idee. Așa

că, în timp ce ea s-a încuiat în baie ca să facă un duș, eu mi-am adus sus un geamantan cu haine și cutia mea cu comori pe care le-am lăsat la capul patului, apoi m-am băgat sub pilotă îmbrăcată în tricou și pantaloni scurți. Am auzit-o înjurând când a ieșit de la baie, dar eu n-am scos capul de sub pătură pentru nimic în lume.

Acum n-am încotro. Nu pot să rămân ascunsă sub pătură până la sfârșitul vieții, deși în clipa asta mi se pare foarte tentant. În camera din turn s-a făcut liniște. Până mai devreme a fost o agitație continuă, pufneli, oftaturi, sertare deschise și închise, fâsâit de spray și periat de păr.

Cred că acum nu mai e nicio problemă. Probabil că Honey a plecat.

Ridic un colț al pilotei și arunc o privire afară. Nu mai e niciun pericol. Mă dau repede jos din pat, iau blugii bleu, un tricou și niște chiloți curați, și mă duc tiptil la baie să mă spăl. În oglindă, fața mea se vede tristă și obosită, iar bretonul îmi stă zburlit într-o parte. Îmi pun hainele pe mine, apoi ies pe palier.

Când deschid ușa camerei, o văd pe Honey stând la măsuța de toaletă, îmbrăcată în chimonoul de mătase roz din cutia mea cu comori, și dându-se pe pleoape cu fard turcoaz.

— Tu nu știi să bați la ușă? întreabă ea.

Simt că mă umplu de furie. Chimonoul roz este unul dintre lucrurile mele cele mai de preț, unul dintre puținele lucruri care mă leagă de mama. Se vede treaba că Honey a cotrobăit prin toată cutia, fiindcă evantaiul japonez și umbreluța de hârtie zac aruncate pe pilota ei.

— Dar tu nu știi să ceri voie, Honey? o contrez eu. *Nu știi* să ceri voie înainte de a lua lucrurile altora?

— Asta-i camera *mea*, mă repede ea. Dacă îţi laşi lucrurile împrăştiate peste tot, ce-ai vrea?

— Nu mi-am lăsat lucrurile împrăştiate!

Ea ridică din sprâncenele perfect conturate.

— Nu eu am venit cu ideea să împărţim aceeaşi cameră, pricepi?

— Bănuiam...

Nu cred că Honey ar împărţi ceva cu mine, poate doar gripa porcină sau ciuma. Sentimentul e reciproc. Ştiu bine că ea nu vrea chimonoul, ci încearcă doar să mă provoace, să vadă cum reacţionez. De ce să-i dau satisfacţie? Inspir adânc.

— Shay mi-a spus că aseară ai flirtat cu el, continuă ea. Te previn, Cherry. Stai deoparte. Nu e de tine.

Eu să flirtez cu Shay? Nu zău! *El* a flirtat cu mine, sunt sigură de asta. Băieţaşul ăsta are un tupeu fantastic să se ducă la prietena lui şi să-i spună că eu mă dau la el. De acord, recunosc că o clipă m-am simţit atrasă de el, dar este prietenul lui Honey, ceea ce îl scoate din calculele mele. Doar că mi-aş fi dorit să-i fi spus şi lui cineva treaba asta înainte să se joace cu speranţele şi visurile mele.

— Vă credeţi deştepţi? îmi zice Honey. Tu şi cu neisprăvitul de taică-tu. Până mai ieri stăteaţi într-o mahala din Glasgow şi mâncaţi ciocolate rebut, şi-acum v-aţi găsit să veniţi pe capul nostru...

Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile. Mahala din Glasgow? Neisprăvitul de tata? Dacă aş avea o farfurie de macaroane cu brânză, i-aş face-o pălărie lui Honey.

— Nu ştii ce vorbeşti, îi spun eu. Ne-am dat viaţa peste cap, am renunţat la tot ca să venim aici. Nu e uşor să te desparţi de toţi prietenii...

Ei bine, n-ar fi fost uşor dacă aş fi avut vreun prieten. Dar Honey nu ştie treaba asta, desigur...

— Şi ca să ştii şi tu, pe mine nu mă interesează prietenul tău. Am deja unul acasă, care arată mult mai bine decât Shay Fletcher. Deja mi-e foarte dor de el...

Honey zâmbeşte ca şi cum m-a prins cu minciuna.

— Ai prieten? Şi cum îl cheamă?

Mă gândesc intens şi nu-mi vine în minte decât imaginea lui Scott Pickles, băieţelul de la parterul imobilului în care locuiam.

— Scott, spun eu. Îl cheamă Scott. Şi ca să ştii şi tu, Honey, Glasgow e cel mai mişto oraş din lume. Noi locuiam într-un apartament imens cu... cu... balcoane şi scară interioară şi grădină pe acoperiş...

Honey ridică amuzată dintr-o sprânceană şi eu îmi dau seama prea târziu că probabil tata le-a spus de micul nostru apartament din West End în care locuiam cu chirie. Unde mai pui că Charlotte îl şi văzuse.

Încerc altceva.

— Tatăl meu avea un serviciu foarte bun...

— La o fabrică de ciocolată, da, ştiu, mă întrerupe Honey conturându-şi cu creionul dermatograf un ochi, apoi celălalt.

Simt că-mi ard obrajii şi-aş face orice numai să-i şterg lui Honey rânjetul ăla de pe faţă.

— Exact, spun eu radioasă. Era director la McBeans şi se ocupa de... ăă... cercetare... şi controlul calităţii. Ocupa unul dintre cele mai importante posturi. Practic, el conducea fabrica...

Honey izbucneşte în râs.

— Şi de-aia a venit aici... să stea, nu? Ce convenabil!

— Denaturezi lucrurile! Tata o va ajuta pe Charlotte să se ocupe de pensiune și amândoi vor deschide o afacere cu ciocolată de lux făcută în casă...

— Cu banii cui? mi-o retează Honey întorcându-se spre mine. Ia să vedem... probabil cu ai mamei mele pentru că, după câte am auzit, taică-tu n-are niciun sfanț pus deoparte. Recunoaște, Cherry, e un mincinos și un coate-goale... exact ca tine. N-avea niciun apartament de lux și niciun post de director... și nu cred nici povestea cu prietenul tău. Pe cine vrei tu să păcălești? Zău așa, Cherry, las-o baltă. Poate că ai reușit să le păcălești pe mama și pe surorile mele, dar cu mine nu-ți merge!

— Dar eu nu încerc să păcălesc pe nimeni! Eu și tata am trăit singuri ani de zile...

— Oh, scutește-mă de povestea ta siropoasă! mă întrerupe ea. Nu ține! Poate că maică-mea e oarbă și nu vede, dar eu nu sunt așa naivă. Bagă la cap ce-ți spun: n-am nevoie de încă o soră fiindcă mai am deja trei și, crede-mă, îmi ajung. Și n-am nevoie nici de un alt tată, știi de ce? Pentru că am deja unul. E supertare, inteligent și mă iubește... și o iubește și pe mama. Știu asta. Așa că să nu vă imaginați vreo clipă că o să vă instalați aici ca la voi acasă, fiindcă el se va întoarce într-o bună zi, îți garantez. Și să văd atunci unde o să stați. Niciunde!

Niciunde — sau oriunde — ar fi mai bine decât să rămân aici, cu Honey Tanberry.

Dorințele nu se împlinesc întotdeauna. Cum am putut să cred că va fi atât de ușor? Oriunde aș pleca, orice-aș face, întotdeauna voi da peste o scorpie care să-mi facă viața grea.

Cu ce le deranjez atât de tare? De ani de zile încerc să înțeleg. În revistele pentru adolescenți am citit că trebuie să fii întotdeauna „tu însăți“ ca să-ți faci prieteni noi, dar zău așa, ei nici nu știu despre ce vorbesc. Niște fete ca Honey sau Kirsty McRae nu văd în mine decât versiunea umană a unei ciocolate Taystee defecte, un specimen la fabricația căruia au uitat să adauge unu sau două ingrediente esențiale.

Am încercat să adaug eu aceste ingrediente lipsă, spunând povești colorate și fascinante despre mama, pentru a face ca viața mea să pară mai interesantă. Dar bineînțeles că n-a mers.

Cu mâinile tremurânde îmi recuperez cutia de carton și pun la loc în ea umbreluța și evantaiul.

— Lucrurile astea sunt prețioase pentru mine, îi spun eu cu vocea gâtuită.

Honey oftează și lasă să-i cadă chimonoul de pe umeri, apoi îl face ghemotoc și mi-l aruncă în față.

— Tu chiar credeai că-l vreau? pufnește ea. O treanță veche, mâncată de molii… nu e stilul meu.

Simt cum mă înțeapă ochii din cauza lacrimilor.

— Ce problemă ai, Honey? Ce ți-am făcut eu?

— Ești aici! mă repede ea. Și n-ar trebui să fii aici, pricepi?

Ochii ei albaștri aruncă flăcări și surâsul ei mă îngheață. Îmi smulge cutia de carton din mâini, deschide ferestruica rotundă și aruncă totul afară, în lumina dimineții de iulie.

— Valea, Cherry Costello! șoptește Honey. Nu pricepi că nimeni nu te vrea aici?

8

Căderea e de-a dreptul spectaculoasă.

Chimonoul din mătase roz fâlfâie ca un banner şi se opreşte în copacul de lângă fereastră, iar evantaiul japonez aterizează pe o creangă, ca o pasăre exotică rară. Umbreluţa zace pe jumătate deschisă în iarbă, săltând uşor în bătaia vântului, alături de fotografia înrămată a mamei mele, care a căzut cu faţa în jos, pe pietriş.

Tata şi Charlotte stau în mijlocul aleii, cu braţele încrucişate şi figuri sobre.

— Honey? strigă Charlotte spre fereastra rotundă. Cherry? Ce se întâmplă? Coborâţi imediat!

Honey îmi aruncă o privire de maxim dezgust, apoi o ia la goană pe scări şi iese în curte, iar eu, încă în stare de şoc, o urmez automat.

— Îmi explicaţi şi mie? întreabă Charlotte când ieşim amândouă în aleea pietruită. Honey? Ai vreo legătură cu asta?

— Normal că nu, răspunde ea cu o nepăsare de-mi vine să-i dau una. Cutia a căzut de pe pervazul ferestrei.

— Cherry? insistă Charlotte încruntându-se. Sigur aşa s-a întâmplat?

Mă uit repede spre Honey care mă priveşte sfidător, cu sprâncenele ridicate.

— Probabil că da, zic eu ridicând din umeri.

— V-ați certat cumva? intervine și tata. Este vreo problemă?

— Ce să fie? întreabă Honey cu un glas inocent.

— Nu-i nimic, tată.

El se întoarce spre Charlotte și văd cum neliniștea de pe chipul lui se risipește.

— Bine… dar să fiți și voi mai atente, îi spune Charlotte lui Honey. Când stai cu cineva în cameră, trebuie să ai respect față de lucrurile celuilalt.

Honey își dă ochii peste cap.

— Nu vreau să stau cu altcineva în cameră, se plânge ea. Mamă, te rog… n-am nimic cu Cherry, normal, dar… suntem adolescente! Avem nevoie de intimitate!

— Honey, scumpa mea, nu-i chiar atât de simplu…

Coco se urcă în pom ca să recupereze evantaiul japonez și Skye trage de poalele chimonoului roz până acesta îi cade în brațe. Summer culege de pe jos umbreluța de hârtie, pe care apoi o răsucește puțin deasupra capului. Eu mă aplec să ridic fotografia înrămată și tresar când văd că are geamul spart.

— Am să-ți cumpăr altă ramă, îmi promite tata și închide cu grijă cutia de carton pe care o duce înapoi în casă.

Vine și Charlotte împreună cu Honey care insistă în continuare să stea singură în cameră fiindcă, pe bune, nu e cinstit să fie obligată să stea cu altcineva, mai ales acum, când se străduiește să se adapteze situației. Pe mine nu mă întreabă nimeni ce părere am. Pe de altă parte, eu sunt intrusa, nu?

— Nu i-o lua în nume de rău, mă consolează Summer. Honey este foarte posesivă când vine vorba de camera ei. Poate vrei să dormi cu noi?

— Am fi cam înghesuite, apreciază Skye, dar nu ne-ar deranja.

— Nu vreau să deranjez pe nimeni.

— Dar nu ne-ai deranja! Şi nu te îngrijora din cauza lui Honey, intervine Coco. E cam... indispusă în ultimul timp. Cel mai bine este să n-o iei în seamă.

— Mama zice că trece printr-o fază, spune Skye ridicând din umeri. O fază foarte lungă...

— E foarte sensibilă, adaugă Summer. Încă n-a trecut peste faptul că tata ne-a părăsit.

— Eu aş zice că ar cam fi timpul, pufneşte Skye. Au trecut trei ani de-atunci.

Încerc să zâmbesc. Trei din cele patru surori Tanberry par să mă placă... tot e ceva.

— Cherry, îmi place chimonoul acela, zice Skye. De unde îl ai?

— A fost al mamei mele, zic eu cu glas moale.

Cele trei fete fac ochii mari. Le-am captat atenţia şi le-am câştigat simpatia.

— Acesta, fotografia, umbreluţa şi evantaiul... sunt tot ce mi-a mai rămas de la ea.

— Pe bune? se minunează Coco. Uau!

— Ce trist, zice Summer.

— Chiar au căzut de pe pervazul ferestrei? vrea să ştie Skye.

Îmi dau ochii peste cap.

— Tu ce crezi?

— Ştim că există o problemă, îmi spune Charlotte mai târziu în bucătărie. Ştim că tu nu vrei să creezi necazuri, Cherry, dar... Ştii, Honey trece printr-o perioadă dificilă de trei ani încoace. Îi este dor de tatăl ei...

— Înțeleg.

— Credeam că totul va fi bine dacă veți sta amândouă în aceeași cameră, continuă Charlotte încruntându-se. Dar văd că deocamdată ea ar prefera să stea singură...

— Sunt sigur că și ție ți-ar plăcea să stai singură, zice tata, doar că nu avem suficiente camere, și cele de oaspeți sunt ocupate. Așa că ne-am gândit că...

— Nu vrem să te simți exclusă...

— Mai sunt și alte soluții... era doar așa, o idee...

— Ce? întreb eu exasperată.

— Ce-ai zice ca tu să dormi în rulotă? întreabă Charlotte.

— Afară?

— Da, dar acum suntem în luna iulie și n-o să-ți fie frig și am putea să-ți instalăm și curent electric și încălzire și s-o mutăm mai aproape de casă, iar dacă ți-e frică, ai putea să iei câinele să doarmă cu tine...

— Nu! îi întrerup eu. Îmi place acolo unde este. Adică... îmi place la nebunie locul unde este acum. Cât despre câine, nu mă deranjează, dar... oh, Charlotte, ar fi grozav să dorm acolo! Chiar se poate?

Mă arunc de gâtul tatălui meu. Charlotte izbucnește în râs și vine lângă noi, apoi ne îmbrățișăm toți trei și problema e rezolvată.

Se zice că tot răul e spre bine! Dar de data asta a fost spre excelent. Imediat îmi mut lucrurile în rulotă: hainele împăturite în sertare sub pat, cărțile rânduite pe etajeră și acvariul cu Rover se potrivește perfect pe bufetul vopsit în culori vii. După ce a spălat și a călcat chimonoul de mătase roz după aventura neplăcută din copac, Charlotte îmi arată cum să-l aranjez frumos pe o tijă de bambus trecută prin mâneci și să-l atârn de peretele caravanei, desfăcându-i poalele astfel încât să se vadă imprimeul cu flori de cireș.

Skye mă ajută să expun evantaiul japonez și umbreluța de hârtie, iar tata a dat o fugă în sat și mi-a adus o ramă nouă pentru fotografia mamei.

Aș vrea să spun că mă simt ca la mine acasă, doar că acolo camera mea era un dezastru, o văgăună cu pereții acoperiți de tapet scorojit și postere rupte. Cu farfurii goale, firimituri, ambalaje de ciocolată și haine aruncate pe covor. Odată, mi-am pierdut un pantof în dezordinea aceea și l-am găsit abia după șase luni de zile.

Rulota din livadă este de un milion de ori mai bună.

Este perfectă, are pereții rotunjiți, vopsiți în culori vii, și dulapuri ingenioase, decorate cu păsări care zboară cu o floare în cioc. Charlotte a aerisit salteaua, a schimbat așternuturile, a adus pilota de noaptea trecută și încă o pătură din petice, în caz că se face frig. Pe jos am un covor foarte moale și tata a făcut o gaură în cadrul ușii ca să aducă un fir electric, așa că acum am în rulotă o ghirlandă de lumini la fel cu cele întinse afară în copaci.

— Mi se pare normal, zice Charlotte, ca Cherry să doarmă în livada de cireși!

Atunci ridic ochii spre crengile care formează o boltă deasupra noastră și văd că sunt încărcate cu cireșe de un roșu-închis și lucios. Simt că-mi tresaltă inima de bucurie. Cireșe adevărate, în cireși adevărați... așa ceva nu vezi în Glasgow.

Tata sprijină scara de pom și îmi culege un castronel de cireșe. Așezată la soare pe treptele caravanei, savurez sucul lor dulce care îmi țâșnește pe limbă.

Îmi amintesc că am mai mâncat o dată cireșe cu doamna Mackie, vecina noastră. Ea m-a învățat o poezioară în care numeri sâmburii de cireșe ca să-ți prezici viitorul și să afli ce va fi iubitul tău. Aliniez sâmburii cu grijă și

încep să recit așa cum m-a învățat ea: *tinichigiu, croitor, soldat, marinar, rege, cerșetor, hoț...*

Îmi iese „hoț", ceea ce poate fi Shay Fletcher care mi-a furat inima, sau poate că am să mă îndrăgostesc de cine nu trebuie. Cu alte cuvinte, tot Shay Fletcher.

Doar că nu se va întâmpla așa. Poate că m-a fermecat el un minut sau două, dar Shay Fletcher mi-a adus numai necazuri. El știa că este indisponibil, dar n-a ezitat să flirteze cu mine și pe urmă a avut tupeul să-i spună lui Honey că a fost invers. Arunc un pumn de sâmburi în iarba înaltă și număr din nou: *tinichigiu, croitor, soldat, marinar...*

Marinar. Cu unul ca ăsta aș putea sta liniștită. Doar că nu prea găsești marinari pe uscat în ziua de azi. Poate că poezia asta cu sâmburii de cireșe ar trebui actualizată...

— Te joci de-a casa? comentează Honey când intru din nou în casă la ora mesei.

Mă mulțumesc să zâmbesc și n-o iau în seamă.

După ce mâncăm, Summer, Skye și Coco mă însoțesc la rulotă și luăm cu noi niște căni pline cu suc acidulat. Așezate pe treptele rulotei, cu Fred făcut covrig în iarbă, la picioarele noastre, sorbim din sucurile noastre și discutăm despre cât de ciudat este să fim surori vitrege.

— Ți-e dor de prietenii tăi? mă întreabă Coco. Cred că ți-e foarte greu să-i părăsești și să te muți în celălalt capăt al țării. Mie nu mi-ar plăcea.

— Păi... încerc să văd totul ca pe o aventură. Dar sigur că *mi-e dor* de ei.

Ce prieteni? Închid gura înainte să mai torn alte gogoși. Minciunile mi-au adus întotdeauna numai necazuri, dar măcar asta sună plauzibil. Majoritatea oamenilor au prieteni, nu? Doar eu nu am.

— Puteți să țineți legătura, îmi sugerează Summer ca să mă consoleze. De-aia există SMS-uri, e-mailuri și Facebook. Și cred că cei mai buni prieteni ai tăi ar putea veni să te viziteze...

— Da... sunt sigură că vor veni... Aveam atâtea planuri împreună...

Vezi să nu se întâmple asta vreodată!

— Pe mine mă îngrijorează mai mult faptul că va fi greu să-mi fac prieteni noi, zic eu.

Asta, cel puțin, este adevărat.

— Oh, va fi ușor, mă asigură Skye. Toată lumea o să te placă, stai liniștită!

— Honey nu mă place, mă pomenesc eu spunând.

— Nu te îngrijora din cauza lui Honey, intervine Coco. Până la urmă o să se obișnuiască și ea.

— Sper, oftează Summer. Nu-mi place când e prost dispusă și arțăgoasă.

— Știu, zice Skye. Înțeleg să fie tristă din cauză că tata ne-a părăsit — toate am fost. A urmat divorțul și n-a fost ușor. Parcă era sfârșitul lumii. Dar, sincer, când a auzit de tine și Paddy...

— Sst, o întrerupe Coco.

Summer și Skye par ușor jenate.

— Cred că toate am fost cam neliniștite, recunoaște Summer. Îl cunoscuserăm pe Paddy și ne plăcea de el, dar încă o soră...

— Nu știam cum vei fi, explică Skye.

— Nu știam dacă ne vom înțelege cu tine, adaugă Coco.

Îmi tremură degetele pe cană și parcă sucul mi se pare brusc amar.

Dar când Skye întinde mâna și mă mângâie pe păr cu un zâmbet larg, toate temerile mele se risipesc.

— Dar nouă ne place de tine, declară ea. Ești... cum să zic? Altfel! Foarte simpatică! Honey zicea că poate o să fii băgăcioasă și antipatică, că o să încerci să ne iei locul... dar nu ești deloc așa. Eu chiar cred că-i bine că ești aici, indiferent ce zice Honey, fiindcă va trebui să se trezească odată și să nu mai privească în trecut. Lucrurile se schimbă, iar mie mi se pare că-i un lucru bun!

— Așa crezi tu?

— Bine-nțeles, zice Skye dând din cap.

— Și eu, intervine Summer.

— Și eu, repetă Coco. Așadar... credeți că se vor căsători? Paddy și Charlotte?

Aproape că mă înec cu sucul.

Să se căsătorească? Nu că nu m-am gândit la treaba asta, dar parcă totul se întâmplă atât de repede, încât nu cred că sunt pregătită de așa ceva. Visurile și realitatea sunt două lucruri diferite, după câte îmi dau seama acum. De mult timp visam să am o mamă, dar nu mi-am imaginat niciodată că am s-o împart cu patru surori și în niciun caz nu m-am gândit că va trebui să-l împart pe tata cu altcineva.

Îmi imaginez o biserică mică și drăguță la țară, Charlotte îmbrăcată în rochie de mireasă și tata într-un costum care îi vine cam mare. Mă imaginez pe mine fremătând de emoție, îmbrăcată într-o rochie înfoiată de culoarea untului, alături de Skye, Summer și Coco, zâmbind toate patru spre aparatul de fotografiat, cu buchețele de flori în mână. Apoi îmi apare în minte Honey și toată scena se evaporă.

Skye și Summer se uită una la alta.

— Să se căsătorească..., repetă Skye pe un ton ezitant. Ăsta e un pas important... nu cred că mama se grăbește.

După părerea mea, ea vrea deocamdată să vadă cum decurg lucrurile.

— Dar se vor căsători până la urmă, insistă Coco. Nu? Ar fi grozav să avem un nou tată. Poate că Paddy mă va învăța să cânt la vioară...

— Nu! *Nici gând!* se lamentează Summer. A fost groaznic când ai vrut să înveți la flaut! Zău așa!

Coco își dă ochii peste cap enervată.

— Ba eu cred că ar fi mișto, pufnește ea. Atunci chiar că vom fi surori vitrege.

— Dar... Paddy și Charlotte au mai fost căsătoriți, explic eu. Fiecare cu altcineva. Probabil că vor să ia lucrurile încetul cu încetul. Ca să se asigure că totul va fi bine...

În sinea mea, sunt convinsă că nu tata și Charlotte sunt cei care au nevoie de timp ca să se cunoască. Cred că *noi* avem nevoie de timp ca să ne adaptăm. O căsătorie? Nu cred că sunt pregătită pentru așa ceva, cel puțin deocamdată.

— Ar fi grozav, recunoaște Summer.

— Clar, încuviințează Skye. Dar nu imediat. Mai așteptăm și-om vedea.

— Întâi să ne cunoaștem mai bine, intervin eu.

Coco oftează.

Mai târziu își fac apariția tata și Charlotte, cu brațele pline cu lemne, iar tata aprinde focul și ne strângem cu toții în jurul lui, așezați pe niște buturugi. Tata începe să cânte la vioară, în lumina înserării.

Deasupra capetelor noastre, frunzele copacilor foșnesc ușor în bătaia vântului și stelele se aprind pe cerul ca de catifea neagră.

9

A doua zi dimineață, Fred mă trezește cu un lătrat insistent și dând nerăbdător din coadă. Trag perdeaua să mă uit pe fereastră și îl văd pe tata care se apropie vesel și zâmbitor, ținând în mâini o tavă plină cu bunătăți pentru micul dejun. Poartă o bluză albastră fără guler, cu mânecile suflecate, și blugii lui vechi, strânși pe picior, cumpărați de la un magazin de haine second-hand. Are părul ușor zbârlit, de parcă tocmai a ieșit de la duș.

Suntem în Sommerset de numai două zile și tata arată deja mai tânăr și mai relaxat decât înainte. Deschid ușa rulotei și mă așez pe o treaptă, cu pătura în spinare. Fred trece pe lângă mine și sare la tata dând neastâmpărat din coadă.

Tata râde și îl gonește pe Fred.

— N-avem cârnați, prostule..., îi zice el. Ai dormit bine, Cherry? Nu ți-a fost frig?

— Nu, am dormit foarte bine. Ba chiar mi-a fost cald, fiindcă Fred a stat cuibărit la capul patului ca o sticlă cu apă caldă, mare și pufoasă.

Tata așază tava pe iarba udă de rouă și întinde o pătură pentru picnic. Fred miroase curios de câteva ori și,

după ce se convinge că nu sunt cârnaţi, ne părăseşte şi se îndreaptă ţopăind spre casă în căutare de ceva bun de mâncat. Nu ştie ce pierde. Pe tavă am suc de portocale, iaurt, ciocolată caldă, iar tata îmi întinde şi o farfurie cu clătite proaspete cu sirop de arţar. Cred că este cel mai grozav mic dejun din lume.

— Să nu-ţi faci iluzii, îmi spune tata. Nu se va întâmpla aşa în fiecare zi, dar m-am gândit că măcar de data asta... ca să sărbătorim prima ta noapte în rulotă. În plus, am vrut să-i arăt lui Charlotte că mă pricep să fac clătite. Cred că am impresionat-o!

Nu pot să-mi reţin un zâmbet.

— Sunt convinsă. Faci cele mai bune clătite din Glasgow. De fapt, din Kitnor acum!

— Şi ouăle cu costiţă făcute de mine sunt nemaipomenite, spune tata. Charlotte zice că mâine aş putea să pregătesc micul dejun pentru oaspeţi fără ea... doar cu ajutorul lui Skye şi Summer, până învăţ să mă descurc singur...

— Nicio grijă. Te vei descurca de minune. Păstrează-ţi calmul, şi dacă se întâmplă ceva, serveşte-i cu clătite ca supliment. Vor fi mai mult decât încântaţi!

— Sper. Pe unii nu-i mulţumeşti doar cu nişte clătite...

Oftează şi soarbe din ciocolata caldă, iar eu mă întreb dacă el chiar a crezut mica scenă de prefăcută inocenţă a lui Honey, de ieri.

— Vin cam multe probleme deodată, nu crezi? continuă el. Clienţii pensiunii sunt cea mai mică dintre ele! Am impresia că n-am apucat să vorbesc cu tine în linişte de când am venit aici şi voiam să mă asigur că eşti bine.

— Sunt bine, tată, îl asigur eu. E cam ca atunci când sari direct în apa mare, dar... Skye, Summer şi Coco sunt

foarte drăguțe... și Charlotte e minunată, desigur, doar că...

— ...doar că?

Oftez.

— Honey nu pare deloc încântată că suntem aici, îi zic eu prudentă. Pare cam... țâfnoasă, nu crezi?

Tata dă din cap.

— Puțin. Bănuiam eu că s-a întâmplat ceva ieri, dar n-am vrut să insist, ca să n-o pun pe Charlotte într-o postură neplăcută... Cred că va trebui să fim foarte atenți cu Honey.

Oftez. Da, foarte atenți... Am impresia că viața alături de Honey este ca și cum ai merge pe un teren minat. Oricând te poți aștepta la o explozie.

— Nu e prea fericită. Charlotte știe că-i este foarte greu, dar deocamdată o lasă în pace, crezând că așa o ajută. Speră probabil că Honey își va reveni și va trece peste tot ce s-a întâmplat... Cine știe, poate că va reuși...

Tata privește încruntat în depărtare ca la ceva unde nu poate ajunge.

— Ce vreau eu să spun este că Honey s-ar putea să încerce să ne facă viața amară. Tu ai grijă și nu uita că ea nu-i atât de insensibilă pe cât pare. Bine?

— Bine.

— Totul va fi bine, Cherry, îmi spune tata zâmbind. E o schimbare uriașă pentru noi amândoi, pentru Charlotte și fetele ei. Nu spun că va fi ușor, dar știu că putem face lucrurile să meargă. N-am crezut niciodată că o să am din nou șansa să fiu fericit... știi tu, ca atunci când trăia mama ta. Mi-am dorit întotdeauna să-ți pot oferi o familie adevărată și acum cred că acest lucru este posibil... Vreau să te simți aici la fel de fericită cum mă simt eu,

continuă el. Este începutul unui lucru minunat. Sunt sigur de asta. Eu și Charlotte... suntem prieteni de foarte mult timp, așa că ne cunoaștem foarte bine. Faptul că ne-am regăsit, ne-am îndrăgostit... este mai mult decât am sperat. Avem în comun atâtea visuri, atâtea pasiuni. Putem munci împreună, nu doar pentru pensiune, dar și pentru afacerea cu ciocolata. M-am documentat și sunt sigur că putem să punem afacerea pe roate. Charlotte o să facă un site pe internet, o să conceapă imaginea noastră, și după ce-mi fac toate calculele, merg cu dosarul la bancă să văd dacă pot obține un împrumut. E fascinant!

Tata pare atât de fericit și de încrezător, încât îl îmbrățișez — atât de strâns, încât îi simt respirația mirosind a clătite cu sirop de arțar și parfumul citric al gelului de duș.

Nu iubesc pe nimeni pe lumea asta mai mult decât pe tatăl meu. Vreau să fie fericit pentru că merită, după atâția ani în care n-a făcut decât să trudească la linia de producție de la fabrica de ciocolată McBean, să încerce să se descurce, să mănânce ciocolate Taystee rebut și fasole cu pâine prăjită, să privească la MTV împreună cu mine în timp ce viața trecea pe lângă el. Acum, gata, s-a terminat cu toate astea.

— E momentul să ne trăim visul, zice tata. Nu-i ușor să unești două familii, dar nu imposibil, și cred că merită efortul. Eu și Charlotte ne dorim atât de mult să meargă...

— Știu, zic eu și nu-mi pot reține un zâmbet.

Și eu vreau să fac parte din această familie. Charlotte... surorile Tanberry... Casa Tanglewood... toate la un loc sunt de un milion de ori mai grozave decât tot ce-am visat vreodată, fiindcă sunt reale. Desigur, nu mi-am imaginat că una ca Honey va face parte din decor, dar în

lumina frumoasă a dimineții mă întreb dacă nu cumva îmi fac prea multe griji din cauza ei. M-a văzut stând de vorbă cu Shay, și dacă el i-a spus că flirtam cu el, nu-i de mirare că nu mă suportă.

Probabil că Shay este un tip nestatornic și flușturatic, care face curte tuturor fetelor cu vârsta cuprinsă între cinci ani și cincizeci de ani. Asta ar înfuria pe oricine, doar că pe mine nu mă interesează deloc Shay Fletcher. Pun pariu că e genul de băiat căruia îi place să fie mereu înconjurat de fete, să aibă propriul său fan-club. Eu, una, nu vreau să fac parte din el.

Honey va vedea asta și cu timpul își va da seama că eu nu sunt o persoană rea și că tata e om de treabă și un tată vitreg super OK. Poate că vom reuși să punem toate piesele acestui puzzle la locul lor... nu?

— Și eu vreau să meargă, șoptesc eu. Mai mult decât orice pe lume...

— Foarte bine, zice tata. Atunci, trebuie să reușim, nu?

Aceste cuvinte îmi sună ca un pact, ca o promisiune.

10

Pe măsură ce trec zilele săptămânii, mă obișnuiesc în rulotă și în Tanglewood. Mă trezesc devreme, când razele soarelui se strecoară prin perdelele cu pătrățele alb-roșii, și încep să citesc, să desenez sau să visez.

Pe la ora nouă, mă duc în casă, unde mă spăl, mă îmbrac și iau micul dejun — pâine prăjită cu marmeladă — împreună cu Skye, Summer și Coco, în timp ce tata și Charlotte prepară de zor ouă ochiuri cu costiță pentru oaspeții pensiunii. Cum întotdeauna e cam mare agitația, sunt nevoiți să tot apeleze la una dintre surori ca să ducă farfuriile cu ouă Benedict sau pește prăjit turiștilor care iau masa în sala mare, amenajată rustic.

Honey nu coboară niciodată dimineața să mănânce cu noi, ceea ce mie îmi convine de minune, așa că în primele zile mă plimb prin Tanglewood împreună cu Skye, Summer și Coco. O ajutăm pe Charlotte să facă paturile, să dea cu aspiratorul și să șteargă praful în camerele oaspeților, și e foarte amuzant să muncim împreună, să dansăm pe muzica de la radio și să ne fugărim una pe alta cu pămătuful în mână.

Mai târziu, lenevim în grădină, stăm la soare să ne bronzăm, citim sau stăm de vorbă, dar Honey nu vine niciodată la noi. Uneori iese în sat ca să se întâlnească cu niște prietene de-ale ei, dar în restul timpului stă în camera ei.

De multe ori, când mă uit spre camera din turn, ferestruica rotundă este întredeschisă și o văd pe Honey așezată pe pervaz, cu un caiet de desen pe genunchi și cu părul ei lung fluturând ușor în adierea vântului. Uneori și-l strânge într-o coadă lungă și împletită, ca prințesa Rapunzel din cartea de povești pe care mi-a dăruit-o doamna Mackie de Crăciun, când eram mai mică.

În timp ce făcea loc în pod pentru lucrurile tatei, Charlotte găsește un hamac vechi pe care noi îl atârnăm între doi copaci și ne relaxăm la umbră, legănându-ne în el pe rând, cu o mână atârnând în iarbă. Coco îmi prezintă rațele, trei specimene din rasa „indiană alergătoare", înalte, elegante și atât de țanțoșe, de-ai zice că cineva le-a lungit cumva în sus. Le dăm să mănânce mălai, apoi le privim cum se bălăcesc și înoată în micul iaz din țarcul lor.

— Poate că și peștișorului tău i-ar plăcea aici, sugerează Coco. Ar avea mai mult spațiu.

— Nuu, l-ar mânca rațele, îi spun eu. Rover se simte foarte bine acolo unde e.

— Mi-ar plăcea să am un pește, spune Coco gânditoare. Și o lamă, un măgar și un papagal, desigur. Mama zice că nu ne putem permite să mai ținem și alte animale, dar eu am să mă fac doctor veterinar într-o bună zi și aș putea să mă ocup de ele.

— Cred că ai fi un doctor veterinar grozav, zic eu.

— Ei, încă nu sunt foarte hotărâtă, zice ea încruntându-se. Încă nu m-am hotărât dacă vreau asta sau să

lucrez pentru Greenpeace. Aş călători în jurul lumii pe unul dintre vapoarele alea ale lor, cu un curcubeu desenat pe ele, şi aş salva balenele şi pădurea amazoniană şi alte chestii...

— Super! Dacă cineva poate să facă treaba asta, tu eşti aceea.

Coco mă priveşte printr-o şuviţă din părul ei roşcăţiu şi încâlcit.

— Nimeni nu mă crede, spune ea privindu-mă serioasă cu ochii ei albaştri. Dar eu ştiu că într-o bună zi am să fac ceva extraordinar. Sunt sigură de asta!

— Eu te cred.

Coco zâmbeşte.

— Mă bucur că eşti aici, spune ea.

Şi eu mă bucur.

Pe la mijlocul săptămânii, Skye mă ia cu ea să-mi arate satul Kitnor. Plecăm de-acasă pe drumul îngust care şerpuieşte pe dealul împădurit şi coboară în sat. E un sat cum nu credeam că există decât în cărţile de poveşti, cu o brutărie veche, măcelărie, băcănie şi un mic supermarket, un chioşc de ziare, câteva cafenele, localuri şi pensiuni.

— E un loc ideal pentru turişti, îmi explică Skye. Dar e şi foarte mişto.

Skye încă poartă pe cap pălăria de catifea şi o altă rochie cumpărată de la magazinul de vechituri, dar nimeni nu se holbează la ea. Probabil că cei de-aici sunt obişnuiţi.

— Aici e librăria, continuă Skye. Şi acolo e magazinul de bricolaj — bătrânul care îl ţine încă mai vinde găleţi de tablă, hârtie de muşte şi perii de curăţat hornul casei. E o întreagă nebunie. Şi acolo este poşta, dacă vrei să cumperi cărţi poştale ca să le trimiţi prietenelor tale.

— Oh... poate. Chiar mă gândeam să fac asta...

Intru și aleg două cărți poștale cu niște căsuțe cu acoperiș din paie, doar ca să scap de gura lui Skye. Aș putea să-i trimit una doamnei Mackie.

— Bună, Skye, spune veselă doamna de la tejghea. Îți place în vacanță?

— Da, doamnă Lee, răspunde Skye.

— Și cine este prietena ta cea drăguță? continuă femeia zâmbind în direcția mea. Nu-i din partea locului, nu? E cumva vreo rudă de-a ta? Deși trebuie să recunosc că nu prea semănați...

Femeia se uită la mine ușor încruntată. Cu un gest reflex al capului își dă pe spate părul negru și ondulat, și cerceii mari din argint i se bălăngăne la urechi.

Skye începe să râdă.

— Doamna Lee are sânge de țigancă, îmi spune ea. Poate să vadă unele lucruri...

Mă gândesc la caravana țigănească pe care am văzut-o când eram mai mică, la cea în care dorm acum, la cântecul doamnei Mackie și la teoria ei că și tata are puțin sânge de țigan.

— Cum adică vede unele lucruri? întreb eu mirată.

— Simt unele lucruri, îmi explică femeia. Văd dincolo de aparențe, percep adevărul...

Simt că mă fac mică asemenea unui copil prins cu mâna în borcanul cu dulceață, dar Skye nu observă.

— Aveți dreptate, ca de obicei, doamnă Lee. Ea este Cherry, noua mea soră vitregă. Mă rog, aproape. Tocmai s-a mutat aici împreună cu tatăl ei, Paddy. E super, nu?

Îi întind doamnei Lee cărțile poștale și ea le ia, apoi îmi întoarce mâna cu palma în sus.

— O fată la răscruce de drumuri... O familie nouă, adevăr şi minciuni, un moment decisiv... şi alegeri dificile, Cherry.

Dacă s-ar putea, aş prefera ca în clipa asta să fiu la un milion de kilometri depărtare. Femeia asta e complet scrântită.

— Ăă... două timbre obişnuite, vă rog, zic eu.

Doamna Lee zâmbeşte.

— Desigur. Sper să-ţi placă la noi, păpuşă dragă!

Zâmbesc crispat şi ies afară după Skye.

— E cam ciudată, spune Skye. Dar şi foarte simpatică, dacă îţi plac astfel de lucruri. Odată mi-a spus să mă feresc de străini şi să nu las pasiunea pentru istorie să mi se urce la cap, şi chiar în aceeaşi zi am fost pedepsită de noua învăţătoare suplinitoare pentru că purtam la şcoală o pălărie de soare cumpărată de la magazinul de vechituri...

— Oh...

— În fine. Uite, acolo e biserica, datează din secolul al XII-lea..., continuă Skye. Şi aia e şcoala primară, şi vino să-ţi arăt şi parcul...

Un grup de copilaşi pe biciclete trece în viteză pe lângă noi, făcând să scrâşnească pietrişul de pe alee, şi o întreabă pe Skye dacă vine în parc. Până la urmă, ne luăm după ei şi ne ducem să ne dăm în leagăne, pe tobogan şi în tiribombă. Sinceră să fiu, n-am mai făcut asta de când aveam opt ani. Piticoţii încearcă să ne convingă să jucăm fotbal cu ei, dar Skye le spune că avem treabă, şi plecăm să ne continuăm vizita prin sat.

Acum ştiu unde sunt parcelele de teren, centrul comunal, containerele de reciclare a sticlei şi toaletele publice. Skye mi-a prezentat o mie de persoane, doamne

zâmbitoare, domni bătrâni cu mustață și o mulțime de fetițe care săreau coarda, și se vedea că toți o găseau pe Skye minunată. Încep să le dau dreptate — entuziasmul lui Skye este molipsitor.

— Ce-ai zice să bem un milkshake? mă întreabă ea trăgându-mă spre o cafenea care se cheamă *Pălărierul nebun*. Noi venim aici mereu, fac niște milkshake-uri cu banane grozave și cele mai bune tarte cu cremă din tot satul...

Când intrăm pe ușă, simt că-mi sare inima din piept. Într-un colț, la o masă, stau Honey și Shay care beau cola și discută. Încerc să nu zâmbesc, să nu roșesc, să mă comport ca și cum nu s-a întâmplat nimic.

— Hei, Skye, Cherry! strigă Shay zâmbind, făcându-ne semn cu mâna. Aici!

Mă uit la el, apoi întorc nepăsătoare privirea, prefăcându-mă că mă uit la cărțile mele poștale.

— Puteți să vă așezați la masa noastră, îi spune Honey lui Skye. Noi tocmai plecam.

— Da? se miră Shay.

— Da. Haide, Shay. N-am de gând să rămân aici să discut despre păpuși și ponei cu sora mea mai mică și prietena ei cea ciudată...

Simt că mi se aprind obrajii de parcă aș fi fost pălmuită.

— Miau, zice Shay către Honey. Pisi, ți-ai terminat lăpticul?

— Mă mir că nu l-a acrit, zice Skye strecurându-se pe banchetă. Zău, Honey, de parcă noi am vrea să stăm la masă cu voi.

Shay își ia chitara albastră pe care o pune pe umăr și își aranjează pe cap fesul negru. Între timp, Honey se

mulţumeşte să-şi dea părul lung pe spate şi un nou strat de gloss pe buze.

— Ne mai vedem noi, zice Skye.

— Sau poate nu, răspunde Honey pe un ton mieros, în timp ce Shay ridică din umeri dezolat şi o însoţeşte spre ieşire.

— Nu vorbeşte serios, mă asigură Skye în timp ce uşa se închide după ei. Adică da, dar n-are nimic personal cu noi. Trebuia să petreacă weekendul la Londra, la tatăl nostru, doar că el a sunat aseară şi a contramandat vizita. Din nou. Ţii minte, imediat după masă, când mama a vorbit o oră la telefon şi pe noi ne-a trimis afară fără să se mai deranjeze să strângă vasele?

Dau încet din cap, aducându-mi aminte de figura obosită şi îngrijorată a lui Charlotte când vorbea la telefon şi ne-a făcut semn să ieşim afară.

— De-aia este Honey nervoasă. Tata e o cauză pierdută, doar că ea nu vrea să recunoască...

— Ah... da, îngaim eu. Îmi pare rău...

— N-ai de ce, răspunde Skye ridicând din umeri. N-a ştiut niciodată să fie un tată adevărat. Se străduieşte, dar... eu cred că este prea egoist. S-a purtat groaznic cu mama. N-a venit niciodată să ne vadă. Odată, a trebuit să vină să stea cu noi în weekend, atunci când mama a fost în Glasgow cu Paddy şi cu tine, dar în ultimul moment a anunţat că nu mai vine şi a trebuit să vină o prietenă de-a mamei ca să stea cu noi.

Deschid şi închid gura fără să scot un cuvânt.

— Îţi aminteşti ce ziceai în prima zi când ai ajuns aici, că totul este perfect? Ei, acum vezi şi tu că nu-i chiar aşa. Honey tună şi fulgeră împotriva oricui, parcă am locui în casă cu o furtună. De multe ori, mamei îi este teamă să-i

zică ceva. Eu cred că e grozav că tu și Paddy sunteți aici... lucrurile astea va trebui să se schimbe.

Îmi mușc buza.

— Sper, în orice caz, continuă Skye oftând. Pentru că eu n-o mai suport pe Honey. Bine că măcar îl are pe Shay, el este singurul de care ascultă. Îi face bine. O calmează. Nu știu de unde are atâta răbdare, fiindcă ea e tot timpul nervoasă și nesuferită... dar cred că totuși îl iubește pe Shay.

Simt o împunsătură în inimă, una mică, dar o ignor. Nu asta voiam să aud.

— Se potrivesc, continuă Skye. Amândoi arată bine, sunt populari și de gașcă... Mi-ar plăcea să am un prieten ca Shay, într-o bună zi!

— Mie nu-mi place de el.

Skye mă privește uimită.

— Ce? Nu-ți place Shay? Dar toată lumea îl adoră! E supersimpatic și de treabă. Petrece atâta timp la noi acasă, încât ai zice că e un fel de frate adoptiv...

Perfect. Asta-i tot ce-mi lipsea.

— Face parte din familie, insistă Skye. Când o să-l cunoști mai bine, o să-ți placă de el.

— Nu cred, zic eu cu încăpățânare. Mi se pare cam... superficial. Și fițos. De ce poartă fes în luna iulie? În plus, pun pariu că-și îndreaptă părul cu placa.

— Probabil, încuviințează Skye. Și ce-i cu asta?

Îmi dau ochii peste cap.

— Mie nu-mi plac băieții de genul ăsta. Care umblă cu chitara după ei și se dau vedete rock...

— Dar el chiar știe să cânte! L-ai auzit și tu la petrecerea cu focul de tabără. Pe bune, Cherry, dă-i o șansă. Shay e un tip OK.

Chelnerița vine la masa noastră să ne ia comanda. Skye se comută pe un zâmbet larg și începe să turuie micul ei discurs de prezentare, iar chelnerița zâmbește la rândul ei și zice că speră că voi fi fericită aici, după care ne oferă câte un milkshake de banane și câte o tartă cu cremă din partea casei.

Skye hotărăște să ne întoarcem la Casa Tanglewood făcând un ocol pe plajă, așa că amândouă coborâm în portul Kitnor și ne plimbăm pe lângă vase de pescuit pântecoase, iahturi lucioase și elegante, amarate de-a lungul cheiurilor, și un șir de șalupe mici trase pe iarbă.

— Acolo locuiește Shay, îmi spune ea arătând cu capul spre o căsuță drăguță cu acoperiș de stuf, lângă niște acareturi din apropierea cheiurilor. Tatăl lui ține centrul nautic — Shay îi dă o mână de ajutor pe timpul vacanței. Probabil că azi după-amiază și-a luat liber. Țin cursuri pentru cei mici, organizează curse cu vaporașul, închiriază șalupe și bărci pneumatice lăcustelor invadatoare...

— Lăcuste invadatoare? Ce-s astea?

— Turiști! îmi explică Skye. Noi așa le zicem. Îi vezi pe-aici tot timpul, indiferent de anotimp, dar mai ales acum, când a început vacanța. Ies la picnicuri pe câmp, se bronzează la plajă, invadează ceainăriile... Sigur, avem nevoie de ei, așa că nu mă plâng. Practic, toate afacerile din Kitnor au nevoie de turiști ca să supraviețuiască. Pensiunea va fi ocupată toată vara...

Arunc o privire înapoi, spre căsuța de lângă acareturi, observând panoul pe care scrie *Centru nautic* și canoele cu rame aliniate frumos de-a lungul unui perete albit cu var. Shay nu-mi pare a fi genul sportiv. Nu mi-l imaginez

ridicând velele, trăgând de remorcă sau echipând turişti durdulii, de patruzeci de ani, cu costume de scafandru şi veste de salvare portocalii, dar îmi aduc aminte că mirosea a ocean şi acum ştiu de ce.

Tinichigiu, croitor, soldat, marinar...

Chiar nu pot să scap de băiatul ăsta?

Deşi, dacă Shay lucrează la centrul nautic toată vara, înseamnă că nu va mai avea timp să vină la Casa Tanglewood. Sper.

Skye şi-a reluat rolul de ghid turistic. Ne plimbăm braţ la braţ şi ea îmi vorbeşte despre peştera contrabandiştilor, despre castele în ruină şi arheologii care vin să caute pe-aici fosile şi oase de dinozauri.

— Eu am găsit odată o fosilă, îmi spune ea, cu ochii strălucind. M-am aplecat să culeg nişte scoici şi am văzut ceva pe jumătate îngropat în nisip... era un amonit!

— Un... ce?

— Este fosila unei moluşte în formă de spirală, îmi explică Skye. Au trăit cu milioane de ani în urmă, dar acum au dispărut. Şi eu ţineam una în mână, îţi dai seama? O creatură micuţă care înota în mare chiar aici, pe vremea când Pământul era populat de dinozauri. Parcă aş fi găsit o bucăţică de istorie!

— Ce tare!

Skye zâmbeşte.

— Să ştii că da. Nu mulţi oameni înţeleg. Lui Summer, Coco şi Honey li se pare neinteresant. Ele cred că istoria înseamnă numai relicve prăfuite şi muzee plictisitoare. Dar nu-i aşa, istoria este grozavă. De-aia se şi cheamă aşa... *istorie*... istoriseşte poveşti!

— Despre regi, regine şi contrabandişti, zic eu. Mister, dramă, intrigă şi aventură...

— Exact!

Evident, Skye n-are de unde să știe, dar eu sunt expertă în povești. Alți oameni au o grămadă de amintiri din care au ce să povestească, dar eu nu prea am… nici povești frumoase de familie, nimic, în afară de mine, de tata și de un trecut la care niciunul dintre noi nu vrea să se mai gândească. Poveștile mă ajută să umplu golul lăsat de mama mea. De-atâtea ori mi-am scris istoria în cap, încât nici eu nu mai știu ce este adevărat sau fals. Chiar contează?

Eu cred că da. N-are niciun rost să-i spun lui Honey că eu locuiam într-un apartament mare și cochet, din moment ce ea știe că nu era așa, sau să risc să le spun lui Skye, Summer și Coco că aveam o mulțime de prieteni în Glasgow. În fond, din moment ce nimeni din familia Tanberry nu este perfect, poate că nici eu n-am nevoie să fiu.

Poate că e timpul să-mi păstrez istoriile pentru compunerile de la școală.

Vreau să fac parte din această familie, și dacă asta înseamnă să-mi țin gura ca să nu mai debitez minciuni, atunci sunt gata să încerc.

N-am de gând să stric lucrurile.

Mă gândesc la mica moluscă cu cochilie spiralată, plutind în derivă în apele oceanului de demult și nu pot să-mi rețin un zâmbet.

În timp ce ne plimbăm, ne facem planuri pentru vară, cum ar fi: să facem baie în mare, să ne plimbăm cu bicicleta, să ieșim la iarbă verde și să căutăm prin sat „invadatori“ tineri și drăguți. După ce dăm o raită prin golf și trecem de promontoriu, ajungem într-o mică scobitură mai jos de poteca de pe faleză care urcă spre Casa Tanglewood.

La un moment dat, Skye se îndepărtează de mine și aleargă spre marginea apei.

— Ce zici... facem o baie în mare? mă provoacă ea.

Se descalță de pantofi și șosete, își scoate de pe ea rochia lungă pe care o aruncă pe nisipul umed, apoi sare în apă, îmbrăcată într-un maiou violet și chiloți.

— Vino! strigă ea împroșcând cu apa argintie. E super! Nu-i deloc rece!

Da, las-o baltă! O fi luna iulie, dar asta nu-i Mediterana. Fără prea mare tragere de inimă, îmi scot pantofii și șosetele. Mă trece un frison când pun piciorul pe nisipul umed.

— Hai, Cherry! mă strigă Skye râzând. Îndrăznește!

E de-ajuns ca să mă convingă. Mă dezbrac de blugi și alerg în apă în tricou și chiloți, dar când mă lovește primul val, încep să țip fiindcă apa nu e rece, e ghețoi, de-ai zice că-i Oceanul Arctic. Skye se agață de mine ca să mă împiedice să ies și amândouă sărim, râdem și țipăm când valurile ne izbesc.

Încă n-aș zice că Skye îmi este ca o soră, dar cel puțin am impresia că devenim prietene.

11

Vineri-seară, mă așez la masa din bucătărie și îi scriu o carte poștală doamnei Mackie, spunând că este pentru o prietenă, nu pentru o doamnă de aproape șaizeci de ani. Acopăr cartea poștală cu mâna în timp ce Charlotte ne pune în farfurii paste cu sos pesto și pâine cu usturoi.

— Unde-i Honey? întreabă ea. Au trecut zece minute de când am chemat-o la masă!

— Cred că e în camera ei, răspunde Summer ridicând din umeri. A devenit o pustnică.

M-am acomodat bine, scriu eu în cartea poștală. *Casa este frumoasă, foarte aproape de plajă, așa că pot merge să înot când vreau. Eu dorm într-o caravană țigănească adevărată, împreună cu Rover și un câine pe nume Fred. Toți sunt foarte drăguți...*

De fapt, *aproape* toți. Nu e chiar o minciună.

Figura doamnei Mackie a început deja să mi se șteargă din minte, la fel și canapeaua din catifea maro, Clyde Academy și Kirsty McRae. Chiar așa, ce nevoie mai e de Kirsty McRae, când o am pe Honey Tanberry? Ea urcă direct pe locul unu în top zece făcut de mine cu cele mai rele fete pe care le-am cunoscut până acum.

Mă semnez și strecor cartea poștală în buzunar ca s-o pun la poștă data viitoare când cobor în sat.

— Honey! strigă Charlotte pe scară. La masă!

Dă nemulțumită din cap și ne împarte farfuriile cu paste.

— Putem să începem fără ea. Dacă o așteptăm, se răcește mâncarea...

Câteva minute mai târziu, Honey apare în bucătărie clătinându-se pe picioare, cu o față palidă ca de mort, cu cearcăne vinete la ochi și buzele cenușii. Arată ca o fantomă.

— Te simți bine? o întreabă tata.

Honey îi aruncă o privire urâcioasă.

— E machiaj, zice ea. Nu se vede?

— Zici c-a venit Halloweenul mai devreme, comentează Charlotte oftând. Care-i treaba, Honey?

— Ne ducem la Georgia ca să vedem *Twilight* pe DVD. Ne-am gândit că ar fi amuzant să ne și deghizăm.

— OK, răspunde Charlotte. De ce nu? Așază-te, scumpo, și mănâncă-ți pastele, că se răcesc.

Honey se strâmbă.

— O să mâncăm pizza la Georgia, zice ea nepăsătoare. Așa că nu rămân la masă, dacă nu te superi. Să nu mă așteptați...

Charlotte o privește nedumerită.

— Dar... ție îți plac pastele cu sos pesto! protestează ea. Și am făcut pâine cu usturoi special pentru tine, cu brânză gratinată, așa cum îți place ție...

— Ce păcat!

Tata și Charlotte se uită unul la altul, apoi Charlotte oftează și lasă capul în jos.

— Să nu vii prea târziu, atunci. Ai voie să stai până la ora unsprezece. Și vezi să nu sperii copiii mici!

— Ce să zic! pufnește Honey, apoi face stânga împrejur fluturându-și rochia din catifea neagră și iese trântind ușa după ea.

— Sora mea vampiroaică, zice Summer cu un zâmbet compătimitor.

— Pun pariu că se întâlnește cu Shay, adaugă Coco. Cred că se vor *săruta*. De-aia n-a vrut pâine cu usturoi.

O firimitură de pâine mi se oprește în gât și încep să tușesc atât de tare, încât tata mă bate pe spate și Coco îmi aduce un pahar cu apă.

— Dragoste la prima mușcătură[2], zice Skye zâmbind.

Mă trezesc speriată în toiul nopții, când cineva bate la ușa rulotei. Fred mârâie supărat, după care începe să scheaune. La început, nu-mi dau seama unde mă aflu sau de ce, apoi îmi amintesc și îmi doresc să nu fie așa. Sunt singură într-o rulotă în mijlocul pustietății, cu un câine mare și păros și un criminal în serie care vrea să intre peste mine.

— Cherry! mă strigă o voce.

Simt că îmi ies din minți de spaimă.

— Cherry! Eu sunt! Deschide!

Aprind ghirlanda luminoasă, și când ridic perdeaua de la ușă, văd afară o siluetă întunecată cu o mască de vârcolac, o perucă cu păr aspru și cenușiu și o chitară albastră pe umăr.

Nu, nu-i un criminal în serie.

Deschid ușa și Fred se repede în bezna de-afară. Aud un scheunat înfundat și zbârnâitul unor corzi de chitară, apoi, când mă uit mai bine, îl văd pe Shay Fletcher întins

---

2 Aluzie la comedia horror *Love at First Bite*, cu personaje din romanul *Dracula* de Bram Stoker. (*N.t.*)

în iarbă, cu masca de vârcolac într-o parte și cu Fred care îl linge de zor pe față.

— Fred! zice Shay supărat. Dă-te la o parte!

Câinele intră înapoi în rulotă și se ascunde după picioarele mele. Îmi dau seama că nu mi-ar fi de niciun ajutor în caz că ar năvăli peste mine un criminal în serie adevărat.

Shay Fletcher se uită la mine și zâmbește.

— Te-am speriat?

— Tu ce părere ai? îi zic eu ironică. Pune-ți masca la loc, imediat.

— Hei! Nu-i frumos din partea ta. Tocmai treceam pe-aici și m-am gândit să mă opresc să te salut...

Se ridică în picioare, scuturându-și blugii.

Mă ghemuiesc pe treptele caravanei, înfășurată în pătură, și Shay se așază pe un buștean.

În ciuda luminii slabe de la ghirlandele atârnate în copaci, îmi dau seama că nu m-am înșelat în privința lui Shay Fletcher. Nu arată atât de bine încât să te dea pe spate. Poate că alte fete sunt leșinate după părul lui blond și drept, nasul pistruiat și zâmbetul acesta... dar pe mine nu mă impresionează. De fapt, doar puțin.

Ca să nu mai spun că are niște gusturi de-a dreptul dubioase, dacă e să mă uit la prietena lui.

— Ești supărată pe mine? mă întreabă Shay.

— De ce să fiu supărată? Fiindcă ai venit nepoftit în toiul nopții ca să mă sperii de moarte? Pentru că prietena ta este o scorpie? Sau pentru că i-ai spus că eu ți-am făcut ochi dulci în seara cu petrecerea?

— Că mi-ai făcut ochi dulci? N-am spus eu așa ceva. De unde-ai mai scos-o și pe-asta?

— Stai să mă gândesc... A, da... de la Honey, normal.

Shay se uită la mine nedumerit.

— N-am spus niciodată aşa ceva, jur. Poţi să-mi faci ochi dulci dacă vrei...

— Ce amuzant eşti, îl reped eu.

— Sper că sunt. Serios, mă întrebam dacă nu cumva te-ai supărat pe mine. Nici nu m-ai luat în seamă la cafenea.

— Erai ocupat, zic eu oftând. Cu prietena ta.

— Ascultă, poate că Honey nu s-a arătat foarte primitoare până acum, dar o să-i treacă. Şi, oricum, asta nu înseamnă că noi doi nu putem fi prieteni. Ţi-am promis că am să-ţi cânt la chitară...

O clipă, îmi tresare inima de bucurie, dar mă pleoştesc imediat când îmi aduc aminte ce mi-a spus Skye despre Shay şi Honey.

Îi face bine.

Cred că Honey chiar îl iubeşte.

Minunat!

— Te eliberez de această promisiune, îi spun eu. Asta era înainte să aflu că eşti iubitul noii mele surori vitrege. Apropo... ea ştie că eşti aici?

— Aăă, nu, dar...

Îmi muşc buzele.

— Shay, *de ce* ai venit?

El zâmbeşte, şi zâmbetul lui luminează în întuneric mai ceva ca ghirlandele cu beculeţe. Tipul ăsta e superficial, şturlubatic şi fustangiu, dar e imposibil să nu-l placi, măcar puţin.

— Cum îţi spuneam, putem fi amici, nu? Tu trebuia să-mi spui povestea vieţii tale.

— E aproape miezul nopţii...

El face o grimasă.

— Ei, şi? Nu dormeai, nu?

— Bineînţeles că nu, mint eu.

— Cu atât mai bine. Eu tocmai treceam pe-aici, cum ți-am mai spus!

— Ah, da, oftez eu. Te întorceai de la bal mascat. Seara cu *Twilight*. Cred că eu prefer vampirii...

— Proastă alegere! De ce să te lași sedusă de un tip care strălucește în întuneric și zboară cu tine în brațe până în vârful unui copac, la prima întâlnire? După aia, toți sunt o dezamăgire. Mai bine cu un vârcolac. E un adevărat gentleman, mai puțin în serile cu lună plină. Deci, ne dați sau nu ne dați?

— Suntem în luna iulie, îi spun eu. Halloweenul este peste câteva luni, iar eu n-am bomboane să-ți dau ...

— Atunci spune-mi o poveste, spune Shay așezându-se pe buștean. Vorbește-mi despre tine.

Oftez exasperată. Băiatul ăsta e în stare să înmoaie și o inimă de piatră.

— Dacă-ți spun, o să pleci?

— Da, dacă așa vrei tu, zice Shay ridicând din umeri.

Simt cum încep să mă înmoi. Să stau de vorbă cu el, să-i povestesc câte ceva despre trecutul meu... oare o fi un lucru rău, dacă așa am să-l fac să tacă și să plece?

— Da, vreau.

Îmi pun un braț în jurul lui Fred și îmi lipesc obrazul de blana lui, întrebându-mă cu ce să încep. În fond, aș putea să-i spun lui Shay orice. Nu contează dacă e adevărat sau nu. Nu?

— A fost odată ca niciodată..., mă îndeamnă el.

Iar eu oftez și îmi încep povestea chiar așa:

— A fost odată ca niciodată un tânăr pe nume Paddy, care voia să picteze lumea în toate culorile curcubeului. După ce a terminat școala de artă, a plecat într-o călătorie și a întâlnit o frumoasă japoneză pe care o chema Kiko.

S-au îndrăgostit și au plecat în călătorie în jurul lumii și toate culorile curcubeului îi însoțeau peste tot...

— Îmi place, comentează Shay. Dar când ajungi la tine?

— Ai puțină răbdare, că ajung și acolo. După câtva timp, ei au aflat că vor avea un copil. S-au stabilit la Kyoto într-o *minka*, o casă cu pereții din hârtie de orez și podeaua acoperită de *tatami*, și când s-a născut copilul, i-au dat numele Sakura, pentru că era anotimpul cireșilor în floare și toți pomii din oraș erau încărcați cu flori roz și delicate...

— Stai puțin, mă întrerupe Shay. Cine e această Sakura?

Duc un deget la buze.

— Și fetița, al cărei nume înseamnă *floare de cireș*, a crescut și a devenit o fată plină de viață, și când râdea, toate culorile curcubeului dansau în jurul ei. Ea știa că, atâta timp cât mama și tatăl ei îi vor fi alături, ea se va simți iubită și în siguranță.

Într-o zi, când cireșii erau în floare, Sakura și mama ei s-au dus în parc ca să admire pomii înfloriți. Deodată, s-a stârnit vântul de nord, care a scuturat ramurile pomilor și florile au început să cadă ca niște fulgi de zăpadă. Sakura a început să plângă, dar mama ei a luat-o în brațe și i-a spus să nu fie tristă, fiindcă viața este ca florile de cireș, e frumoasă, dar trece repede, important este să te bucuri cât poți de frumusețea ei, să profiți de fiecare secundă...

Shay a început să cânte la chitară un cântecel frumos și trist pe care nu l-am mai auzit până acum. Acordurile lui plutesc în noapte ca o amintire. Vocea îmi tremură puțin și îi arunc o privire lui Shay care stă și ascultă, cu chipul luminat de ghirlandele de beculețe.

— Într-o dimineață, câteva luni mai târziu, Sakura s-a trezit și a văzut că mama ei nu mai era. Odată cu ea,

lumea și-a pierdut culoarea și de-atunci nimic n-a mai fost ca înainte...

O lacrimă îmi curge pe obraz, dar mi-o șterg de blana lui Fred. Emoții reprimate de foarte mult timp încep să iasă la suprafață. N-am împărtășit nimănui aceste amintiri și aceste sentimente, nici măcar tatălui meu. Mă uit pe furiș la Shay, apoi privesc repede în altă parte. Cum a reușit băiatul ăsta să mă facă să-i dezvălui lucruri pe care le-am ținut atâta timp doar pentru mine?

El pune chitara deoparte.

— Oh, Cherry, șoptește el. Sakura ești tu, așa-i?

— Acum trebuie să pleci, îi spun eu. Ai promis...

— Dar vreau să știu continuarea! protestează el. Ce s-a întâmplat cu mama Sakurei? Unde s-a dus? Ce s-a întâmplat după aceea?

Scutur din cap fiindcă deja m-am aventurat pe un teritoriu periculos, și asta mă sperie.

— Acum pleacă, bine? Te rog. Și lasă-mă-n pace, Shay. N-ar trebui să fii aici.

El se ridică în picioare tremurând și își pune chitara pe umăr.

— Îmi pare rău, Cherry. Pentru tot.

Apoi își trage pe față masca de vârcolac și se îndepărtează.

12

A doua zi dimineață, mă trezesc târziu, cu ochii plini de lacrimi. Trecutul este un loc periculos. Poți să te întorci în el printr-o poveste, făcându-l mai frumos și mai agreabil decât era în realitate... dar pe urmă, când adormi, adevărul iese la iveală fără să-ți dai seama și te trezești plin de amărăciune.

Îmi este prea lene să-mi pregătesc micul dejun, așa că mă mulțumesc cu o banană și niște ciocolată, apoi îl iau pe Rover în bolul lui de sticlă și mă duc să mă instalez în hamac. În timp ce mă balansez, apa din acvariu se leagănă plescăind ușor, și Rover îmi aruncă o privire plină de reproș. O avea rău de mare?

S-ar putea să aibă dreptate Coco. Poate că i-ar trebui mai mult spațiu ca să înoate. Îmi imaginez un iaz frumos și liniștit, cu un podeț în stil japonez, cu nuferi și o pagodă de piatră.

Ar fi grozav.

Pun bolul de sticlă în iarba înaltă și mă uit oftând la peștișorul meu.

Eu și Rover suntem împreună de-atâta timp!

L-am câștigat la un bâlci din Largs când aveam șapte ani, aruncând cu mingi de ping-pong în niște boluri de

sticlă goale. Eu voiam să câştig un imens urs de pluş roz, cu o fundă din satin roşu, dar n-am reuşit. Tata a plătit cinci ture, dar cred că, până la urmă, băiatul de la standul respectiv s-a săturat şi mi-a dat un peştişor ca să scape de noi.

Cum l-am văzut pe Rover unduindu-se ca o aşchiuţă portocaliu-aurie într-o pungă de plastic plină cu apă, am uitat de tot de ursul de pluş roz.

Bineînţeles că tata l-a botezat. Zicea că Rover e un nume grozav pentru un animal de companie şi că am putea să-l dresăm să aducă beţe şi să ne păzească apartamentul când suntem plecaţi. Pe moment, nu mi-am dat seama că glumea. Abia mai târziu m-a lămurit Kirsty McRae, desigur.

La început, Rover a trebuit să trăiască într-o supieră mare din email. Apoi, în ziua când a primit leafa, tata m-a luat cu el la magazinul de animale de pe Byres Road de unde a cumpărat un bol mare de sticlă, cu filtru de apă, nişte alge din plastic şi un mic arc de piatră.

În fiecare zi îi dau să mănânce nişte fulgi maronii, nu mult, doar cât prinzi între două degete, şi cât ai clipi, Rover se repede la suprafaţa apei să-i mănânce. Îi schimb apa o dată pe săptămână, scoţând apa murdară cu ajutorul unui polonic ca să nu-l deranjez.

Am împrumutat şi o carte de la bibliotecă, despre cum să îngrijeşti un peştişor auriu. Am luat totul foarte în serios.

Poate pare ciudat, dar eu îi povesteam lui Rover orice. În carte scria că peştişorii aurii au o memorie foarte scurtă, de numai trei secunde. Se pare că de-aia nu se plictisesc să înoate mereu în cercuri în acvariul lor, dar eu nu sunt foarte convinsă de treaba asta. Mie, Rover mi se părea plictisit.

În orice caz, puteam să-i destăinui fără nicio grijă secretele mele și, dacă uneori era trist ce-i spuneam, nu era nicio problemă, fiindcă după trei secunde el uita, așa că niciodată nu mă simțeam vinovată pentru faptul că riscam să-l întristez și pe el. Însă am avut întotdeauna grijă să nu-mi cadă lacrimile în acvariu, deoarece peștișorilor aurii nu le place apa sărată.

— Shay Fletcher o să-mi aducă numai necazuri, îi șoptesc eu lui Rover. Nu trebuie să mă apropii de el.

Rover scutură din coadă.

— Are deja pe cineva. Cineva care mă urăște...

Rover se strecoară iute prin arcul de piatră și face un slalom rapid printre algele de plastic.

— Dar... nu pot să-mi iau gândul de la el. Chiar îmi place de el. E un lucru rău?

Mă rostogolesc din hamac în iarba înaltă, lipindu-mi fața de vasul de sticlă. Când eram mai mică, îmi imaginam că era un bol de cristal, și când mă uitam prin el, în apă, puteam să văd viitorul. Acum nu mai cred asta. Unde mai pui că nu am niciun viitor dacă mă îndrăgostesc de unul ca Shay Fletcher. Într-o astfel de situație, problema e că pasiunea nu-i reciprocă. Probabil că Shay simte doar milă pentru mine, dar chiar și asta o să-i treacă, dat fiind că mereu mă port urât cu el. În plus, are deja o iubită de o sută de ori mai frumoasă decât mine.

Cât despre faptul că am stat în livada de cireși împreună cu Shay Fletcher, a fost o idee foarte, foarte proastă. El își închipuie probabil că suntem prieteni, dar eu nu sunt sigură. Fiindcă de câte ori mă gândesc la el, numai prietenie nu simt.

Și nici nu cred că Honey ar înțelege... Dacă ar ști de noaptea trecută, cred că m-ar strânge de gât. Și ce-ar zice

Skye, Summer și Coco dacă ar afla? Sau tata și Charlotte? Nu-mi fac iluzii că ar înțelege. Sunt lucruri care nu se fac, iar ca să stai noaptea de vorbă cu iubitul surorii tale vitrege e unul dintre ele.

Am să cobor în sat ca să pun la poștă vederea pentru doamna Mackie, apoi am să mă întorc și am să mă străduiesc ca tot ce i-am scris să se împlinească.

Gata cu poveștile la miezul nopții, jur! E timpul să pun capăt acestei prietenii, înainte ca situația să se complice.

Rover mă privește imperturbabil. Vezi, asta-i singura problemă când îi spui unui pește necazurile tale. Nu poți să te aștepți la o îmbrățișare sau la o vorbă bună din partea lui. Pot să-i cer sfatul de o mie de ori, nu obțin decât aceeași privire rece, nepăsătoare.

Așa face mereu.

— Ce faci aici? mă întreabă cineva.

— Nimic, răspund eu ridicându-mă în capul oaselor și scuturându-mi firele de iarbă din păr.

Coco se întinde în hamac și arată cu mâna spre Rover.

— Vorbești cu el? Cum ai vorbi cu... un câine sau altceva?

— Bine-nțeles că nu, mint eu. E un pește! De ce-aș vorbi?

Coco ridică din umeri.

— Și peștii au sentimente. Nu ți-e milă de el când îl vezi că înoată în cerc tot timpul? Știu că nu vrei să-l pui în balta cu rațe, dar am putea să-i facem un iaz pentru pești.

Alung din minte imaginea iazului japonez.

— Poate. Dar n-are nevoie. Peștii au o memorie foarte scurtă, de numai trei secunde. Pe bune. El e fericit în bolul lui.

— Ești sigură că numai trei secunde? mă întreabă Coco încruntată.

— Am citit asta într-o carte de la bibliotecă.

— Am să verific pe internet, se hotărăște Coco. Oricum, dacă aș fi pește, mi-ar plăcea să am un iaz adevărat. Și prieteni pești.

— Rover se simte bine așa, insist eu. N-are nevoie de alți pești ca să fie fericit.

— OK. Ziceam și eu așa...

— Doar de mine are nevoie.

— Scuze...

Îmi iau acvariul și îl duc cu grijă în rulotă, unde îl așez la locul lui pe bufet. Peștii nu sunt ca oamenii, nu? Ei n-au nevoie de iazuri decorative, cu nuferi plutitori și pagode din piatră. Ei n-au nevoie de familie, de prieteni și de visuri.

Mă uit cu atenție la Rover. Nu cu mult timp în urmă, eram exact ca el: izolată în micul meu acvariu, înotând în cercuri. Acum, totul s-a schimbat. Mi se deschide o lume nouă, plină de provocări și posibilități. Sigur, asta te sperie puțin, dar eu am de gând să fac tot ce pot ca să reușesc. N-am să mă mai întorc în micul meu acvariu.

— Să nu-ți faci gânduri mari, îi spun eu lui Rover și el se uită la mine cu un aer de reproș.

Cred că dacă Rover ar putea să vorbească, mi-ar spune exact același lucru.

13

Vineri, cât timp Summer este la cursul de balet în Minehead, Charlotte ne ia pe mine și pe Skye la cumpărături la supermarket. Pe drum, trecem pe lângă liceul la care voi merge din toamnă.

— E un liceu unde o să te simți bine, mă asigură Charlotte. Oricum, Honey va avea grijă de tine.

Skye se uită la mine și face o grimasă.

— Ah... da, mormăi eu, dar simt că mă cuprinde disperarea.

Skye, Summer și Coco sunt încă la gimnaziu, înțeleg. Dar cum va avea Honey grijă de mine, mă întreb. Aruncându-mi cărțile pe geam de la etaj? Sau echipamentul de sport într-un copac? La asta, da, mă aștept...

După ora de balet a lui Summer, Charlotte ne duce la plajă ca să-l plimbăm puțin pe Fred și ne cumpără înghețată de la un chioșc din apropiere.

În timp ce mănânc înghețată cu Charlotte, Summer și Skye și ne uităm la Fred cum aleargă pe nisip, uit de ciocolatele Taystee defecte. Mă relaxez și mă bucur de soarele care îmi mângâie fața, de apa rece care îmi cuprinde clipocind picioarele goale. Mă țin de mână cu Summer și Skye și mă simt bine.

Când ne întoarcem la Tanglewood, cu brațele încărcate de cumpărături, găsim un dezastru în bucătărie: ai zice că a avut loc o spargere, a fost vandalizată sau prădată de niște maniaci. Chiuveta e plină vârf cu cratițe, farfurii și tăvi murdare, mașina de spălat vase pufăie plină până la refuz și tata freacă de zor masa de bucătărie. În aer plutește un miros ciudat de condimente, ca de pui cu sos curry care a ieșit prost.

— Avem mâncare indiană astă-seară? întreabă Charlotte.

— Ah... nu, zice tata. Am experimentat câteva arome pentru trufele de ciocolată. Am văzut de curând ciocolată cu ardei iute și cum îmi place mie bucătăria indiană...

— Nu se poate, zic eu dezgustată. Bomboane de ciocolată cu curry? Tu vorbești serios?

— Poate că nu este una dintre ideile mele cele mai bune, zice tata ridicând din umeri. Nu vă speriați, am încercat și altele... Am preparat șase arome noi. Mi-am zis că am putea să organizăm o mică degustare, să vedem care vă plac!

Charlotte se uită la dezastrul din bucătărie cu un aer ușor năuc.

— Minunat, dar... cât de des vrei să faci astfel de experimente, Paddy? Pentru că eu nu sunt sigură că nervii mei vor rezista.

Tata pare decepționat.

— Știu că masa de bucătărie nu este locul ideal pentru a începe o afacere cu ciocolată, recunoaște el. Dar mai am și alte idei. O mulțime de idei, chiar. Acum, că ne-am mai acomodat unii cu alții și totul merge atât de bine, m-am gândit că am putea să ne facem planuri, nu? Dacă vrem

într-adevăr să lansăm afacerea... trebuie să discutăm, să ne organizăm.

Charlotte se lasă să cadă pe fotoliul vechi de lângă aragaz.

— Se pare că e cazul să ținem o ședință de familie, oftează ea.

— Excelentă idee! zice tata. Pentru că toată lumea este implicată. E o afacere de familie.

— Pare a fi ceva serios, zice Charlotte.

— Foarte serios.

Niciuna dintre noi nu se îndură să-i spună tatei că e mânjit cu ciocolată pe vârful nasului.

În timp ce Skye s-a dus s-o cheme pe Coco și Summer a pus cumpărăturile la locul lor, eu și tata am spălat cratițele și castroanele murdare de ciocolată, iar acum bucătăria nu mai arată ca un câmp de luptă.

Charlotte ne servește cu niște suc de fructe rece în timp ce tata așază farfuriile cu trufe de ciocolată în mijlocul mesei ca să le degustăm.

— A văzut-o cineva pe Honey? întreabă Charlotte încruntându-se. Dacă ținem ședință de familie, ar trebui să vină și ea...

— Era la plajă, spune Skye. I-am spus să vină acasă, dar nu mi s-a părut prea dornică să vină...

Charlotte și tata se uită unul la altul.

— Ei, nu-i nimic, zice tata. Putem oricând să-i oprim câteva ca să le guste mai târziu.

Chiar atunci, ușa bucătăriei se deschide și apare Honey în șort, tricou și cu ochelari de soare cu lentile în formă de inimă, plus obișnuita ei încruntătură.

— Ce-i porcăria asta? întreabă ea văzând expoziția de bomboane. Și ce-i așa de important? Eram ocupată — și oricum, mie nu-mi place ciocolata! Faci coșuri de la ea.

Îmi aruncă un zâmbet compătimitor, iar eu îmi duc mâna la nas, unde peste noapte mi-a ieșit un mic coș de culoare roz-Barbie.

— Haide, Honey, bomboanele arată bine, o îndeamnă o voce.

E tot ce-mi lipsea: Shay, îmbrăcat în blugi rupți și un tricou cu Muppets, cu fesul dat pe spate. Când îl văd, inima începe să-mi bată mai tare.

El se uită la mine zâmbind.

— Și nu din cauza ciocolatei faci coșuri. Din cauza vârstei.

— Vârstei? repetă Honey, săgetându-mă cu privirea. Da, sigur...

Simt că mi se înroșesc obrajii mai tare decât coșul de pe nas. Am înțeles mesajul: poate că am doar câteva luni mai puțin decât Honey, dar ai zice că ne separă ani de zile. Ea pare matură, imperturbabilă și rafinată, în timp ce eu arăt ca o puștoaică plină de coșuri.

— Bun, acum suntem toți, anunță tata. Să începem. Nu vreau să vă rețin prea mult timp. Am inventat câteva arome de trufe pe care aș vrea să le gustați și apoi să discutăm puțin despre proiectul nostru cu fabrica de ciocolată...

— Ce fabrică de ciocolată? mârâie Honey, dar Shay îi dă un cot, iar ea oftează și nu mai zice nimic.

Degustarea decurge binișor. Tata a făcut trufe cu cremă de tiramisu, Xeres și căpșune proaspete, toate aprobate în unanimitate. Cele cu curry, sfeclă crudă și pătrunjel au mai puțin succes, dar asta nu-i o surpriză pentru nimeni, doar pentru el.

— Trebuie să depășești limitele gustului, insistă el forțându-se să înghită una dintre oribilele bomboane cu umplutură de sfeclă. Să încerci lucruri noi. Să găsești gusturi noi pe care nimeni nu le-a descoperit încă...

— Dar oare oamenii chiar vor să descopere bomboanele de ciocolată cu umplutură de sfeclă? se întreabă Summer cu voce tare. Lumea este pregătită pentru așa ceva?

— Nu cred, răspunde Skye gânditoare, în timp ce Honey își dă ochii peste cap.

— Credeți-mă, insistă tata zâmbind. Într-o bună zi voi descoperi ceva genial. O aromă care să te cucerească și cu care vom face o avere!

— Ai deja trei arome minunate, zice Charlotte. E un început bun.

Honey ia o bomboană cu sfeclă, se uită la ea cu dezgust, apoi o aruncă cu boltă direct în coșul de gunoi.

— Sunt niște simple bomboane de ciocolată, comentează ea. Găsești o sută de sortimente în magazine. În plus, astea nici măcar nu sunt inventate de tine! Cumperi bomboane de la magazin, le topești și faci altele. Nu așa te îmbogățești, făcând ceva ce pot face și alții la ei acasă. E o idioțenie!

— Honey! o atenționează Shay.

Dar ea ridică nepăsătoare din umeri.

— Paddy știe ce face, intervine Charlotte. Dă-i o șansă, Honey. Ascultă-l până la capăt!

Tata se uită la fiecare dintre noi.

— Într-un fel, Honey are dreptate, recunoaște el. Nu se îmbogățește nimeni făcând trufe de ciocolată la masa din bucătărie. Trebuie să creăm propria noastră ciocolată pornind de la zero: alegem cele mai bune boabe de cacao bio, le prăjim, le selectăm, le măcinăm, facem o pastă

și rafinăm ciocolata, apoi amestecăm ingredientele și obținem produsul final. E un proces mai complicat. Vom avea nevoie de un grătar cu gaz, o mașină de prăjit cu tambur, un concasor și o moară...

— Și cât vor costa toate astea? îl întrerupe Honey. Și de unde o să iei banii? Nu de la noi, îți garantez. Mamă, tu nu vezi ce se-ntâmplă? Crede că se poate folosi de banii tăi ca să-și finanțeze...

— Honey! strigă Charlotte. Încetează imediat! Paddy n-are nevoie de banii mei, nu că i-aș avea. Și afacerea asta ne-o dorim amândoi... Îți interzic să mai vorbești așa, ai înțeles?

Figura lui Honey devine dură, ca de piatră. Deși Charlotte tolerează multe dintre capriciile și obrăzniciile lui Honey, se vede treaba că are și ea limitele ei. N-o va lăsa pe Honey să se ia de tatăl meu.

Charlotte oftează, trecându-și o mână prin părul blond.

— Paddy, eu mă întreb unde vom pune toate astea. Vorbești de echipamente profesionale. Ne-ar trebui un spațiu de lucru corespunzător. Și nu putem să renunțăm la o cameră de oaspeți pentru asta, fără să ne afecteze afacerea cu pensiunea, iar până una-alta, din asta trăim...

— Știu, știu, spune tata zâmbind. Nu te îngrijora, am o idee. M-am uitat la vechiul grajd din spatele casei. E plin cu tot felul de troace, dar aș putea să amenajez acolo un atelier sau o făbricuță...

— Cine te crezi, Willie Wonka? pufnește Honey. Nici nu mă gândesc. În grajdul ăla își ținea tatăl meu mașina cea veche, așa că nu te apropia de el, Paddy Costello! Nu poți să aterizezi aici și să ocupi totul ca să-ți deschizi idioțenia aia de fabrică de bomboane pe care nu le vrea nimeni! Voi nu vedeți că e o aiureală?

— Honey! strigă Charlotte. Ajunge! Cere-i scuze lui Paddy, imediat!

Honey se ridică în picioare, iar ochii îi scapără de furie.

— Să-mi cer scuze? Nici gând! Nu vreau să te mai văd pe-aici... cu scârboșeniile tale de bomboane cu curry și planurile tale jalnice! Tu nu ești tatăl meu!

Tata ridică mâinile în semn de apărare.

— Știu că...

— Nu știi nimic! țipă Honey. Tu și domnișoara Perfecțiune... mă chemați pe mine aici ca să vorbim de bomboanele voastre idioate, țineți o ședință de familie când voi nu faceți parte de fapt din familia noastră! Și nici n-o să faceți parte vreodată, s-a-nțeles? Niciodată!

Honey apucă marginea feței de masă din mușama și trage cu putere. Toate farfuriile, paharele și restul bomboanelor aterizează pe jos cu zgomot de vase sparte, și Honey iese furioasă din cameră, ca o tornadă cu păr blond, trântind ușa în urma ei.

Tata se așază pe scaun, sprijinindu-și capul în mâini.

— Of, Doamne...

14

— O să se calmeze, ne asigură Shay instalându-se în fotoliul de lângă aragaz, în timp ce tata strânge cu o mătură cioburile de sticlă şi de porţelan, iar Fred se învârte pe lângă picioarele lui, înfulecând bomboanele cu umplutură de sfeclă. Am să urc la ea mai târziu să văd ce face. Să vorbesc cu ea.

Pare atât de calm şi de detaşat de tot ce s-a întâmplat! Nu ştiu de ce, dar chestia asta mă enervează.

— N-ar trebui să te duci la ea chiar acum? îl întreb eu. Părea extrem de supărată. Doar este prietena ta, nu?

— Da, este.

— Şi-atunci...? insist eu.

— Şi-atunci am s-o las mai întâi să se calmeze, apoi am să-ncerc să discut cu ea rezonabil, zice el ridicând din umeri. N-are niciun rost să mă duc după ea acum, ca să urle la mine...

Nu mai zic nimic, deşi ideea că Shay s-ar certa cu Honey mi se pare ciudat de seducătoare. Îmi dau seama că sunt rea — Shay n-are nicio vină.

— Cred că ai dreptate, zic eu oftând.

— Să sperăm că pe tine te va asculta, Shay, adaugă Charlotte. Ești atât de înțelegător cu ea... Am impresia că în ultimul timp eu zic mereu ce nu trebuie. Este atât de greu! Rămâi la masă? Avem doar plăcintă cu carne și salată, dar ajunge pentru toți...

— Super, răspunde Shay încântat.

Skye și Coco au început deja să pregătească masa, aranjând farfuriile și tacâmurile pe o nouă față de masă cu pătrățele, în timp ce Summer a pus un CD cu muzică clasică și exersează niște figuri de balet, sprijinindu-se cu o mână de comodă.

Eu rămân plantată într-un colț, încercând să evit privirea lui Shay. Mă simt stângace și încordată, singura piesă de puzzle care nu se potrivește printre celelalte.

Shay își ia chitara albastră și, așezându-se mai comod în fotoliu, începe să cânte câteva acorduri. Se simte atât de relaxat, de parcă ar fi la el acasă, așa cum eu n-am să mă simt niciodată. Tocmai a asistat la o reuniune a familiei Tanberry fără ca asta să deranjeze pe nimeni, nici măcar după ce Honey a spus ce-a spus despre tatăl meu și despre mine. Nu mi se pare corect.

Și nu-mi place deloc, da' deloc, ideea că va trebui să se ducă să discute cu Honey.

— Nu mi-am dat seama, spune tata. Când am zis de grajd. N-am vrut s-o supăr pe Honey!

— În ultimul timp o supără orice, spune Charlotte feliind plăcinta caldă. Întrece măsura. Într-adevăr, Greg ținea o mașină în grajdul acela, dar asta era demult. Honey trebuie să accepte faptul că el nu se mai întoarce. Paddy, fă ce vrei cu grajdul ăla. Nu putem să-l ținem ca pe un mausoleu pentru o mașină sau pentru

cineva care a plecat demult. Orice-am face, lui Honey n-o să-i convină, continuă ea în timp ce spală frunzele de salată. Lucrul ăsta mă întristează, dar ce pot să fac? Honey ne are pe toţi la degetul mic şi asta pentru că i-am permis eu... de teamă să n-o supăr. Nu reuşeşte deloc să accepte situaţia. Mai întâi, când a plecat Greg, pe urmă când am divorţat, şi acum nu suportă că am cunoscut pe cineva şi m-am îndrăgostit din nou... zău aşa, ce-i rău în asta?

— Nimic, bineînţeles, răspunde tata. Nu te îngrijora, iubito... până la urmă se va linişti.

Charlotte pune pe masă o salată de cartofi, o salată verde şi două plăcinte cu carne, iar noi ne aşezăm să mâncăm, inclusiv Shay, care umple paharele cu suc pentru toată lumea, de parcă ar fi la el acasă.

— Şi cum se va numi fabrica de ciocolată? întreabă el.

Tata pare luat prin surprindere.

— Păi... bună întrebare, Shay. Deocamdată nu i-am găsit un nume. Aveţi voi vreo idee? Trebuie să fie unul care să sune bine, ceva ieşit din comun...

— Puteţi să folosiţi numele meu, zice Coco. *Cioco-Coco*.

— Nu-i rău, spune tata zâmbind. Şi e foarte potrivit! Dar ce vor zice Skye, Summer, Honey şi Cherry? Şi Charlotte? Ar trebui să vă menţionez pe toate!

Nu cred că Honey va fi prea încântată să-şi vadă numele pe cutiile de bomboane, dar mă abţin să comentez.

— Ce-aţi zice de *Bomboane de ciocolată Kitnor*? propune Summer. Simplu şi direct.

— Sau *Trufe Tanglewood*, sugerează Skye.

— Şi ăsta-i bun, zice tata. Ne trebuie ceva uşor de reţinut, ceva de efect. Nu e nevoie să alegem un nume local, pentru că noi avem gânduri mult mai mari!

— Ce fel de imagine vreţi să creaţi? întreabă Shay. De bomboane de lux? De casă? Bio, pentru un comerţ echitabil? Aveţi nevoie de o idee, de un concept.

— Conceptul ar putea fi aromele neobişnuite, sugerează Summer. Bomboane cu sfeclă, ciocolată cu curry. Le-ai putea numi *Delicatese Şocante*...

— *Greţoşenii*, zice Coco râzând.

— Nu chiar, spune tata amuzat. Cred că am să rămân la cele comestibile...

— Îmi plăcea când trimiteai cutiuţele acelea prin poştă, intervine Skye. Era super.

— Oh, ce mult îmi plăcea când le confecţionam! îi spun eu. Cumpăram carton pe care făceam diverse desene şi scriam mici mesaje colorate, apoi tata trasa pe el un şablon de cutie, îndoia cartonul de-a lungul liniilor şi aşa obţineam o cutiuţă perfectă pentru bomboane de ciocolată.

— Lipeaţi şi hârtie aurie pe interior şi le legaţi cu o fundă, îşi aminteşte Charlotte. Erau într-adevăr deosebite... am păstrat câteva. Paddy, asta ar da o notă de originalitate produsului nostru — nişte cutii drăguţe, cu scris de mână şi legate cu fundă...

Tata se luminează la faţă.

— Ai dreptate! Ne trebuie un ambalaj original, altfel decât cele care se găsesc în magazine. E o idee genială! Un adevărat produs artizanal, elegant şi de lux... da, ăsta-i mesajul care ne trebuie!

— Vreţi să le vindeţi în magazine sau cu comandă prin poştă? întreabă Shay. Îmi şi imaginez cum ar fi să primeşti un colet şi să găseşti înăuntru o cutie mică şi haioasă...

— ...plină cu bomboane de ciocolată cu aromă de sfeclă şi curry, zice Skye în glumă.

— Plină cu minunate bomboane de ciocolată făcute în casă, o corectează tata. Am putea să le vindem prin intermediul câtorva magazine și să vindem și pe internet, însă pentru asta ne trebuie o pagină web. În orice caz, vrem să ieșim din mulțime, să venim cu ceva unic, special. Iar dacă bomboanele vor fi mai neobișnuite, și ambalajul trebuie să fie mai aparte...

Atunci îmi vine în minte o idee și aproape că mă înec cu o bucată de plăcintă.

— *Cutia de bomboane*!

— *Cutia de bomboane*? repetă tata. Îmi place.

— E bun — simplu, încuviințează Charlotte.

— Ușor de reținut, adaugă Skye.

Shay zâmbește și, preț de o clipă, ochii lui verzi ca marea se opresc asupra mea.

— Perfect, zice el.

Până terminăm de mâncat plăcinta cu carne și salata, planul nostru a prins contur.

Fabrica se va chema *Cutia de bomboane* și Charlotte se va ocupa neîntârziat de conceperea unei pagini web pentru că se pricepe și are deja una pentru pensiune. Tata va reamenaja grajdul și va merge la bancă săptămâna viitoare ca să solicite un împrumut pentru achiziționarea echipamentului necesar și a materiilor prime. Va comanda staniol auriu, panglică pentru funde și hârtie cartonată roșie, roz și neagră pe care vom face desene cu auriu, argintiu și în culorile curcubeului, adăugând printre ele inimioare, steluțe și mici mesaje scrise de mână.

— Eu știu că încă nu suntem pregătiți să fabricăm propria ciocolată, spune Charlotte. Dar în luna august, în fiecare an, are loc Târgul Culinar din Kitnor. Ar fi

păcat să nu profităm de ocazie. Ne-ar prinde bine puţină publicitate.

— Mi se pare o idee bună, zice tata. Ce trebuie să facem ca să participăm?

— Se organizează un itinerar culinar, explică Charlotte. E un fel de hartă a satului pe care sunt marcate toate punctele în care se vând produse alimentare. Am putea să ne înscriem... numai să mai avem timp. În ziua respectivă, tot satul este invadat de turişti care se plimbă dintr-un loc în altul, privesc cum se prepară produsele şi cumpără diverse specialităţi culinare. Dacă am participa... cred că ar fi cel mai potrivit mod de a ne lansa afacerea!

Tatei îi strălucesc ochii de încântare.

— S-a făcut! Termenul e cam strâns, dar ai dreptate, Charlotte, e o şansă care nu trebuie ratată.

— Iată şi planul nostru, spun eu încântată.

Zâmbind cu toţii mulţumiţi, începem să strângem farfuriile şi paharele, când deasupra noastră izbucnesc nişte bubuieli asurzitoare. Pare a fi muzică, dar sonorul este dat atât de tare, încât nici nu-ţi dai seama ce e. Zici că are loc un bombardament, fiindcă un milion de decibeli ne sparg timpanele, fac să se zguduie casa şi să vibreze tavanul.

— Ce naiba...? întreabă tata punându-şi mâinile la urechi.

— E Honey, oftează Charlotte. Oh, Doamne, o să-i asurzească pe clienţi, o să explodeze acoperişul sau şi una şi alta... De data asta simt că-mi cedează nervii!

— Cred că s-a ofuscat că nu m-am dus la ea, zice Shay pe un ton vinovat, luându-şi chitara. Staţi liniştiţi. Mă ocup eu.

Un minut mai târziu, bubuielile încetează brusc şi toată lumea răsuflă uşurată. Încă un dezastru a fost evitat, cel puţin deocamdată.

Asemenea prinţesei Rapunzel, Honey l-a atras în turnul ei pe prinţ, l-a vrăjit şi... Shay este pierdut.

15

După discuția despre bomboane, zgomotul ca de bombardament și plecarea precipitată a lui Shay, noi ceilalți ne instalăm în canapelele moi din sufragerie și Charlotte ne pune un film pe DVD, care se cheamă *Chocolat*.

— O să-ți placă, îmi spune ea. Vei vedea... găsește-ți un loc pe canapea și așază-te confortabil...

Canapelele imense, ca niște insule moi de catifea, sunt aranjate în jurul unui covor gros, de culoarea untului. Când te așezi pe ele, ai impresia că te afunzi într-un nor. Nici nu se compară cu divanul maro și scofâlcit pe care îl aveam noi în Glasgow. Tata și Charlotte se cuibăresc amândoi într-una, iar eu, Skye și Summer ne așezăm pe cealaltă. Coco se întinde pe covor, cu Fred alături.

N-avem voie să stăm încălțate, desigur, dar putem să punem picioarele pe canapea și să stăm cum ne place. În timpul filmului, Skye se lasă pe spate până ajunge să se sprijine de sora ei geamănă și își întinde picioarele pe genunchii mei. Suntem o încrengătură de mâini și picioare, un morman de surori tolănite confortabil. Asta mă face să zâmbesc.

Filmul este într-adevăr grozav. O poveste despre o femeie misterioasă și fiica ei care sosesc într-o bună zi într-un sătuc mai ciudat din Franța, unde îi bulversează pe toți când deschid o mică ciocolaterie. Este despre țigani, târguri de ciocolată, prietenii, rivalități și magie, și mă face să cred că vom reuși să deschidem și noi fabrica de ciocolată, că va fi cu totul altceva decât povestea cu amărâtele alea de ciocolate Taystee rebut.

— Am putea să organizăm și noi un târg de ciocolată, sugerez eu. Pentru itinerarul culinar.

Charlotte ridică o sprânceană.

— Ai dreptate. Să știi că am putea. E o idee excelentă!

— Genială! zice și tata.

— În grădină ar fi perfect, spune Summer. Am putea instala niște standuri, am organiza jocuri, degustări de ciocolată, divertisment cu aceeași tematică...

— Putem să vă ajutăm și noi, propune Coco.

— Să ne facem cunoscuți! spune Skye. Și să adăugăm un strop de magie.

Mi se pare grozav.

Ceva mai târziu, pornesc spre rulota mea în compania lui Fred. Inspir adânc aerul răcoros al nopții care îmi pare acum încărcat de promisiuni. Liniștea picură ca o ploaie din vârful copacilor, ghirlandele de lumini clipesc feeric și Fred aleargă după iepuri imaginari, adulmecând prin tufișuri.

Zăresc rulota și, sub copaci, o siluetă întunecată și încovoiată. În liniștea nopții răsună blând niște acorduri de chitară și Fred începe să latre, iar eu simt că-mi sare inima din piept.

Un băiat blond stă așezat pe treptele rulotei și zâmbește spre mine.

— Shay! exclam eu. Ce faci aici? Mă pândești? M-ai speriat de moarte...

Shay Fletcher este de departe cel mai deconcertant băiat pe care l-am întâlnit vreodată. Când sunt cu el, mă cuprind tot felul de emoții... iritare, furie, gelozie... și multe altele pe care nu îndrăznesc să le recunosc.

— Cum adică te pândesc? întreabă el. Mă odihneam puțin înainte să mă duc spre casă...

— Da, sigur...

Mă privește cu un aer vinovat.

— Bine, recunosc, te așteptam, dar nu stăteam la pândă. Voiam să vorbesc cu tine.

— Bună treabă. Noi stăm la taclale în timp ce prietena ta, care sparge farfurii și timpane, demolează casa și se gândește cum să facă să mă strângă de gât...

— Ce?

— Lasă, nu contează, zic eu oftând. Ascultă, n-ar trebui să fii aici.

— Dar unde ar trebui să fiu? întreabă Shay.

— Nu știu unde, dar nu aici, zic eu.

El zâmbește.

— Nicio problemă. Am putea să mergem pe plajă, dacă vrei. Să facem o baie în mare, să privim stelele. Dar noi am făcut un târg: tu îmi spui povestea ta, iar eu îți cânt la chitară...

— N-a fost un târg!

— Ba da, insistă Shay. Un târg între prieteni.

Îmi mușc buza. Cunosc regulile și știu că nu trebuie să mă apropii de Shay. Așa am citit în revistele pentru adolescenți. Dar nu reușesc să-mi aduc aminte de ce regulile sunt atât de stricte, mai ales după cele spuse de Honey

despre mine și despre tata... E rea, acră și răzbunătoare, și vrea să dispărem din viața ei.

Chiar dacă în cele câteva ore petrecute împreună cu tata, Charlotte, Skye, Summer și Coco, am reușit să nu mă mai gândesc la asta, acum, că-mi amintesc, vorbele ei încă mă dor. Cred că, orice-aș face, tot nu i-aș intra în grații... și brusc, simt că m-am săturat să încerc să-i fiu pe plac.

Dacă eu și Shay am fi amici... doar amici... ce rău ar fi în asta?

— Fie, mă pomenesc eu spunând.

Lui Shay îi strălucesc ochii.

— Super, fiindcă vreau ca noi doi să fim prieteni. Îmi place de tine, Cherry, pe bune... ascultă-mă.

— Despre ce voiai să vorbim?

Shay oftează.

— Crede-mă, nu vrei să știi. Tatăl meu mă urăște, prietena mea e pe cale să devină o psihopată, iar eu trebuie să stau și să înghit tot fără să zic nimic. Nimeni nu se gândește că poate îmi este și mie greu. În fine, nimeni în afară de tine. Dar chiar și tu, de cele mai multe ori, nu te hotărăști dacă îți place de mine sau dacă mă urăști.

— Îmi place de tine, Shay, recunosc eu. Dar situația e... complicată.

— Mie-mi spui? pufnește el. În orice caz, tu ești altfel decât celelalte. Ești interesantă.

— Nu sunt chiar atât de interesantă, zic eu.

— Ba eu cred că ești...

Inima mea face în piept salturi periculoase, în timp ce mintea îmi spune să fug cât pot. Vreau să fiu interesantă. N-o fi la fel de ispititor ca atunci când ești frumoasă sau sexy sau mai știu eu cum o vede el pe Honey,

dar tot e ceva. Interesantă... așa am vrut mereu să fiu, dar n-am reușit niciodată.

— În fine... e o poveste lungă și nu cred că se va termina cu bine, zice Shay și se sprijină oftând de ușa rulotei. Am o viață nasoală, pe bune. Mai bine povestește-mi despre Sakura... te rog!

Mă așez pe o buturugă și Fred se întinde leneș la picioarele mele. Shay are dreptate: uneori, poveștile sunt mai bune decât realitatea. Și mult mai interesante, desigur, mai ales în cazul meu.

Inspir adânc, apoi încep să-i spun lui Shay povestea chimonoului și a evantaiului.

— În Kyoto avea loc o sărbătoare foarte specială. Era cu cinci sau șase luni înainte de ziua când Sakura a văzut scuturându-se florile de cireș. În acea zi de sărbătoare, părinții care aveau copii de șapte, cinci sau trei ani îi duceau la templu ca să mulțumească pentru sănătate și să se roage pentru viitorul lor. Sakura avea trei ani, așa că părinții ei au îmbrăcat-o într-un mic chimono de mătase închiriat și i-au pus în păr o coroniță împodobită cu flori de cireș.

Pe întuneric, Shay zâmbește fermecat.

— Tatăl Sakurei purta un chimono negru, iar mama ei un chimono de mătase roz-somon, cu căptușeală oranj intens și imprimeuri cu flori de cireș și păsări în zbor, toate brodate cu fir de aur.

La templu, Sakura a avut permisiunea să sune clopotul și să bată de trei ori din palme pentru a invoca zeii, iar mama ei a scris o rugăciune pe o tăbliță de lemn pe care a atârnat-o acolo ca să le aducă noroc. Odată întorși acasă, Sakura a primit în dar un evantai de hârtie pictat cu flori de cireș. A fost o zi perfectă și Sakura a știut că o va ține minte toată viața...

— Uau! exclamă Shay. Nu mi te imaginez la trei ani, trăind pe un alt continent...

— Ssst, povestea nu s-a terminat. Ți-am spus deja de ziua când Sakura a văzut cum se scuturau florile de cireș și cum s-a trezit într-o dimineață și a constatat că mama ei nu mai era... asta se întâmpla, cred, la un an după sărbătoarea aceea. Sakura nu înțelegea. Îi era dor de mama ei și deseori întreba de ea, vrând să știe unde plecase, de ce plecase și când se va întoarce acasă.

Tatăl ei nu-i răspundea niciodată la întrebări, ci doar o lua în brațe și o strângea la pieptul lui, tăcut și trist. Uneori, Sakura îi simțea pe obraz genele umede de lacrimi. Știa că și lui îi era dor de Kiko la fel de mult cum îi era și ei...

Aici mă opresc din povestit.

Shay se ridică de pe treptele caravanei și vine să se așeze lângă mine. Eu mă feresc, dar el mă cuprinde cu un braț de după umeri și eu mă simt pierdută. Nu vreau decât să mă ghemuiesc la pieptul lui, să-mi lipesc obrazul de umărul lui.

N-o fac, bineînțeles. Fred, cel mai bun câine de pază din univers, mă salvează vârându-se între noi și punându-și capul pe genunchii mei.

— Hei, Fred! zic eu râzând și îmi trec degetele prin blana lui încâlcită.

Mă îndepărtez de Shay și, de data asta, el nu mă mai oprește. Își ia chitara și cântă câteva acorduri triste.

— Și cum spuneam, continui eu, câteva luni mai târziu, Sakura a primit de la tatăl ei un pachet frumos ambalat și când l-a desfăcut, a găsit înăuntru chimonoul roz-somon pe care îl purtase mama ei în ziua aceea de sărbătoare. Sakura a ridicat mătasea grea, a mângâiat cu vârful

degetelor păsările şi florile de cireş pictate de mână. Şi-a lipit obrazul de material şi a simţit un iz de iasomie amestecat cu pudră, mirosul dulce şi delicat al mamei ei. Atunci, pentru prima dată de la plecarea lui Kiko, Sakura a început să plângă.

Shay oftează şi aşază chitara pe iarbă.

— Ooh, şopteşte el. Este chimonoul pe care l-a aruncat Honey pe fereastră?

— Charlotte l-a spălat, spun eu cu o voce gâtuită. A încercat să-l scoată ca nou, dar acum miroase numai a detergent... n-a mai rămas nimic din parfumul mamei mele.

Shay mă strânge de mână în întuneric.

— Pun pariu că ţi-au rămas multe altele de la ea, şopteşte el. Ea trăieşte în tine.

Shay se ridică în picioare şi trage de creanga unui pom ca să culeagă un pumn de cireşe. Pe întuneric, se apleacă spre mine şi îmi pune la urechi câte un ciorchine de cireşe, ca nişte cercei mari care se leagănă, iar eu încep să tremur, deşi afară e cald.

Apoi îşi pune chitara pe umăr şi pleacă, lăsându-mă cu inima bătând nebuneşte şi cu capul plin de visuri care n-au nicio legătură cu o simplă prietenie.

16

Mă trezesc cu cearşafurile adunate sub mine şi Fred cuibărit alături, în timp ce razele soarelui se furişează prin perdelele rulotei. Apoi îmi amintesc de seara trecută şi mi se pune un nod în gât, simţindu-mă vinovată.

De ce am acceptat să stau de vorbă cu Shay? Mi-am promis că n-am s-o mai fac, dar am cedat imediat. Oftez. În preajma lui Shay, toată voinţa mea se evaporă.

În timp ce mă îndrept spre casă, desculţă şi în pijama, aud o muzică de vioară şi recunosc cântecele de pe CD-ul preferat al tatălui meu, punctate de nişte bufnituri şi zdrăngăneli. Mă îndrept în direcţia din care se aude zgomotul şi îl găsesc pe tata îmbrăcat în nişte blugi vechi şi un tricou decolorat, scoţând din vechiul hambar nişte cutii, saci şi bucăţi de mobilă dezmembrată, în timp ce la un CD-player aşezat pe pervazul ferestrei din camera pentru harnaşament se aud acorduri vesele de muzică folk.

— 'Neaţa, Cherry! zice tata zâmbind. Mi-am zis că e timpul să m-apuc de treabă! Am aici material cât să fac zece focuri de tabără, va trebui să fac multe drumuri ca să scap de atâtea troace...

— Grozav, zic eu cu glasul slab. Te ajut dacă vrei... Am dormit până târziu și n-am nimic de făcut.

— Nu, nu, du-te să stai cu fetele, insistă tata. Mă amuză ce fac!

Intră din nou în grajd și, câteva secunde mai târziu, două scaune de bucătărie roase și prăfuite zboară afară și aterizează pe mormanul de vechituri.

Oftez și intru în casă ca să fac un duș și să mă îmbrac. Apoi îmi pregătesc niște pâine prăjită și o ajut pe Charlotte să strângă farfuriile și să facă ordine în bucătărie după micul dejun. Skye s-a dus în sat să se întâlnească cu o prietenă și Summer e plecată la cursul de dans, așa că eu și Coco o ajutăm pe Charlotte să facă curat în camerele de oaspeți, apoi eu mă întorc la rulotă ca să mai stau să citesc.

— Ce-ți mai face peștișorul? mă întreabă Coco, ținându-se după mine.

— Face bine, zic eu. Chiar foarte bine.

— Să știi că m-am documentat, zice ea ridicând din umeri. După ultimele cercetări, se pare că peștișorii aurii au o memorie mai lungă decât se credea. Serios. Cam cinci-șase secunde, nu trei. Cel puțin. Probabil că Rover se simte foarte singur după atâția ani de când înoată în cerc în acvariul acela unde nu are decât un pod roz-neon și câteva alge de plastic.

Îmi iau cartea și mă uit încruntată la Rover.

— Șase secunde, oftez eu. Tot e un timp foarte scurt.

— Știu, dar... îi vrei binele, nu?

— Cine te crezi, doctor Dolittle? Rover este peștișorul meu. Îl îngrijesc bine. Mă iubește!

— Știu asta, zice Coco. Și tu îl iubești pe el. Dar gândește-te, dacă ar avea un iaz doar al lui...

Mă uit îndelung la Rover și îmi amintesc de lacul pe care mi l-am imaginat pentru el, cu nuferi, pagodă de piatră și podeț. Ar fi paradisul pentru un pește.

Îmi place că-l am cu mine în rulotă, dar poate că merită și el mai mult.

— Chiar crezi că i-ar plăcea? întreb eu.

— Crede-mă, zice Coco zâmbind. I-ar plăcea la nebunie. În acvariu, un peștișor auriu trăiește cinci, zece ani... dacă are noroc. Și bineînțeles că nu va crește niciodată, fiindcă nu are loc.

— Rover este destul de mare. Dar dacă ar fi într-un iaz, ar părea de-a dreptul minuscul. Apa ar fi prea adâncă pentru el.

Coco începe să râdă.

— Deocamdată, Rover este un pește mic într-o apă mică. Într-un acvariu, de fapt. Nu mai are nimic de explorat, nimic de învățat. Încearcă. Lasă-l să fie un pește mic într-un lac mare! Crede-mă, pe pești nu-i deranjează apa adâncă. Le place!

— Probabil...

Mă gândesc cum mă simțeam eu când am venit în Casa Tanglewood. Și mie mi s-a părut mult prea mare, dar totodată plină de noutăți și de posibilități. Era un nou început și asta mi-a plăcut.

Poate că și lui Rover o să-i placă.

— Va crește mare, zice Coco. Și probabil va trăi mai mult. Va fi fericit.

Cu asta m-a convins.

— Nu poate fi atât de greu să săpăm un bazin pentru el, zice Coco. Am să caut pe internet. Putem să-l amenajăm lângă curtea interioară, ca să-l vadă și oaspeții pensiunii.

— Ar fi super. OK, hai să-l facem!

— Mă duc să-i cer voie lui Charlotte, zice Coco zâmbind.

A doua zi, în timp ce luăm micul dejun, cineva bate la uşă. E un tip zâmbitor într-o salopetă albastră.

— Aveţi nevoie de cineva care să sape?

— De cineva care să sape? se miră Charlotte, cu tigaia în mână. Nu, nu, Joe, n-avem nevoie de nimeni care să sape. De unde-ai mai scos-o şi pe-asta?

— M-a sunat aseară micuţa Coco. Zicea ceva de un iaz pentru peşti.

Charlotte se uită la Coco care încearcă să se ascundă după o cutie cu fulgi de porumb.

— Coco, nu ţi-am dat permisiunea. Ţi-am spus doar că am să mă mai gândesc.

— Ai spus că este o idee bună. În principiu. Acum, dacă tot a venit omul, ar fi păcat să nu profităm, nu?

— Dar unde o să facem iazul pentru peşti? întreabă Charlotte.

— Lângă casă, în curtea interioară, zice Coco.

Tata aprobă dând din cap.

— Ba am putea. Clienţilor s-ar putea să le placă. Ar fi un punct de atracţie.

— Dar e mult de muncă, insistă Charlotte. Tu eşti ocupat să eliberezi grajdul şi trebuie să ne pregătim de târg, nu mai spun că avem de întocmit dosarul pentru bancă dacă vrem să obţinem împrumutul pentru *Cutia de ciocolată*!

Tata ridică din umeri.

— Chiar vreţi un iaz pentru peşti?

— Da! strig eu. Pentru Rover! Ca să se simtă şi el ca acasă.

— Bine. Tot voiam să dau o fugă până în sat mai târziu, zice tata. Trebuie să ajung la groapa de gunoi, apoi să închiriez o maşină de spălat cu jet de apă sub presiune ca să spăl

pereții și podeaua grajdului. Dacă tot mă duc la magazinul de bricolaj, aș putea cumpăra o prelată pentru bazin, iar fetele se ocupă de restul. Coco, Cherry, sunteți de acord?

— De acord! răspundem amândouă într-un glas.

— Vă ajutăm și noi, intervine Skye.

— Sigur, ar fi amuzant, spune Summer.

— Deci, zice tipul de la ușă, aveți nevoie de cineva care să sape sau nu?

Până să servească Charlotte ouă Benedict la masa șase și scrumbii cu pâine prăjită la masa trei, Joe a și terminat de săpat o groapă imensă în curtea interioară. Un morman de pământ de mărimea dubiței roșii se înalță alături, iar muncitorul îl cară cu roaba pe aleea pietruită.

— Vai de mine, zice Coco. Ce *mult* pământ!

Mergem cu mașina în Minehead, unde descărcăm o remorcă plină cu pământ și resturi la groapa de gunoi, apoi ne oprim la magazinul de bricolaj ca să cumpărăm câțiva metri de folie hidroizolantă neagră, să căptușim fundul iazului, trei nuferi în ghivece subacvatice, șase saci cu pietriș și niște butoiașe în care să punem pământ și să plantăm flori.

Mai cumpărăm și patru peștișori aurii de la magazinul de animale, ca să-i țină companie lui Rover. Ne-a luat mult timp să alegem unii diferiți, ca să nu-i confundăm. Unul are o coadă foarte frumoasă, altul o pată neagră pe-o parte, altul o aripioară crestată și ultimul este auriu cu pete alb-argintii.

— Ce nume să le dăm? se întreabă Coco. Goldie, Lola, Silvertail și Princess?

— Mai bine Fido, Patch, Spot și Butch[3], propun eu. Pentru ca Rover să se simtă printre ai lui.

---

3 Personaje dintr-un cântec folk interpretat de grupul *The Skipper Family*. (*N.t.*)

Tata încuviinţează dând din cap. Tot restul dimineţii ne ajută să amenajăm iazul, aşezând bolovanii şi pietrişul de jur împrejur ca să ascundem marginile foliei hidroizolante. După-amiază se întoarce în atelierul lui, iar noi începem să umplem iazul cu apă. Până la ora mesei suntem aproape gata. Introducem nuferii în apă, umplem butoiaşele cu pământ şi plantăm plantele, apoi le aranjăm în curtea interioară. În timp ce măturăm restul de pământ, Charlotte aduce o tavă plină de pahare cu limonadă, drept răsplată pentru munca noastră.

— Arată foarte bine, recunoaşte ea. Aţi muncit din greu!

Iazul nu are o pagodă din piatră şi nici podeţ japonez, dar cine ştie... poate va avea într-o zi. Charlotte are dreptate, iazul arată super. Orice peşte ar fi foarte mândru să trăiască în el.

Tata spune că trebuie să mai aşteptăm o zi ca să se încălzească apa şi abia pe urmă să aducem peştii, iar eu mă bucur în sinea mea că voi petrece încă o noapte singură cu Rover, ca în vremurile de altădată.

— Totul se schimbă, îi spun eu mai târziu, cuibărită în patul meu din rulotă. Pentru amândoi. E timpul să mergem mai departe, să creştem. Acum avem o familie adevărată.

Rover clipeşte din ochi.

— Nu te gândi că e prea mare sau prea luxos pentru tine, îi spun eu. Îl meriţi, după ce ai stat atâta timp într-un acvariu mic. Şi să nu-ţi fie teamă de ceilalţi peşti. Te vei obişnui cu ei. Şi eu m-am obişnuit la Casa Tanglewood, nu? Cu Charlotte, Skye, Summer şi Coco. Poate că până la urmă o să mă obişnuiesc şi cu Honey.

Număr până la şase, continuând să-l urmăresc cu atenţie.

— Mă asculți? Trebuie să ții minte acest lucru mai mult de șase secunde. Este important.

Rover își unduiește coada.

— Voi continua să vin să te văd în fiecare zi, îi promit eu. Am să-ți dau să mănânci. Vei crește mare, vei învăța o mulțime de lucruri și vei trăi tot felul de aventuri. Vei ajunge foarte bătrân și foarte înțelept. Într-o bună zi, vei deveni un pește mare într-un iaz mic! Dar eu tot am să te iubesc mai mult decât pe ceilalți pești, îți promit.

Îl sărut prin sticla acvariului, apoi mă ghemuiesc sub pături și adorm.

17

Câteva zile mai târziu, în timp ce stau tolănită în iarbă lângă noul iaz, cu ochii ațintiți în apă, îmi apare sub nas o pereche de sandale albastre.

— Vezi să nu cazi în apă, îmi spune o voce seacă și plictisită.

Mă ridic repede în capul oaselor. Honey stă și se uită la mine compătimitor.

— Mă uitam după peștele meu, zic eu, ca și când asta ar fi un lucru normal. După Rover.

Honey se așază pe o bancă din curtea interioară.

— Ție nu ți se pare aiurea? Să dai unui pește un nume de câine?

— Mi-a mai zis o fată chestia asta, zic eu oftând, gândindu-mă la Kirsty McRae. Culmea este că îmi amintești puțin de ea.

Honey ridică din sprânceană și îmi aruncă un zâmbet disprețuitor, marca Kirsty McRae.

— Mie mi se pare amuzant, zic eu ridicând din umeri. Numele. E o ironie, înțelegi?

— Mda, răspunde ea pe un ton rece. Chiar așa, de ce te uiți după peștele tău? Să nu-mi spui că vorbești cu el, că-i spui secretele tale.

— Bineînțeles că nu, mint eu. Doar nu sunt nebună.

Chiar atunci, Rover apare tăcut la suprafața apei. Aproape că aș jura că râde. Își agită coada și dispare din nou sub nuferi — un peștișor care se lăfăie fericit într-un iaz mare.

Honey deschide caietul de schițe, apoi își ia creionul pus după ureche și se încruntă, concentrată.

— Am ceva de făcut pentru proiectul la desen și tu mă încurci, zice ea.

Îmi zâmbește dulce, cu părul ei lung și blond răsfirat pe umeri ca o mantie aurie. Cred că tocmai mi-a spus să dispar din peisaj, dar nu sunt foarte sigură.

— Honey, știu că nu-ți prea place că sunt aici...

— Nu prea? zice ea cu un zâmbet superior.

Oftez.

— Bine, nu-ți place deloc. Dar sunt aici, la fel și tatăl meu. Nu crezi că ar fi mai bine dacă am încerca să ne înțelegem?

— Tu ești proastă? Nu pricepi? Știu că ceilalți îți fac toate poftele, dar zău așa, trebuie să înțelegi că toată povestea asta cu familia adevărată nu va ține. Cherry, tu niciodată nu te vei integra aici, oricât te-ai strădui.

Simt că mi se înroșesc obrajii de parcă aș fi fost pălmuită.

Să mă integrez... De unde știe că asta îmi doresc cel mai mult? Să-mi găsesc locul, să fac parte din ceva? Aveam impresia că mă descurc bine, dar vorbele lui Honey îmi spulberă toate speranțele.

— Cherry, n-are niciun rost să încercăm să ne înțelegem bine, continuă ea. Acceptă și tu: nu pot să te sufăr. Și probabil că nici tu pe mine. Punct.

E adevărat, nu mă omor după Honey Tanberry, dar e foarte greu să-ți placă cineva care clar nu te suportă.

Honey mă privește de parcă aș fi o jivină dezgustătoare care s-a cățărat pe sandalele ei albastre din piele de căprioară.

Sub înfățișarea ei de prințesă drăgălașă, Honey este o viperă... și totuși o parte din mine își dorește să mă accepte, să mă placă.

De parcă asta s-ar putea întâmpla vreodată.

— De fapt, problema nu suntem noi două, nu? Honey, nu crezi că mama ta și tatăl meu au dreptul să fie fericiți?

Ochii ei albaștri aruncă fulgere de mânie.

— Oh, să nu-mi spui că-ți pasă de chestia asta! mă repede ea. Vezi să nu! Vii aici și te comporți de parcă ai fi la tine acasă... crezi că ai dat lovitura, dar n-o să dureze, crede-mă. Taică-tu e un măscărici. Oricât s-ar strădui, nu va deschide în veci fabrica aia de ciocolată, și când o s-o dea în bară, mama o să-l trimită la plimbare. Ei nu-i plac neisprăviții.

Cu greu îmi stăpânesc furia.

— Te înșeli. Tatăl meu e... e minunat. Și Charlotte îl iubește, știu asta.

— Deocamdată, răspunde Honey ridicând din umeri. Ea l-a iubit și pe tata, apoi s-a răzgândit și l-a gonit. Așa că nu te instala prea confortabil, bine? Zilele tale aici sunt numărate. Eu îi scriu mereu tatălui meu și el e la curent cu tot ce se întâmplă aici și țin să-ți spun că nu e prea încântat. Încă o iubește pe mama — despărțirea lor nu va mai dura mult...

Honey zâmbește atât de blând și de dulce, încât sunt tentată s-o cred. Zăresc doi dintre peștișori alunecând pe fundul apei, aproape invizibili, și mă întreb ce ascunde Honey în adâncul sufletului ei.

Nimic bun, presupun.

— Dar... ei s-au despărțit în urmă cu trei ani. Sunt divorțați, nu? Adică e ceva definitiv...

Honey își dă ochii peste cap.

— Divorțul a fost o greșeală. Tata s-a înfuriat pe mama... dar el ne iubește, pe toate ne iubește. Vom redeveni o familie.

Am impresia că astea nu-s decât visuri. Dacă Greg Tanberry ar vrea într-adevăr să-și reunească familia, le-ar trimite flori, ar veni să le vadă și ar încerca să îndrepte lucrurile, nu? După câte am înțeles de la tata și Charlotte, el s-a instalat într-un apartament luxos din Londra și n-a mai pus piciorul în Kitnor de când a plecat.

— Eu nu cred că Charlotte mai vrea, zic eu cu blândețe.

Honey zâmbește disprețuitor.

— S-ar putea să te surprindă. Paddy nu e genul ei, crede-mă. Tatăl meu e un adevărat om de afaceri, cu costum Armani, mașină sport și ceas de aur... Tatăl tău a lucrat într-o fabrică de ciocolată! Și să nu începi iar cu bazaconiile tale, că a fost director, fiindcă l-am întrebat chiar eu și mi-a spus că treaba lui era să sorteze ciocolatele rebut. Nu cred că asta e treabă de director!

Îmi ard obrajii și privesc în altă parte.

— Crede-mă, continuă Honey. Tatăl meu e un bărbat adevărat. Pe lângă el, Paddy arată ca un... țigan!

Mă gândesc la cântecul doamnei Mackie despre țigani în haine pestrițe și la filmul *Chocolat* pe care l-am văzut acum câteva zile și îmi spun că, uneori, un bărbat care arată ca un țigan poate fi exact bărbatul visurilor tale. Am văzut cum se uită Charlotte la tata și cred că îl iubește aproape la fel de mult cum îl iubesc eu... e unul dintre motivele pentru care cred că este o femeie nemaipomenită.

— Tatăl meu are ambiţii mari, continuă Honey. Munceşte foarte mult. De dimineaţa până seara, şapte zile pe săptămână. De-asta nu pot să-i telefonez când vreau, fiindcă de multe ori este într-o întâlnire de afaceri. Şi de-asta nu poate veni aici să ne vadă, iar când trebuie să ne ducem noi să-l vizităm la Londra, uneori e nevoit să contramandeze...

Îmi muşc limba. Dacă Honey speră să-mi demonstreze că tatăl ei este mai bun decât al meu, nu ţine. Eu nu văd decât un tip superficial şi îngâmfat, care pune munca înaintea fiicelor lui, dar Honey preferă să vadă totul în roz. Pe undeva, o înţeleg, îşi iubeşte tatăl.

— Uite ce e, Honey, zic eu alegându-mi cu grijă vorbele. Ştiu că ai o părere proastă despre mine, dar noi două avem ceva în comun. Tu ai pierdut pe cineva drag şi eu la fel, pe mama mea... e dureros. Foarte dureros.

Honey îşi dă ochii peste cap.

— Eu nu mi-am pierdut tatăl, mi-o taie ea pe un ton nimicitor. Cum adică? Vorbeşti de parcă l-aş fi pus undeva şi apoi am uitat unde l-am pus! Eu ştiu unde se află tatăl meu şi, crede-mă, nu l-am pierdut. E o situaţie cu totul diferită de a ta.

Vorbele ei mă lovesc direct în inimă, dar eu ridic capul cu demnitate, hotărâtă să n-o las să vadă că m-a rănit. Honey ştie de mama mea — fără îndoială că ştie —, dar nu-i pasă. Niciodată n-o să mă înţeleg cu ea, asta-i clar. Dacă am naufragia amândouă pe o insulă pustie, probabil că ea ar prefera să plece înot decât să rămână cu mine.

Mă ridic în picioare, cu capul sus şi obrajii arzând ca focul. Tremur din tot corpul de furie şi supărare, dar nu vreau s-o las pe Honey să-şi dea seama. Nu vreau să-i dau satisfacţie.

— Cherry?

Îi înfrunt privirea, așteptându-mă la un nou atac, dar acesta nu vine.

— Îmi pare rău pentru mama ta, spune ea pe un ton liniștit. Să știi că nu sunt chiar o ticăloasă.

Fac ochii mari și caut în zadar ceva de spus. Am găsit cumva o fisură în armura lui Honey? Poate că are și ea inimă, până la urmă... și poate că mai e o speranță.

Sau poate nu.

— N-am nimic cu tine, pricepi? zice ea. Vreau doar să știi un lucru. E cel mai bine pentru toată lumea. Adevărul este că mama se folosește de Paddy ca să-l facă gelos pe tata. Poftim... acum știi. De-asta n-are niciun rost să încercăm să fim prietene, fiindcă în scurt timp tu nu vei mai fi aici. Pricepi?

În loc de răspuns, îi întorc spatele și plec.

18

Nu l-am mai văzut pe Shay de o săptămână — de fapt, nu l-am văzut singur. Ştiu, e mai bine aşa, chiar dacă lucrul ăsta nu mă bucură.

În primele nopţi, rămân trează, aşteptând să bată la uşa rulotei, dar degeaba. După alte câteva zile când tot nu apare, îmi spun că-mi pare bine. Încetez să-l mai aştept, să mai sper, şi decid că-i mai bine aşa, fiindcă oricum nu avem niciun viitor împreună. Aşa trebuie să fie.

Totuşi, când văd că o caută pe Honey ca să o ia cu el la vreo petrecere, că seara se leagănă amândoi în hamac sau se invită singur la cină, parcă simt cum mi se răsuceşte un cuţit în inimă. Mi se face un gol în stomac, îmi bate inima tare şi trebuie să mă uit în altă parte ca să nu-şi dea lumea seama că m-am îndrăgostit de prietenul surorii mele vitrege.

Mă gândesc la Honey cum stă şi aşteaptă la fereastra camerei din turn, cu cosiţa ei lungă şi groasă atârnându-i pe umăr. Am crezut mereu că îl aştepta pe Shay, prinţul ei, dar acum îmi dau seama că aşteaptă pe altcineva — un om alunecos, şmecher şi mereu inaccesibil.

Așteaptă un tată care nu se va mai întoarce acasă niciodată. Trăiește într-o lume imaginară, lucru pe care eu îl înțeleg foarte bine... în fond, asta am făcut și eu atâta timp. M-am pierdut în visuri și minciuni și am uitat de prezent, dar acum, pentru prima oară, am un prezent în care merită să trăiesc și pentru care merită să lupt.

N-am de gând să-l periclitez doar pentru că m-am îndrăgostit de un băiat care are pe altcineva.

M-am gândit mult, am întors situația pe toate părțile, dar oricum aș da-o, ajung mereu la aceeași concluzie: nu-i a bună să te îndrăgostești de un băiat care are deja o prietenă, și dacă prietena se întâmplă să fie sora ta vitregă, ai un scenariu care riscă să se transforme foarte rapid în cel de-al treilea război mondial. Nu mai suport să mă simt vinovată, nu mai suport să aștept și, mai ales, nu mai suport să-mi fie dor și să visez la un băiat indisponibil.

Este timpul să preiau controlul asupra situației.

M-am hotărât. N-am să mai stau la povești pe întuneric, n-am să mai născocesc lucruri despre trecutul meu și n-am să mai depăn amintiri pentru un băiat cu părul blond care mă ascultă și-mi cântă la chitara lui albastră. De fapt, n-am să mai spun povești deloc, punct. E ceva nesănătos.

Am terminat-o cu Shay Fletcher. Chiar dacă n-am început nimic niciodată.

Câteva zile mai târziu, când Shay vine la rulota mea, sunt pregătită.

Bate la ușă, apoi în geamul ferestruicii.

— Cherry? mă strigă el în șoaptă. Eu sunt! Dormi?

Fred scheaună și vrea să fugă la ușă, dar eu îl țin strâns de zgardă și-mi trag pătura peste cap. Aștept nemișcată, până când ciocănitul încetează și îi aud pașii îndepărtându-se prin iarbă, apoi adorm plângând.

A doua zi dimineață, când ies din rulotă, găsesc o bucată de hârtie crem înfiptă într-o creangă de cireș. Mă întind și-o iau, netezind-o puțin.

Pe ea sunt trei versuri scrise dezordonat, cu pete de cerneală neagră:

Un chimono de mătase

Flutură în copac

Parfum de iasomie și lacrimi

Îmi tresaltă inima și roșesc. Shay Fletcher.

Mă așez gânditoare pe treptele rulotei. Oare prietenii își scriu poezii haiku pe care le agață în copaci în toiul nopții? Nu cred. În mine se trezesc sentimente amestecate de speranță și vinovăție, dar îmi recapăt repede stăpânirea de sine.

Dar de ce am impresia că greșesc atunci când aleg să fac un lucru înțelept?

Dispare Shay Fletcher din viața mea? Nici pomeneală.

Brusc, e omniprezent... seara se uită la DVD, instalat comod pe canapeaua albastră, își prepară un sendviș cu brânză în bucătărie noaptea târziu, stă tolănit în hamac și cântă la chitară.

— Unde-ai fost? mă întreabă el când ne intersectăm la un moment dat. Am trecut pe la tine acum câteva seri, dar nu cred că erai acolo...

N-am putere să-l privesc în ochi.

— Ba am fost acolo, îi zic eu.

— Probabil că dormeai, spune el încrezător. Ar fi trebuit să bat mai tare.

— Nu dormeam, șoptesc eu. M-am gândit că... nu-i o idee bună. Să fim prieteni. Și prietenii nu-și scriu poezii...

Shay își suflă bretonul de pe frunte.

— Ce poezii?

— Haide, Shay. Știu că tu ai scris-o. N-avea cine.

— Nu ți-a plăcut? întreabă el.

— N-am spus asta! Mi-a plăcut... Spun doar că între noi doi... n-o să meargă.

— Nu?

— Nu. Lasă-mă în pace... Vorbesc serios, Shay.

Mă aștept să protesteze, să încerce să mă convingă, dar n-o face. Îmi zâmbește trist și mă privește acuzator, de parcă aș fi făcut ceva îngrozitor, de parcă i-aș fi aruncat fesul pe foc sau i-aș fi lipit în păr gumă de mestecat.

Din fericire, când apare Shay pe undeva, nici Honey nu-i prea departe. Ea se apropie tiptil, ca un rechin.

— Vino, îi zice ea. Avem treabă...

Îl ia de braț și-l trage după ea.

N-am scăpare decât pentru scurt timp.

Chiar și în timpul zilei, când ar trebui să fie ocupat cu treburi la centrul nautic, Shay reușește să apară când nici nu te aștepți. Sunt împreună cu gemenele la plajă, unde mă distrez țipând și stropindu-mă cu Skye în valuri, când îl văd că apare într-o canoe, urmat de o flotilă de turiști îmbrăcați cu veste de salvare portocalii.

— Hei! strigă el ridicând o ramă în semn de salut și stropindu-ne cu o ploaie argintie.

Observ că nici acum n-a renunțat la fesul negru, deși bate soarele. Nu-i văd chitara albastră, dar nu m-ar mira s-o aibă ascunsă în canoe.

Mă scufund în apă până ce el dispare după stânci împreună cu grupul de turiști, apoi ies pe uscat, unde Summer stă întinsă pe nisip și citește o carte despre balet.

— Băiatul ăsta e peste tot, îi zic eu îmbufnată. Bântuie ca o fantomă. El n-are casă?

— Așa e, Shay petrece mult timp la Tanglewood. Când nu e la muncă. Uneori mama zice în glumă că parcă l-am fi adoptat.

— E tot ce-mi lipsea, bombăn eu.

— Tu nu ești sensibilă la farmecele lui?

Oftez fiindcă sunt mult prea sensibilă la farmecele lui Shay, dar nu pot să las să se vadă lucrul ăsta, Doamne ferește!

— Ciudat, zice Summer. De obicei, fetele roiesc în jurul lui Shay. Toate prietenele mele sunt leșinate după el. E un tip de treabă, prietenos și mai ales șarmant. În fine, eu am altfel de sentimente față de el. Evident... pentru mine, el este iubitul lui Honey... dar îmi place de el. Când vorbește cu tine, o face de parcă n-ar mai exista nimeni în jurul tău. Înțelegi ce vreau să spun?

— Nu, mint eu. Nu prea. Și de ce trebuie să treacă pe-aici în expedițiile lui cu canoele? Plaja asta ar trebui să fie privată!

Skye iese din apă și se înfășoară într-un prosop, apoi se așază lângă noi.

— Aș vrea eu! zice Summer. Dar plaja este pentru toată lumea, Cherry. Oricine poate să treacă pe-aici, să înoate, să facă plajă sau să stea la un picnic. Iar Shay îi duce pe turiști până la Peștera Contrabandiștilor, face parte din munca lui... toți turiștii vor s-o vadă.

— Peștera e un punct de atracție turistică, spune Skye așezându-se pe nisip. Nu se poate ajunge acolo cu mașina sau pe jos... este înconjurată de stânci din toate părțile. Există un golf, dar e accesibil doar cu barca. Contrabandiștii își descărcau marfa și o ascundeau în

peșteră ca să n-o găsească vameșii. Cu traficul care se făcea pe-aici, nu-i de mirare că în zonă viața era înfloritoare.

— Cu ce făceau trafic?

— Cu de toate, răspunde Skye ridicând din umeri. Cu rachiu, gin, mătase, bumbac, cafea, ceai... Pe vremea aia, erau niște taxe uriașe, de aceea contrabandiștii aduceau marfa aici, ca să nu plătească. Toți localnicii erau implicați. Urcau pe o potecă secretă până sus pe deal, apoi o luau prin pădure ca să-și aducă marfa... păstrau ce le convenea și restul duceau la oraș ca să vândă. Era o adevărată afacere.

Întinsă pe spate pe nisipul cald, închid ochii și încerc să-mi imaginez contrabandiștii îmbrăcați în bluze marinărești cu dungi, rostogolind pe plajă butoaie cu rachiu ca să le ascundă în peșterile umede și întunecate. Dar în gândurile mele, contrabandistul se întoarce cu fața spre mine și văd că poartă un fes negru și are o chitară albastră, și atunci îmi dau seama că n-am nicio scăpare, nicio speranță.

19

Dacă vrei să uiți pe cineva, trebuie să ai grijă să fii mereu ocupată, asta recomandă revistele pentru adolescenți. Trebuie să muncești cât mai mult ca să nu ai timp să te gândești la el. Pentru că, e clar, am făcut o pasiune pentru Shay. Nimic altceva, nimic real, nimic serios.

În revistele pentru adolescenți scria că o pasiune este un sentiment lipsit de reciprocitate. Băiatul pentru care ai făcut o pasiune îți invadează visurile, gândurile, inima. Te gândești la el de cum te trezești dimineața și până seara înainte să adormi și îți imaginezi un milion de feluri în care puteți fi împreună, dar fără niciun folos, pentru că el este indisponibil. De obicei, e vorba despre un actor de cinema, un star rock sau vreun băiat din vecini care nici măcar nu știe că exiști, dar în cazul meu, evident, lucrurile sunt ceva mai complicate.

Așa că mă țin mereu ocupată, în speranța că pasiunea mea va dispărea. Mă străduiesc să fac ce trebuie, deși în sinea mea aș vrea să fac invers.

Încerc.

Tata a progresat cu amenajarea vechiului grajd: a tras apă curentă de la țeava principală de alimentare și

a închiriat o betonieră ca să toarne șapă nouă. Încarcă singur betonul, apoi îl întinde și îl nivelează până când totul arată perfect. Câteva zile mai târziu, ne este livrată o imensă chiuvetă din inox pe care o montează singur, apoi pune un linoleum roșu lucios și instalează un imens banc de lucru cumpărat de la IKEA la preț redus. Nu știam că tatăl meu știe să facă toate astea, și chiar și el pare surprins, dar mândru totodată.

După ce dă două straturi de vopsea albă pe pereți și tavan, toată încăperea pare dintr-odată mai luminoasă, mai spațioasă și mai plăcută.

Încă mai are stropi de vopsea în păr când se îmbracă în unicul său costum, ca să se ducă la bancă și să ceară un împrumut pentru făbricuța de ciocolată. Îl însoțește și Charlotte, desigur, îmbrăcată elegant într-o rochie cu imprimeu verde, la care a asortat o jachetă de catifea și lac de unghii verde-jad.

Amândoi arată bine, ca niște artiști, poate cu un aer ușor boem, însă planul de afaceri pe care tata îl ține sub braț într-o elegantă mapă neagră este realist, detaliat și perfect întocmit. Amândoi s-au documentat bine și toată săptămâna trecută au lucrat în fiecare seară ca să-l pună la punct, cu estimări de profit și de pierderi, cu eșantioane de decorațiuni pentru cutii și un logo impresionant pentru *Cutia de bomboane*.

Dacă toate astea nu sunt de ajuns pentru a-i convinge pe cei de la bancă, atunci cutia pictată de mână, legată cu o fundă și plină cu bomboane de ciocolată proaspete ar trebui să-i dea gata.

— Avem un plan excelent, spune tata. Și un produs absolut fantastic. Nu ne trebuie decât un mic împrumut ca să demarăm afacerea!

Charlotte îi îndreaptă tatei cravata și îi aranjează cămașa în pantaloni, iar eu îi îmbrățișez pe amândoi înainte să urce în dubița roșie.

— Urați-ne noroc! zice tata zâmbind.

Skye și Summer, care în dimineața asta au rămas să se ocupe de pensiune, îi petrec până la ușă, în timp ce Coco vine dinspre țarcul păsărilor, cu patru rațe negre după ea, și le face cu mâna.

Singura care nu apare este Honey, dar ea oricum nu le dorește noroc, ci mai degrabă toate relele din lume.

Dubița roșie se îndepărtează, în scrâșnetul pietrișului de sub roți.

— Succes! le strig eu făcându-le cu mâna până nu se mai văd.

— Le țin pumnii strânși, zice Skye. Cât pot de strânși...

Atâtea lucruri depind de întrevederea de la bancă! Tata și Charlotte au nevoie de acest împrumut pentru a-și deschide afacerea, dar și pregătirile pentru festivalul ciocolatei sunt oricum în plină desfășurare.

Charlotte a luat legătura cu organizatorii itinerarului culinar ca să le spună de *Cutia de bomboane* și de festival. Acestora le-a plăcut ideea și au fost de acord să ne includă în broșura lor și în harta itinerarului culinar, care au plecat deja la tipografie. Nu mai avem cum să dăm înapoi. Ne place sau nu, în ultimul weekend din august, Tanglewoodul va fi invadat de zeci de turiști.

— Am să pictez un banner pentru festival, anunță Skye întorcându-se în casă pentru a descărca mașina de spălat vase. Putem să facem și o ghirlandă cu stegulețe pe care s-o atârnăm împrejurul grădinii și să punem niște standuri sub copaci. Mama zicea că poate o să scoatem afară niște măsuțe cu scaune ca să amenajăm un fel de terasă

de cafenea, unde să vindem ciocolată caldă cu bezele, milkshake-uri cu ciocolată, îngheţată de ciocolată...

— Putem să facem şi tortul nostru cu ciocolată şi cola cu aromă de cireşe, zice Summer aşezând vasele în bufet. E foarte bun. Şi Coco poate să facă un salam de biscuiţi cu ciocolată, fiindcă n-are nevoie de cuptor...

— Dar ce-aţi zice de o fântână de ciocolată? întreb eu. Odată, am văzut una la o ciocolaterie din Glasgow. Oamenii puteau să înmoaie căpşune şi bezele în ea. Ar fi supertare!

Summer zâmbeşte încântată.

— Genial! Prietena mea Evie a avut una la petrecerea de ziua ei de naştere. Sunt sigură că ne-ar împrumuta-o. Am s-o întreb!

După ce facem ordine în bucătărie, urcăm la etaj ca să pregătim două camere pentru nişte clienţi care trebuie să sosească mai târziu. Eu şi Skye îmbrăcăm o pilotă cu o husă bine călcată, în timp ce Summer face piruete prin dormitor, cu un pămătuf de şters praful în mână.

— N-o lua în seamă, îmi zice Skye. E obsedată. Am început cursurile de balet împreună, când aveam patru ani... dar eu n-am rezistat prea mult, n-aveam talent. Tu ai făcut balet?

Clipesc surprinsă.

— Oh... da, răspund eu fără să stau pe gânduri. Am făcut o vreme, dar nu prea mi-a plăcut. Am renunţat acum vreo doi ani...

De ce spun lucrurile astea? Proasto, proasto, proasto! Singurele lecţii de dans pe care le-am luat vreodată au fost la şcoală, la orele de sport. Ne învăţau nişte dansuri populare scoţiene, cu nume dubioase, pentru serbarea şcolii. Eram o catastrofă. De obicei,

eu mă nimeream cu Frazer McDuff, căruia îi mirosea gura, avea mâinile umede și ochelarii mereu sparți și lipiți cu scoci.

Eram atât de nepricepută, încât la serbare mă puneau să servesc farfuriile cu gustări pentru părinți ca să nu particip la spectacolul de dans. Kirsty McRae își bătea joc de mine săptămâni la rând, așa că până la urmă i-am spus că mama mea era o balerină renumită la Tokio, doar ca să-i închid gura.

Evident că n-a ținut figura.

Ea a izbucnit în râs și le-a spus celorlalți că eram o mincinoasă jalnică. Numai când mă gândesc și simt că mă ia cu frisoane.

— Până la ce nivel ai ajuns? mă întreabă Summer, care intră în baie făcând o piruetă, cu un braț de prosoape albe și pufoase. Pun pariu că erai bună! Știi să faci un *pas de chat*? Sau un *jeté*?

— Nu! strig eu puțin cam repezită. Nu știu să fac... ăă... ce ziceai tu. Nu am ajuns până acolo. N-am trecut la nivelul acela. În Scoția e... ăă... e altfel. Cred că am două picioare stângi...

— Oh? se miră Summer privindu-mă cu un aer neîncrezător. În Scoția nu există niveluri la balet? Ești sigură?

Necazul e că, atunci când spui o minciună cât de mică, după aceea trebuie să spui altele ca să o susții pe prima. Nu mai poți să dai înapoi. Sfârșești prin a te afunda din ce în ce mai mult, doar pentru a nu fi prins că ai mințit.

— Sigur că da, răspund eu cu încredere, umflând pernele și netezind cuvertura. În Glasgow, sistemul e total diferit.

Sprijinită de uşa de la baie, Summer mă priveşte uşor încruntată, iar eu îmi dau seama că s-a prins. Ştie că mint, se citeşte pe chipul ei. Este surprinsă, dezamăgită şi uşor deranjată.

N-o învinuiesc.

Când am să mă învăţ minte?

20

Stăm toate trei pe iarbă, la soare, şi pictăm un banner în culorile curcubeului pentru festivalul ciocolatei, când dubiţa roşie intră pe aleea pietruită, puţin după ora 13.

— Cum a mers? strig eu alergând spre maşină. Ce-au spus?

Tata se uită la Charlotte şi un zâmbet larg îi luminează faţa.

— Ei bine... cred că trufele de ciocolată i-au convins. Şi... banca a aprobat planul nostru de afaceri! Am obţinut un împrumut pentru *Cutia cu bomboane*. Afacerea noastră poate demara!

— Am adus peşte şi cartofi prăjiţi ca să sărbătorim, anunţă Charlotte. Căutaţi-le pe Coco şi Honey, vom mânca afară...

Întindem o faţă de masă pe iarbă, iar Charlotte aduce farfurii, tacâmuri, ketchup şi o carafă cu suc de portocale şi cuburi de gheaţă. Skye şi cu mine dăm fuga în casă pentru a aduce nişte perne să stăm pe ele, iar Summer pleacă să le caute pe Coco şi Honey.

— Cartofi prăjiţi, comentează cea mai mare dintre surorile Tanberry. Ei, măcar ne-am ales şi noi cu ceva bun.

— Ți-am adus gogoșele de ananas, Honey, îi zice tata zâmbind. Preferatele tale, nu?

Honey ridică din umeri, desfăcând pachetul cu cartofi prăjiți. Pe chip îi apare umbra unui surâs.

— Mda... așa e. Mersi...

Am mâncat ciocolate Taystee rebut într-un parc din Glasgow, sendvișuri cu brânză și ceapă pe treptele muzeului de artă modernă, chiar hot-dogi la un festival de muzică folk din regiunea Borders... dar acest picnic este de o mie de ori mai grozav decât toate. Să stau la soare și să mănânc cartofi prăjiți în fața Casei Tanglewood, împreună cu surorile Tanberry, cu tata și Charlotte care sunt în al nouălea cer... ei da, buna dispoziție este contagioasă. Aproape că am și uitat de prostia făcută mai devreme când am mințit-o pe Summer în legătură cu lecțiile de balet. Acum nu mai contează.

Încep să-mi dau seama că nu mai e nevoie să mint ca să mă integrez aici... e de-ajuns să fiu eu însămi. Oare asta este tot ce-mi trebuia?

— Am intrat în afaceri! zice tata fericit, întinzând cu un cartof prăjit în ketchup. Cei de la bancă s-au arătat foarte interesați și au fost de-a dreptul impresionați de planul nostru bine documentat. Tot ce ne rămâne de făcut este să le dovedim că au avut dreptate să creadă în noi! Am să termin de amenajat atelierul și pe urmă putem să ne concentrăm pe pregătirile pentru Festivalul ciocolatei...

— Avem o tonă de idei, îi spune Skye tatei. Mama vrea să amenajăm un fel de cafenea, și noi ne-am gândit la o fântână de ciocolată. Eu aș putea să mă deghizez într-o țigancă ghicitoare, aș sta pe treptele rulotei și le-aș prezice oamenilor ce trufe le poartă noroc, cam cum era în filmul *Chocolat*!

— Două prietene de-ale mele ar putea veni să ne ajute dacă avem nevoie, intervine Summer.

— Înțeleg că de mine n-aveți nevoie, zice Honey cu un aer nepăsător. Dar dacă totuși aveți...

Toate privirile se întorc spre ea. Dacă totuși avem, ce? Probabil că ea ar prefera să moară decât să participe la Festivalul ciocolatei, nu?

— Ce-i? ne repede ea, mușcând dintr-o gogoșică de ananas.

Charlotte începe să râdă.

— Nimic, scumpo... dar bineînțeles că vom avea nevoie de tine, Honey. Tu ești atât de organizată... nu ne-am descurca fără tine! Dacă vom amenaja o terasă, eu voi fi ocupată la bucătărie să pregătesc comenzile. Vom avea nevoie de cineva care să supravegheze locul, un om de încredere.

Honey ridică din sprânceană.

— Cred că aș putea să mă ocup eu de asta...

— Excelent! zice Charlotte. Și voiam să-l rog pe Shay să se ocupe de sistemul de sonorizare, să aducă ceva muzică. Va fi o zi senzațională!

— Așteptați, intervine tata. Am pus ceva special la rece, în caz că întâlnirea de la bancă ieșea bine... am și uitat. Trebuie să sărbătorim!

Câteva clipe mai târziu, tata deschide o sticlă de șampanie și ne umple repede cănile și paharele desperecheate pe care ne înghesuim să i le întindem.

— Pentru *Cutia cu bomboane*, rostește el fericit, ridicând paharul. Și pentru bancă, fiindcă ne-a acordat împrumutul, și în cinstea voastră fiindcă ați crezut în ideea mea năstrușnică. Nu veți regreta, vă promit!

— În fine, bombăne Honey în timp ce noi ridicăm paharul și bem.

Este prima oară când beau șampanie, și îmi pare că are gustul fericirii: plăcută, răcoroasă și efervescentă. Bulele îmi explodează pe limbă și îmi vine să râd.

— Aș vrea și să vă mulțumesc, continuă tata, ridicând din nou paharul. Tuturor... vouă, Skye, Summer, Coco și Honey... pentru că ne-ați primit pe Cherry și pe mine în familia voastră. Pentru că ne-ați dat o șansă. Știu că n-a fost ușor. Și ție, Cherry, pentru că m-ai suportat atâția ani, pentru că ai acceptat să începem o viață nouă aici și pentru că m-ai urmat în planurile mele nebunești...

Tata se întoarce spre Charlotte, cu un zâmbet larg pe față.

— Dar mai ales, aș vrea să-i mulțumesc lui Charlotte, care a readus fericirea în viața mea, m-a deșteptat, mi-a arătat că visurile se pot împlini și că merită să lupți pentru ele...

— Îmi vine să plâng, zice Honey batjocoritor, dar Skye îi dă un cot și o reduce la tăcere.

Și din acel moment, lucrurile o iau razna.

Tata bagă mâna în buzunarul costumului său și scoate o cutiuță legată cu fundă. I-o întinde lui Charlotte. Ea face ochii mari, ia cutiuța pictată de mână și o deschide cu grijă. Toate privirile se întorc spre ea, nimeni nu zice nimic, iar eu am o presimțire rea, fiindcă gestul are ceva teatral, spectaculos, care mă cam sperie.

Nu, îmi spun. *Nu, n-ar face-o...*

În sfârșit, cutia este deschisă și eu răsuflu ușurată când văd că în interior este o ciocolată în formă de inimă, decorată cu un mic vârtej alb deasupra.

— Oh, ce frumos! exclamă Charlotte. Mulțumesc, Paddy!

— I-a dăruit inima lui, spune Coco fluturând din gene ca un star de cinema.

— Asta înseamnă că acum sunt inimi-pereche? intervine Skye. V-ați prins? *Inimi*-pereche?

— Oh, scutește-mă, pufnește Honey.

— Trebuie să guști, Charlotte, zice tata. E o aromă nouă. Am inventat-o special pentru tine...

Charlotte duce la gură inimioara de ciocolată, mușcă o bucățică, apoi se încruntă și o examinează cu atenție. Timpul parcă s-a oprit în loc, când o văd că rupe ciocolata și atinge cu vârful degetului crema fondantă din interior... Atunci observ ceva auriu, cu strălucire de diamant, și înțeleg.

— Paddy... zice Charlotte. Ce e asta...?

— Măi-cu-li-ță..., zice Summer uimită.

— Citesc viitorul în ciocolată, spune Skye încet. Și îți prezic că „vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți"...

— Charlotte, vrei să te căsătorești cu mine? întreabă tata, în caz că ea n-a înțeles mesajul. E tot ce-mi doresc, nimic nu m-ar face mai fericit... Am fi împreună o familie adevărată... Vrei?

Charlotte îl ia de gât și îl sărută pe ureche.

— Da, răspunde ea. Oh, Paddy, sigur că da!

— E atâââât de romantic..., suspină Summer.

— Nuntă! exclamă Coco bucuroasă. Aș putea să fiu domnișoară de onoare?

Charlotte scoate inelul din inimioara de ciocolată.

— Oh... oh... uau! E superb... Mulțumesc Paddy!

Radiază de fericire, iar zâmbetul ei este atât de strălucitor, încât ar putea lumina cu el toată țara. Ceilalți

încep să aplaude și să chiuie de bucurie. Eu mă întreb de ce rămân împietrită, fiindcă mă bucur pentru tata și Charlotte, chiar mă bucur... dar... totodată sufăr.

Și nu sunt singura care se simte așa.

Honey pare că a intrat în stare de șoc. Face ochii mari, iar gura începe să-i tremure, la fel și mâinile strânse pe paharul de șampanie.

— Nu, zice ea cu voce slabă, ca un murmur, care apoi se transformă într-un vaiet disperat. Nu! Mamă, cum poți să faci asta? Cum poți să te gândești la măritiș, când ai deja un soț? Ai uitat? Tatăl meu!

— Hei, hei, Honey..., intervine tata ridicând mâinile în semn de pace. Calmează-te...

Dar Honey numai calmă nu e.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac! țipă ea. Tu nu ești tatăl meu și nici n-o să fii vreodată! Te crezi tare, nu? Zici să fim „o familie adevărată", dar las-o baltă, suntem deja o familie adevărată și n-avem nevoie de tine!

— Încetează! strigă Charlotte. Încetează, te rog! De ce nu poți să te bucuri pentru mine? De ce nu accepți lucrul ăsta?

— Pentru că nu-i corect! protestează Honey. Nu-i corect! N-ai ce să cauți aici, Paddy Costello! Te-ai cuibărit aici la noi și îi prostești pe toți cu vorbele tale mieroase și cu porcăriile tale de bomboane... dar pe mine nu mă păcălești. Știu foarte bine cine ești. Te urăsc, ai auzit? TE URĂSC!

Sare în picioare și o ia la fugă, cu părul ei blond fluturând în vânt.

Tata arată îngrozit. Nu și-a calculat bine mișcarea, a ales un moment nepotrivit. Sigur, lucrurile mergeau destul de bine, dar e totuși prea devreme. Honey are nevoie

de și mai mult timp ca să ne accepte. Poate chiar de o veșnicie.

— Să ne ducem după ea? întreabă Summer cu o voce mică. Să discutăm cu ea?

— Nu, răspunde Charlotte cu glas ușor tremurat. Las-o, Summer. Las-o să se calmeze. Nu mai putem continua să alergăm după ea ca s-o împăcăm. De prea mult timp în familia asta mergem ca pe ouă din cauza ei, ne e și frică să respirăm ca să n-o deranjăm... Îmi pare rău, dar nu pot să încetez să-mi trăiesc viața doar pentru că așa vrea Honey. Gata! De ce nu înțelege că am și eu sentimente? De ce nu poate să se bucure pentru noi?

Charlotte îl strânge pe tata de mână zâmbind, dar are ochii plini de lacrimi.

21

Adevăratul scandal începe abia mai târziu.

Când apare Shay, bronzat și mirosind a mare după o zi de muncă la centrul nautic, Charlotte îl sfătuiește să aibă grijă ce face, fiindcă Honey este supărată. Shay își dă ochii peste cap, ridică din umeri și-mi aruncă o privire de parcă aș fi un ucigaș de copii sau una care strangulează puii de pisică. Genul de privire care mă face să cred că nici el nu se împacă prea bine cu chestia asta că „nu e bine să fim prieteni" și că mă învinuiește pe mine. Genul de privire care spune că s-a săturat să tot aibă grijă s-o ia pe Honey cu binișorul.

Cred că-l înțeleg.

Oricum, nici Shay și nici Honey nu coboară la masă, iar câteva clipe mai târziu, când deja am început să mâncăm spaghetele bolognese, izbucnește un scandal-monstru, cu țipete și uși trântite.

— Dumnezeule, șoptește Charlotte. Să sperăm că oaspeții pensiunii au ieșit la plimbare în seara asta... sau că sunt surzi. Ce-o mai fi acum?

— Se pare că l-a luat în colimator pe Shay, spune tata. Sper că bietul de el n-a uitat să-și pună vesta antiglonț.

— De obicei, ei nu se ceartă. Shay are multă răbdare cu ea, zice Skye îngrijorată.

Chiar atunci, Shay intră în bucătărie cu pași mari, cu o figură încruntată și chitara albastră atârnată de umăr.

— Îmi pare rău, oameni buni, zice el. Dar de data asta nu mai pot...

Charlotte se ridică în picioare.

— Ești bine? îl întreabă ea. Haide, Shay, orice-ar fi, nu poate fi atât de grav... vino să stai jos... să te calmezi...

Dar Shay scutură din cap și iese trântind ușa după el.

Mult mai târziu, când mă îndrept spre rulota mea împreună cu Fred, aud un cântec trist de chitară — atât de îndepărtat, încât pare o șoaptă. Ocolesc caravana și traversez peluza, respirând mirosul de iarbă proaspăt cosită și aerul nopții. Nici urmă de Shay.

Apoi aud din nou în depărtare niște acorduri de chitară care plutesc în noapte. Mă strecor afară pe poartă și, luându-mă după muzică, urc până sus, pe faleză. Shay este pe plajă — o siluetă întunecată, chircită pe stânci, cu fața spre mare.

Nu știu de ce cobor spre el. E noapte, treptele sunt alunecoase, iar eu ar trebui să stau departe de Shay Fletcher. Dar iată că ajung pe plajă, cu picioarele afundate în nisipul moale, cu părul fluturat de briza mării.

Shay e așezat pe stânci, cu picioarele lui slăbănoage încrucișate în față, cu chitara albastră pe genunchi. Se întoarce spre mine și, pentru prima dată, nu pare încântat că mă vede. Are o figură distantă, încordată și supărată.

— Tu erai, zice el plictisit.

Tresar surprinsă, în lumina lunii.

— Da... eu, răspund în șoaptă.

— Ai venit să te bucuri? Să-mi zici: *Ce ți-am spus eu*?

— Ăă... nu chiar. Îmi făceam griji pentru tine.

— Daa, i-auzi!

Shay azvârle chitara pe nisip.

— Nici măcar nu știu de ce-mi bat capul, oftează el. Mă străduiesc mereu să mulțumesc pe toată lumea. Muncesc din greu. Vin s-o văd pe Honey în fiecare seară. Tu îmi spui să stau departe de tine, iar eu fac așa cum spui tu, chiar dacă e cea mai tâmpită idee pe care am auzit-o vreodată... dar nimeni, nimeni nu se întreabă niciodată ce simt eu. Ce sunt eu, un robot? Oamenii pot să țipe la mine și să mă facă în toate felurile, iar eu trebuie să stau și să înghit tot? M-am săturat!

Sunt șocată și furioasă deopotrivă. Aș vrea să am curajul să mă apropii de el așa cum a făcut el când m-am întristat și m-au podidit lacrimile în timp ce-i spuneam povestea cu chimonoul. Dar nu pot. Mă așez pe nisipul moale, lângă stânci, tremurând toată.

— Pe bune, Honey are o problemă, zice el. E plină de răutate. Nici măcar nu știu de ce umblu cu o fată ca ea.

— O iubești, zic eu, deși îmi vine greu să rostesc aceste cuvinte. E prietena ta.

— Nu o iubesc, răspunde el în întuneric, făcând să-mi tresalte inima. Nici măcar nu mă cunoaște. Nu mă întreabă niciodată ce se întâmplă în viața mea. Nu-i pasă — totul se învârte în jurul ei. Și uneori... da, uneori aș vrea să pot vorbi și eu despre anumite lucruri. Tu mă cunoști mai bine decât ea!

Simt cum îmi bubuie inima.

— Vasăzică Paddy și Charlotte s-au logodit, continuă el. Bravo lor! Doar nu e sfârșitul lumii, nu? Sunt fericiți

împreună. Asta e o crimă? Ştiu că Honey e supărată din cauza tatălui ei, dar după trei ani de zile ar trebui să înceapă să accepte faptul că între părinţii ei totul s-a terminat. Ea încă speră că tatăl ei se va întoarce, dar omul ăsta nu se sinchiseşte să-i trimită măcar un SMS din când în când. E un dobitoc, dar ea refuză să recunoască!

Shay îşi lasă capul pe spate şi priveşte stelele.

— Honey are un plan, cel mai tâmpit plan de care am auzit vreodată. Un fel de şantaj — vrea s-o facă pe Charlotte să aleagă între ea şi Paddy.

Simt în mine ceva ca o apăsare, un sentiment de spaimă. Dacă Charlotte ar fi nevoită să aleagă între tatăl meu şi propria ei fiică… ei bine, asta mi se pare o cruzime. Oricum ai da-o, se va termina prost, pentru Charlotte în orice caz.

— Nu se poate să facă asta! protestez eu.

— Honey nu ţine cont de reguli, n-ai observat? Dar stai liniştită… i-am spus că e o idee proastă… nu cred că va merge până la capăt. Sper…

Shay oftează.

— A acceptat să renunţe la plan, cel puţin deocamdată, dar s-a înfuriat pe mine — mi-a zis că sunt un mincinos, un ratat, un trădător. M-am săturat, Cherry. Sunt destui oameni în viaţa mea care îmi spun că sunt o nulitate…

Deodată, se ridică în picioare şi se duce spre malul apei, ia de jos o piatră şi o aruncă în larg. Piatra loveşte suprafaţa apei de trei ori, de patru ori, de cinci ori, apoi dispare în apă. Iau şi eu o piatră ca s-o arunc cu efect. Piatra cade direct în apă, fără să lase urme. Normal, dacă am locuit în Glasgow, n-am avut ocazia să exersez la aruncat pietre pe suprafaţa apei.

Shay mai aruncă vreo câteva, apoi ridică din umeri, bagă mâinile în buzunare și pornim să ne plimbăm amândoi de-a lungul plajei.

Pare a fi genul de băiat care, de când s-a născut, a avut tot ce a vrut. Dar nu cred că se consideră un norocos.

— Cine îți spune că ești o nulitate? îl întreb eu cu blândețe.

Shay pufnește în râs, dar e un râs dur, deloc vesel.

— Tatăl meu. Tata crede că nu sunt bun de nimic. Așa îmi spune mereu. Mă urăște — și urăște tot ce-mi place mie. N-a venit niciodată să mă vadă la serbările de Crăciun de la școală sau la concertele mele. Când eram la gimnaziu, am primit rolul principal în *Grease*, dar el a zis că astea-s chestii pentru pămpălăi. Nu-i place muzica mea, nu-i place frizura mea, nu-i place cum mă îmbrac. Orice-aș face, niciodată nu sunt suficient de bun.

— Dar lucrezi pentru tatăl tău, îi zic eu uimită. Îi înveți pe turiști să navigheze, îi duci în expediții cu canoele la Peștera Contrabandiștilor și îi plimbi cu banane gonflabile prin golf. Trebuie să fie foarte *mândru*!

Shay își încovoaie umerii, cu un aer deprimat.

— Nu, nu este mândru. El e mândru de fratele meu Ben. Ben face surfing, navighează și joacă fotbal, e dur, puternic, cu capul pe umeri. Este la facultatea de sport și când va termina, probabil că va deveni asociat la firma tatei. Nu eu. Toate aceste activități în aer liber nu sunt genul meu. Tata știe că nu-mi plac și că, atunci când va veni momentul, voi pleca să studiez muzica, undeva, nu contează unde, numai să nu-l mai aud că țipă la mine.

— Oh, Shay, oftez eu. Îmi pare rău. Și ce-o să faci?

Mă privește, și ochii lui verzi ca marea mă răscolesc până în adâncul sufletului, așa cum s-a întâmplat când ne-am întâlnit prima oară. Simt că-mi taie respirația.

— Probabil că am să fac ce-am făcut și până acum. Am să tac și am să-nghit. Vreau o viață liniștită. Am să-l slujesc în continuare pe tata... N-am încotro, nu?

— Și cum rămâne cu Honey? șoptesc eu.

Shay oftează.

— Îmi pare rău de Honey. Dar n-o iubesc. În relația noastră s-au produs fisuri cât Marele Canion, dar uneori am impresia că eu sunt singurul care le vede. Problema e că sunt un laș. Îmi place aici... pe plajă, la rulotă... la Tanglewood.

Își trece o mână prin părul de culoarea spicului de grâu.

— Aici mă simt acasă. Charlotte nu m-a făcut niciodată să mă simt un neisprăvit — mă acceptă așa cum sunt. La fel Skye, Summer și Coco. Paddy, de asemenea... și tu. Mai ales tu... ție îți pasă de mine. De fapt, îți păsa. Și nu vreau să pierd toate astea.

— N-o să le pierzi, îi zic eu cu blândețe. Și să știi că încă îmi pasă de tine, Shay.

— Poate, oftează el. Dar acum totul este atât de încurcat! Amenințările lui Honey... mă întreb dacă am cunoscut-o cu adevărat până acum.

Nu știu de unde îmi vine curajul, dar îl iau pe Shay de mână și îl trag spre malul apei.

— Haide! Totul va fi bine. Probabil că Honey doar dă din gură fără să facă nimic. Nu te mai gândi la asta. Nu mai fi trist... zâmbește! Hai să ne bălăcim!

Îmi arunc sandalele din picioare și mă avânt în valurile scăldate de lumina lunii. Shay începe să râdă, își descalță tenișii Converse și se aruncă în apă după mine.

În minte îmi răsare o amintire.

— Mama zicea mereu să-mi pun o dorință când intru în mare, îi povestesc eu clănțănind din dinți de frig și această confidență mă surprinde chiar și pe mine. Zicea că oceanul îmi va purta visurile, le va împlini și le va aduce înapoi la mal...

— Adevărat? întreabă Shay surâzând. Ce tare! Atunci hai să ne punem dorințe!

El mă ia de mână, eu închid ochii și am impresia că mai demult, mult prea demult ca să-mi amintesc precis, am mai trăit acest sentiment: ochii închiși, un râset, cineva care mă ține de mână.

Ar trebui să-mi doresc fericire, un loc unde să mă simt ca acasă, ar trebui să-mi doresc prieteni, o familie sau ca aici, în Somerset, totul să se rezolve așa cum am sperat și am visat.

Dar eu irosesc această ocazie punându-mi o dorință care nu se va împlini niciodată...

Îmi doresc ca Shay Fletcher să fie iubitul meu.

22

Shay și Honey se împacă și, brusc, pare că Honey a suferit un transplant de personalitate. Începe să coboare la micul dejun, să zâmbească, să stea de vorbă cu ceilalți, s-o ajute pe Charlotte la servirea mesei pentru oaspeții pensiunii. Chiar și mie mi se adresează — sigur, doar ca să-mi spună „dă-mi și mie gemul“, dar oricum mi se pare ciudat.

— Pune ea ceva la cale, zice Shay cu un aer sumbru. Nu știu ce, dar sunt sigur de asta!

Skye, Summer și Coco sunt mai puțin suspicioase.

— Probabil pentru că a stabilit să meargă din nou la Londra, în vizită la tata, îmi spune Skye. Doar ea, de data asta. Pleacă a doua zi după festivalul ciocolatei și stă trei zile. Vor merge la un spectacol în West End, la cumpărături pe Oxford Street, la galerii de artă... chestii de genul ăsta. Se pare că tata vrea să petreacă mai mult timp cu fiica lui cea mare...

Summer pare mai sceptică.

— De când, mă rog?

— De când l-a sunat Charlotte și i-a spus că Honey chiar are nevoie de tatăl ei, presupun. Doar nu crezi că asta a fost ideea lui.

— Ei, în orice caz, asta a mai înveselit-o, zice Coco.

— Să sperăm că tata nu va contramanda şi de data asta, adaugă Skye. Fiindcă atunci chiar că nu vom mai avea trai cu ea.

Cel puţin, cu asta suntem toate de acord.

Temporară sau nu, buna dispoziţie a lui Honey risipeşte norii care planează deasupra Casei Tanglewood încă de când am venit noi. Totul pare mai simplu şi nu mai seamănă cu o luptă continuă.

Un electrician vine să racordeze atelierul la reţeaua de electricitate şi, treptat, încep să sosească echipamentele de lucru, dar tata le depozitează în fosta încăpere pentru harnaşament. Preferă să aştepte până după festival, pentru a studia pe îndelete întreg procesul de fabricaţie. Deocamdată este preocupat să aleagă opt arome pentru festival. Nu de sfeclă şi nici de curry de data asta, ci una super delicioasă, pe bază de cireşe culese chiar din cireşii din jurul rulotei.

Deoarece trebuie să le dăm şi un nume, cu toţii — inclusiv Honey — ne stoarcem creierii să găsim ceva sugestiv şi ispititor, cum ar fi „Deliciu cu căpşune", „Fondant Mocha", „Jubileu cu whisky" şi „Pasiunea lui Cherry". Aceasta din urmă mă face să roşesc, deoarece pare o aluzie la pasiunea mea...

A mai rămas doar o săptămână până la festivalul ciocolatei şi pregătirile au intrat în linie dreaptă. Charlotte aproape că a terminat pagina web, iar copacii sunt încărcaţi cu noi ghirlande de lumini şi steguleţe confecţionate de noi.

Primim un imens pachet cu hârtie cartonată predecupată, pe care tata şi Charlotte o decorează cu spirale şi stropi de vopsea acrilică. Honey vine cu ideea să folosim

carioci aurii și argintii ca să desenăm pe capac inimioare, flori și steluțe, alături de cuvinte ca *deliciu, vis, paradis de ciocolată.*

— Perfect, îi zice tata. Ești foarte talentată, Honey.

— Chiar crezi asta? îl întreabă ea cu drăgăleșenie. Mulțumesc! Dacă pot să vă mai ajut cu ceva...

Mă întreb de ce simt în continuare că-mi vine s-o iau la palme. Probabil că sunt o ființă rea și răzbunătoare.

Mie îmi rămâne să asamblez cutiile deja decorate, adică partea cel mai puțin interesantă dintre toate, evident. Skye, Summer, Coco și cu mine petrecem zile întregi ca să pliem și să îmbinăm marginile, să punem hârtie aurie pe interior și să stivuim cutiile gata să fie umplute cu trufe proaspete în ziua festivalului. Tăiem un milion de funde roșii cu care să le legăm, îndoim un milion de broșuri colorate care prezintă *Cutia cu bomboane* și explică cum se plasează comenzile pe internet. În fine, am impresia că sunt un milion.

Tata lucrează zece ore pe zi în atelier ca să pregătească o tonă de fondant de ciocolată, să topească, să orneze și să înghețe totul, ca să fie gata până sâmbătă. Arată atât de fericit și de încrezător!

Skye s-a gândit bine la ideea ei cu ghicitul în ciocolată. A umplut vechiul acvariu al lui Rover cu folie de aluminiu, hârtie aurie și câțiva pumni de paiete, apoi l-a răsturnat cu gura în jos ca să pară că este un glob de cristal.

— Am să le citesc în palmă și am să privesc în globul de cristal, apoi am să le prezic ce fel de bomboane de ciocolată le va aduce noroc, explică ea. Și pe urmă, să sperăm că vor merge să comande la Paddy o tonă.

— Ești genială, îi zic eu.

— Crezi că ar trebui să mă deghizez în țigancă? Să-mi pun bijuterii creole și un batic pe cap?

Summer ridică nasul din cartea ei despre balet.

— De ce nu în zâna ciocolatei? sugerează ea. Ai putea să-ți pui o fustă tutu maro cu crem și niște aripioare, balerini din satin maro și o baghetă magică... de fapt, așa am putea să ne deghizăm toate. Ar fi supertare!

— Oh, da! strigă Skye. Să purtăm niște topuri maro cu bretele care se leagă pe umăr și niște jupe din tul maro și crem... Aș putea să fac așa ceva, sunt sigură!

— Cred că am destui pantofi de balet vechi, adaugă Summer zâmbind. Sunt cam uzați, dar oricum îi vopsim...

— Eu mai am aripile de zână, zice Coco. Și mai e o pereche în cutia cu costume de carnaval. Sunt sigură că restul putem împrumuta din altă parte...

Îmi mușc buzele. Mi le și imaginez pe surorile Tanberry îmbrăcate în zâne ale ciocolatei, cu părul blond auriu și dezinvoltura lor. Dar pe mine nu mă văd în acest tablou.

Îmi amintesc ce mi-a spus odată Honey: că n-am să mă integrez niciodată, oricât m-aș strădui.

— Ce s-a întâmplat, Cherry? întreabă Coco observând că m-am încruntat.

— Mă întrebam... în legătură cu zânele ciocolatei. E valabil și pentru mine?

Summer își dă ochii peste cap.

— Alo, e cineva acasă? Normal că și tu! Crezi că scapi? Suntem toate în aceeași barcă, nu?

După-amiază, când se întoarce de la lecția de balet, Summer aduce mai mulți metri de tul crem și maro-auriu și niște catifea ciocolatie, așa că ne punem imediat pe treabă. Skye croiește cinci topuri din catifea cu bretele

din panglici, iar Coco fabrică cinci baghete magice din niște bețe luate din grădină, pe care le vopsește cu argintiu și în vârful cărora fixează niște stele din carton acoperit cu adeziv cu sclipici. Mie îmi revine sarcina să încrețesc mai multe straturi de tul crem și maro și să le cos pe bandă elastică, în timp ce Summer își vopsește colecția de pantofi de balet vechi într-o culoare maro satinat și înlocuiește șireturile uzate cu panglici noi din satin ciocolatiu.

— Vom arăta minunat! zice Skye zâmbind. Trupa surorilor de ciocolată!

S-ar putea să aibă dreptate.

23

Mă trezesc nişte acorduri triste de chitară şi un miros de fum. Deschid uşa rulotei şi văd că Shay a făcut un mic foc de lemne şi a pus să frigă nişte bezele.

— Salut! zice el.

— Salut!

— Honey m-a zăpăcit de tot, zice el întorcând cu grijă bezelele. Cred că-mi plăcea mai mult când era nesuferită şi psihopată. Se comportă foarte ciudat. Sincer, dacă n-ai fi tu, aş lua-o razna. Ce uşurare să petrec timpul cu cineva care nu visează cai verzi pe pereţi!

Aproape că mă pufneşte râsul.

— Cu cine, cu mine? întreb eu zâmbind. Pe bune, Shay, nu mă cunoşti deloc. De ani de zile trăiesc în lumea mea imaginară.

El zâmbeşte.

— Da, dar îmi place lumea ta imaginară. Şi ştiu multe lucruri despre tine, Cherry. Despre părinţii tăi, despre copilăria ta şi… tot ce te face să fii tu.

— Nu fi atât de sigur! îi zic eu. Poate că toate sunt poveşti.

— Poate, zice Shay ridicând din umeri. Şi ce-i cu asta?

Mâncăm bezele, apoi Shay mai cântă ceva la chitară și eu îl întreb ce mai e nou la muncă. El zice că e ca de obicei, adică groaznic.

— M-a pus să curăț scoicile de pe coca unui velier timp de două ore. Apoi a trebuit s-o și dau cu o vopsea protectoare, care puțea ca dracu', după care să duc un grup de turiști la Peștera Contrabandiștilor...

— Mi-ar plăcea s-o văd și eu. Peștera, vreau să zic. Skye mi-a povestit despre ea, dar se pare că e greu de ajuns acolo mergând pe jos, nu? Pe o potecă foarte abruptă prin pădure sau ceva de genul ăsta.

— Da, îți ia mult timp să mergi pe jos, zice Shay. Am să te duc eu într-o zi cu barca.

— Abia aștept!

Își agață chitara de creanga unui copac și mai pune un lemn pe foc.

— Tu nu dormi niciodată? îl întreb eu. Sau doar muncești, cânți la chitară și stai noaptea la focuri de tabără? Parcă ai fi o pasăre de noapte: o bufniță sau o vulpe.

El râde.

— Mă duc la mine acasă. Promit. Cred că tata e deja nervos fiindcă am ajuns foarte târziu de câteva ori. S-ar înfuria dacă aș rămâne aici toată noaptea, pe bune. Încă nu-i de acord să vin să vă ajut la festivalul ciocolatei... Crede că e un fel de bairam, nu o stratagemă pentru promovarea unor bomboane de ciocolată. Nu te înțelegi cu el.

— Sper că până la urmă se va îndupleca și te va lăsa...

— Bine-ar fi, oftează Shay. Bun, în afară de asta, voiam să aud și restul poveștii tale. Ce s-a întâmplat cu Sakura?

Mă învelesc mai bine cu pătura și îmi ațintesc privirea în flăcările din fața mea.

— Tatăl Sakurei era foarte nefericit, încep eu. Se simțea singur, cu un copil mic în grijă. A luat-o pe Sakura și s-a întors cu avionul în Scoția. Deasupra norilor, cerul era albastru și Sakura a început să spere că lumea ei își va recăpăta culoarea. Dar când au aterizat, cerul a devenit din nou cenușiu. Paddy s-a angajat la fabrica de ciocolată, Sakura a început să meargă la școală și nimic n-a mai fost ca înainte. Uneori, Paddy începea lucrul foarte devreme dimineața, dar după-amiaza o lua mereu de la școală și întotdeauna avea în buzunar un baton de ciocolată Taystee rebut pe care îl mâncau împreună. Într-o dimineață, vecina de vizavi o pregătea pe Sakura pentru școală. Cum afară ploua, Sakura a dat fuga în camera lui Paddy și a luat umbreluța de hârtie pe care Kiko o folosise în ziua aceea de sărbătoare. Bătrâna s-a încruntat și a întrebat dacă așa sunt umbrelele în Japonia. Sakura i-a răspuns că da, dar de fapt ea voia să facă pe adultul și să se plimbe cu umbreluța viu colorată care-i aparținuse mamei ei.

Oftez adânc.

— Din păcate, Sakura nu știa ce-i aia o ploaie scoțiană. Umbreluța s-a făcut fleașcă: vopseaua de pe ea s-a scurs, hârtia s-a înmuiat. Când a ajuns la școală, Sakura era murdară pe față și pe mâini de vopsea roșie, roz și turcoaz, iar umbreluța era complet distrusă...

— Aiaiai, face Shay. Și tatăl tău ce-a zis?

— A zis că era încă frumoasă. Chiar dacă avea marginile rupte și îi curseseră culorile. Umbreluța nu era distrusă, zicea el... doar se schimbase, avusese parte de puțină acțiune.

Shay izbucnește în râs.

— Taică-tu e supermișto, zice el și asta mă face să zâmbesc.

— Viața Sakurei începea să se schimbe. În Scoția, oamenii îi spuneau altfel — Cherry, adică Cireșica — și îi vorbeau în limba tatălui ei, nu în cea pe care o vorbise mama ei. Încetul cu încetul, ea a început să uite. A uitat de Kyoto, de florile de cireș din parc, de limba care se vorbea acolo și de hainele pe care le purtau în zilele de sărbătoare. A uitat de temple, de pagode, de neoanele care luminau orașul noaptea. Dar niciodată, niciodată nu a uitat-o pe mama ei.

În lumina focului, Shay își înconjoară genunchii cu brațele.

— Ce frumos…, murmură el. Dar atât de trist…

Suspin din nou.

Când Shay a venit la rulota mea prima dată, în urmă cu câteva săptămâni, povestirile mele erau un mijloc de a scăpa de el, de a-l ține la distanță. Îi serveam o bucată de poveste ca să-l fac să plece. Mi se părea un târg echitabil. Doar că lucrurile n-au decurs așa. Povestirile sunt prea personale, prea emoționante. În loc să-l alunge pe Shay, l-au atras și mai mult. Au țesut o pânză în jurul nostru și acum nu mai putem scăpa. În orice caz, eu nu mai vreau să scap.

Am obosit să mai lupt.

Îl privesc pe Shay, mă privește și el de dincolo de foc, cu chipul scăldat de lumina portocalie și jucăușă a flăcărilor. Până la urmă mă uit în altă parte fiindcă simt că îmi dogoresc obrajii, și nu din cauza focului.

24

Următoarele câteva zile trec cu repeziciune.

Charlotte împrumută lăzi cu cești, farfurioare, farfurii și tacâmuri de la sala de festivități din Comber's Tor, plus zece mese de grădină și o grămadă de scaune pliante. Instalăm patru mese la umbra copacilor, în zona plană a peluzei, pentru standuri, și restul de-a lungul peretelui, pentru ca vizitatorii să poată să bea un pahar și să admire priveliștea oferită de plajă.

Shay îl ajută pe tata să monteze afară sistemul de sonorizare și pregătește o listă cu melodii siropoase, așa cum i-a promis.

Tatăl lui insistă în continuare ca el să lucreze sâmbătă, ceea ce e cam nașpa. Shay zice că weekendurile sunt întotdeauna foarte aglomerate la centrul nautic, mai ales acesta, când vor veni mai mulți turiști ca de obicei, atrași de itinerarul culinar.

— Nu va ceda, ne anunță Shay, negru la față de supărare. I-am explicat cât de important este, dar nu. Eu nu sunt fiul lui, sunt sclavul lui. Ce porcărie!

— Lasă, Shay, îl liniștește Charlotte. Ne descurcăm noi.

Muncim toți ca nebunii.

Terminăm de confecționat rochiile de zâne ale ciocolatei și le atârnăm sus, pe palier, pregătite pentru ziua cea mare, împreună cu aripile, baghetele fermecate și pantofii. Charlotte încropește niște meniuri pentru cafeneaua în aer liber și niște panouri pictate de mână, cu denumirile și prețurile bomboanelor de ciocolată. Agățăm în copaci câțiva clopoței de vânt, și dintr-un registru nefolosit facem o carte de oaspeți în care clienții să-și scrie impresiile și adresa ca să le putem trimite broșuri după festival.

Frigiderul uriaș din atelierul tatei este plin până la refuz cu platouri cu trufe, care au început să invadeze și frigiderul cel mare din casă. Charlotte face torturi cu ciocolată, negrese și munți de profiterol, iar noi, fetele, pregătim două torturi mari cu ciocolată și cola cu aromă de cireșe, plus salam de biscuiți cu ciocolată, cât să hrănim toată regiunea Somerset.

Chiar și Honey participă. Călătoria la Londra pentru a-și vizita tatăl are undă verde — biletul e cumpărat, bagajul făcut... ceea ce înseamnă că Honey este serviabilă, eficientă și aproape simpatică. Ea preia comanda activităților din bucătărie, împarte sarcinile și ne supraveghează ca să nu mai ardem gazul de pomană, și să producem pe bandă rulantă platouri cu superbe deserturi din ciocolată.

— Muncă de echipă, zice ea cu hotărâre, uitând pesemne că niciodată nu a făcut parte dintr-o echipă, preferând să rămână pe cont propriu. Și un șef bun. Summer, se topește odată pachetul acela de ciocolată? Skye, ai terminat glazura de vanilie? Coco, poți să încarci tu mașina de spălat vase și să pui farfuriile alea alături...?

— De ce ziceai c-a murit ultima ta servitoare? întreabă Coco țâfnoasă.

— N-a murit, trăiește, o am chiar acum în fața mea, îi răspunde Honey zâmbind. O secundă, Cherry, te-ai mânjit cu ciocolată pe față...

Mă șterge cu delicatețe pe obraz cu un șervețel de hârtie și eu mă trag puțin înapoi, convinsă că-mi va da un ghiont sau va face o remarcă răutăcioasă, dar nu se întâmplă nimic. Cred că începe să-mi placă această nouă Honey în versiune îmbunătățită și mă simt teribil de vinovată.

Când Honey este drăguță cu mine, îmi vine cu atât mai greu să justific faptul că m-am îndrăgostit de prietenul ei.

În sfârșit, sosește și ziua cu festivalul ciocolatei — senină și însorită. Alerg până la casă în pijamale, mă spăl repede, mănânc niște tartine, apoi urc în camera lui Skye și a lui Summer ca să mă îmbrac.

— De ani de zile n-am mai purtat aripi de zână, zice Skye rotindu-se prin cameră în rochița ei tutu ciocolatie. Dar e super!

Și-a pus o floare din tul crem și maro și o cascadă de panglici ciocolatii în părul blond, pieptănat în codițe împletite în care a prins mărgele, clopoței și dantelă vintage. E obișnuită cu arta deghizării, din moment ce în fiecare zi se străduiește să-și construiască un look de zână hippy.

Stilul lui Summer este cu totul diferit: are părul prins într-un impecabil coc de balerină și umerii acoperiți cu pulbere sclipitoare. Poartă topul din catifea și fustița tutu ca pe un costum de scenă și când se încalță cu opincuțele de balet ciocolatii, își leagă panglicile încrucișându-le strâns în jurul gleznei.

Coco năvălește în cameră ca un mic uragan, agitând periculos bagheta fermecată și prefăcându-se că le transformă pe surorile ei în broaște.

— Honey se îmbracă în zână? îndrăznesc eu să întreb.

— Sper că da, răspunde Skye. Așa a zis...

Ușa se deschide și apare Honey, care ai zice că tocmai a încheiat o ședință foto pentru revista *Vogue,* cu părul ei lung până-n talie, cu ochii conturați cu creion dermatograf și aerul ei lejer, dezinvolt. Pe ea, costumul de zână confecționat acasă pare o ținută *haute couture*.

Și iată-mă-s și pe mine.

Nu-mi amintesc să fi purtat vreodată aripi roz de zână sau șal cu pene — tata nu s-a gândit la chestii de genul acesta, iar eu n-am fost invitată acasă la alți copii ca să am ocazia să mă joc de-a zânele. În ciuda a ceea ce le-am povestit lui Summer și Skye, n-am luat niciodată lecții de balet, și nici n-am făcut parte din trupa de dans la serbări de sfârșit de an. În scenetele de Crăciun din școala primară, am fost mereu oaie sau măgar, doar o singură dată, nu pot să uit, am întruchipat un păstor, purtând pe cap un ștergar vărgat și îmbrăcată în halatul de frotir al tatei.

Am fost mereu copilul neadaptat, care privește de pe margine, izolat.

Mi-aș dori să le explic toate lucrurile astea, dar acum îmi vine foarte greu, după minciunile pe care le-am spus. Mă uit la Skye, Summer și Coco care râd, pălăvrăgesc, își aranjează fustițele și fac piruete în fața oglinzii. Oare aș putea să le spun totuși adevărul? Să recunosc faptul că n-am luat niciodată lecții de balet, că n-am avut o armată de prieteni, că am locuit într-un apartament mic și nu într-unul de lux? Acum știu că ele nu s-ar supăra. Poate chiar ar înțelege de ce am mințit.

Apoi o văd pe Honey, cu capul înclinat într-o parte, cu părul ei lung și frumos pieptănat, și în clipa aceea îmi dau seama că ea n-ar înțelege niciodată, nici într-o mie de ani.

Renunț la gândul de a face confesiuni și, cu un suspin resemnat, mă îmbrac în costumul de zână.

Nu mă dau în vânt după fustițele tutu, dar imediat ce mă îmbrac în costumul meu, mă simt învăluită de farmecul copilăriei. Catifeaua se simte moale la atingere, straturile de tul, ușoare și diafane. Aripile împrumutate îmi gâdilă umerii, și un nor de pulbere argintie se risipește pe podea la fiecare mișcare.

— Am stropit rochiile cu praf de stele, îmi explică Coco. Ca să fie magice!

Eu nu prea cred în praful de stele, dar nu mă pot abține să nu zâmbesc spre reflexia mea din oglinda măsuței de toaletă. Skye îmi strânge părul negru-albăstrui în două cozi înalte pe care le împodobește cu funde din satin, Summer mă ajută să-mi leg opincuțele de balet și chiar și Honey, după ce-și dă ochii peste cap exasperată, se apleacă să-mi pudreze pomeții cu pulbere argintie.

Fetele își verifică ținuta, își potrivesc aripile și ies grăbite pe palier, râzând și agitând baghetele fermecate, în timp ce eu arunc o ultimă privire în oglindă.

Arăt așa cum trebuie... și mă simt aproape la fel.

Nu-mi pot reține un zâmbet.

— Arăți bine, zice Honey. Serios.

Cred că este cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată.

Ies în fugă din dormitor, agitându-mi aripile și lăsând în urma mea o dâră de praf de stele.

25

În timp ce eu şi Honey traversăm peluza, din boxe răsună *Sugar Sugar*, o melodie veche din anii '60 pe care în Glasgow obişnuia s-o asculte doamna Mackie. Chiar atunci apare Shay, care vine spre noi zâmbind.

— Salut, zice Honey. Parcă ziceai că lucrezi.

— Am plecat pe furiş, ne destăinuie el. Măcar o dată să se descurce fără mine. Tata o să se înfurie când o să-şi dea seama că am plecat, dar să sperăm că va fi prea ocupat ca să mă caute. Nu i-am spus lui Paddy... el crede că tata s-a răzgândit în ultima clipă.

— Te joci cu focul, spune Honey. Îmi place.

— Sper că tatăl tău n-o să se supere prea tare, zic eu.

Honey mă priveşte printre gene.

— Şi ce-ţi pasă ţie? Tu nici măcar nu-l cunoşti pe tatăl lui Shay.

Încerc să am un aer indiferent.

— Nu. Scuze.

— Nu-i nimic, zice Shay ridicând din umeri. Nu te stresa. Mă descurc eu dacă se întâmplă ceva... *dacă* se întâmplă.

Ne priveşte cu un zâmbet ştrengăresc.

— Apropo... știați că aveți niște zâne în fundul grădinii? Pe bune!

— Ai grijă, îl tachinează Honey. E top secret. Dacă mai spui cuiva, va trebui să-ți fac farmece...

— Mi-ai făcut deja, zice Shay.

Dar el se uită la mine, nu la ea. Honey îi surprinde privirea și ochii ei se umbresc o clipă, apoi capătă o expresie de indiferență rece.

Din cauza panicii, inima mi se zbate în piept ca o pasăre speriată. Armistițiul fragil stabilit între mine și Honey în ultimele două zile se rupe și brusc îmi dau seama de ce noi două nu vom putea fi prietene niciodată. Nu se întâmplă nimic între mine și Shay Fletcher, nu există nimic, doar speranțe și visuri care nu se vor împlini niciodată. Nimeni n-are ce să bănuiască.

Și totuși, Honey s-a prins. Probabil că și-a dat seama de la bun început.

Ea îl cuprinde pe Shay cu brațul de după mijloc, parcă pentru a-mi arăta că el îi aparține, și îl îndepărtează de mine, râzând și șușotindu-i ceva la ureche. Eu le întorc spatele și plec, roșie la față.

O găsesc pe Skye și o ajut să transforme treptele caravanei în decorul magic al unei ghicitoare. Puțin mai încolo, fântâna de ciocolată bolborosește pe un stand. În bucătărie, Charlotte a făcut curat după micul dejun și a pregătit platourile, farfuriile, ceainicele, tacâmurile, ceștile și paharele pentru milkshake și înghețată. Pe tejghea sunt înghesuite vreo șase torturi diferite, un adevărat paradis al ciocolatei.

La ora zece și jumătate, scoatem bomboanele de ciocolată din frigiderul din atelier și le ducem la stand, unde le aranjăm în formă de piramide pe niște frumoase

farfurii de porțelan. Shay reglează sistemul de sonorizare și încep să sosească prietenele lui Skye, Summer și Coco, gata să ne dea o mână de ajutor.

Tata își pune pe cap o pălărie moale din fetru, de borurile căreia a agățat șiraguri din boabe de cacao, și își leagă la brâu un șorț mare și alb. Tocmai ies din bucătărie cu un platou de trufe, când un jeep albastru oprește pe aleea pietruită.

Din el coboară furios un bărbat de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în șort și cu un tricou pe care scrie *Centrul Nautic Kitnor*.

— Unde e? întreabă furios bărbatul. Știu că e aici. Hai să recunoaștem, stă tot timpul aici. Dar de-acum gata, s-a terminat. Băiatul ăsta a încurcat-o rău de tot...

Se uită la mine, se strâmbă dezgustat la vederea fustiței mele tutu și a aripilor ce-mi atârnă șui, apoi caută pe altcineva, mai puțin caraghios, cu care să vorbească. Tata apare în prag, în spatele meu, cu brațele încărcate de lădițe cu bomboane de ciocolată.

— Îl căutați pe Shay? întreabă el politicos. Mi-a fost de mare ajutor astăzi, când am instalat sistemul de sonorizare. Vă mulțumim foarte mult că-l lăsați să ne ajute. E un băiat de ispravă!

Din roșu la față, tatăl lui Shay se face vânăt.

— Vă bateți joc de mine? întreabă el. Trebuia să lucreze la centru! Are un grup care așteaptă să facă un tur cu canoele la ora zece. E cea mai încărcată zi din sezon și el ce face? Vine aici, la o adunătură de ciudați, ca să cânte la chitară la un nenorocit de festival...

Tata îl privește surprins.

— Oh, nu-i vorba de festival. Este itinerarul culinar, lansăm o afacere cu produse din ciocolată...

— În timp ce afacerea mea se duce de râpă, nu? zice înverşunat tatăl lui Shay. Credeţi că-mi pasă mie de festivalul vostru de rahat? Văd că nu prea se înghesuie lumea. Nu... dar tot aveţi nevoie de fiu-meu ca să vă facă vouă treaba!

— El s-a oferit! îngaimă tata. Şi va veni multă lume, sper... Încă n-am deschis!

— Mă rog..., bombăne domnul Fletcher. Haideţi să lămurim lucrurile, domnule... nu sunteţi domnul Tanberry, nu? În fine, domnule Nu-ştiu-cum-vă-cheamă, mie nu-mi place că fiu-meu pierde vremea pe-aici. Acum două zile, s-a întors acasă la două noaptea şi n-a fost prima dată. Deci, unde-i haimanaua, puturosul ăla mincinos şi neisprăvit?

Shay îşi face apariţia dintre copaci. Are o figură posomorâtă şi umerii lăsaţi, iar eu îmi dau seama imediat că a auzit totul.

— Treci în maşină, îi zice taică-său.

Cu obrajii roşii de ruşine, Shay se supune.

— Aşteptaţi o clipă, spune tata. Domnul Fletcher, da? Cred că e o neînţelegere la mijloc. După câte se pare, Shay a crezut... Mă rog, nu ştiu ce a crezut, dar să ştiţi că el a vrut doar să ne ajute! Cum puteţi să veniţi aici şi să ţipaţi în halul ăsta...

— Ba bine că nu! îl repede tatăl lui Shay pornind motorul maşinii şi demarând în trombă.

— Bietul Shay, zice tata.

Da, bietul Shay!

Zece minute mai târziu, Shay îi trimite lui Honey un SMS ca să-i spună că este pedepsit timp de două săptămâni.

— Tatăl lui i-a interzis să mă vadă! zice ea indignată. Va trebui să lucreze zilnic și să rămână acasă în fiecare seară. E practic inuman! Omul ăsta e un monstru!

— Poate c-o să-i treacă supărarea, spune Charlotte. Paisprezece zile par o veșnicie când ai paisprezece ani, dar vor trece repede. Totul se va rezolva.

— Bine-ar fi! mormăie Honey.

N-avem prea mult timp să-i compătimim pe Shay și Honey, fiindcă încep să sosească primii vizitatori adevărați. Îmi ocup locul în spatele tejghelei împreună cu tata, în timp ce Honey și Summer își scot carnețelele, gata să ia comenzile pentru cafenea.

Din acel moment, timp de cinci ore nu mai am timp să-mi trag sufletul nici măcar o secundă. Sosesc din ce în ce mai multe mașini, și grupurile de turiști încep să se răspândească prin grădină, iar eu mă bucur că lui Coco i-a trecut prin minte să stropească rochiile noastre cu pulbere fermecată fiindcă zânele ciocolatei au mare nevoie de ajutor.

Iau cleștele și încep să aleg trufele în funcție de preferințele clienților. Mă obișnuiesc repede să pliez hârtia de ambalaj, să închid cutia, să leg funda, să fac totalul pe calculator, să încasez banii și să fiu atentă când dau restul. În curând se face coadă în fața standului, apoi se adună multă lume, care așteaptă să cumpere nu doar o cutie, ci două-trei odată.

— Arată superb, zice o femeie. Iar cutiile sunt deosebite!

— Sunt și delicioase, nu doar aspectuoase…

— Atât de drăguțe, adaugă o alta. Uite o idee excelentă de cadou… Faceți și cutii mai mari?

— Nicio problemă, răspund eu. Facem bomboane de ciocolată pentru toate ocaziile…

Probabil că Skye are o mulțime de mușterii la ghicit bomboanele norocoase, fiindcă mulți dintre ei vin să cumpere o cutie cu varietatea de trufe prezisă de ea.

La terasă, Honey și Summer nu au nicio clipă de răgaz. Cele patru mese rezervate pentru băuturi răcoritoare sunt pline, iar oamenii au invadat curtea interioară, unde stau cu farfuriile și ceștile pe genunchi și răsfoiesc broșurile sau admiră iazul cu pești. Văzând că a început să se adune prea multă lume care așteaptă să se elibereze un loc, Honey aduce un braț de pături pentru picnic pe care le întinde pe iarbă, apoi continuă să servească.

E aproape imposibil să te apropii de fântâna de ciocolată și suntem nevoiți să trimitem de urgență o prietenă de-a lui Charlotte până în sat ca să mai aducă fructe proaspete și *marshmallows*.

După-amiază, Honey apare cu doi jurnaliști după ea, așa că luăm o pauză de cinci minute, timp în care aceștia îi intervievează pe tata și pe Charlotte în legătură cu afacerea și le fotografiază pe zânele ciocolatei cu micile cutii de bomboane în mână. Unul este de la ziarul local, dar celălalt lucrează la o importantă revistă pentru femei din țară și crede că poate scoate un reportaj senzațional despre tata, Charlotte și fiicele lor, zânele ciocolatei.

Chiar și Fred apare în fotografii; seamănă cu o căpiță de blană gri cu alb și poartă o pereche de aripi de zână împrumutată de la Coco.

— Vom deveni celebri! șoptesc Skye și Summer laolaltă.

— Credeți? întreabă Coco.

— Eu așa cred, spune Honey. Nu-i așa că-i supertare?

Le zâmbește radioasă surorilor ei, dar privirea ei trece peste mine de parcă aș fi invizibilă.

26

O parte din mine ar vrea ca agitația festivalului să nu se termine niciodată — chiar și atunci când picioarele încep să mă doară, umerii să mă usture din cauza soarelui și aripile să-mi atârne deplorabil —, dar pe la ora cinci deja mulțimea s-a cam risipit. Noi începem să facem ordine, să adunăm gunoiul și să strângem farfuriile și vasele ca să le ducem în casă.

Toți vrem un singur lucru: să ne trântim pe jos ca să ne odihnim; dar Charlotte insistă să terminăm treaba.

— Dați-i zor, zice ea. Dacă terminăm curățenia astăzi, mâine nu vom avea nimic de făcut... și vom putea să ne odihnim. Bine?

— Ești o femeie puternică, Charlotte Tanberry, oftează tata. Eu nu cred că mai rezist mult să stau în picioare. Mai am puțin și mă prăbușesc...

Charlotte ridică din sprânceană.

— Ești prea obosit? întreabă ea. Ce păcat! Am niște lasagna gata de pus la cuptor, o pavlova cu căpșune și niște vin la rece. Fetele vor coborî la plajă ca să facă baie și să stea la un picnic, și mă gândeam să petrecem o seară liniștită, la o cină romantică în doi. Drept recompensă

pentru săptămânile astea de muncă. Dar dacă tu zici că ești prea obosit...

Tata ridică mâinile zâmbind.

— Obosit, eu? Nu, nicidecum... ard de nerăbdare!

Charlotte izbucnește în râs.

— Mă gândeam eu... ce figură! Haideți, fetelor, la treabă, să facem ordine peste tot!

O oră mai târziu, haosul aproape că a dispărut. Mesele și scaunele pliante sunt strânse și duse în atelier, cutiile și lăzile goale sunt adunate, iar mașina de spălat este la ultimul ciclu de stoarcere.

Pe masa din bucătărie este așternută o superbă față de masă albă, la combina muzicală se aud acordurile de vioară ale unei balade irlandeze, iar Charlotte aprinde niște lumânări și umple două pahare cu vin. Tata apare în pragul ușii îmbrăcat într-un tricou și niște blugi curați, cu părul încă ud după duș.

— Vai, vai ce romantic..., zice Honey făcând o grimasă.

— Avem dreptul să fim romantici, răspunde Charlotte zâmbind. Suntem logodiți, nu? În plus, merităm și noi o seară liniștită după atâta muncă! Și nu uitați că mâine-dimineață trebuie să ne trezim la șase și jumătate, ca să pregătim micul dejun pentru oaspeții pensiunii...

— Treaba voastră, zice Honey. Nu uitați că mâine eu plec la tata. Trebuie să mă duci la autogară în Minehead — autobuzul meu pleacă la ora nouă fără cinci.

— Aoleu, ai dreptate... tu trebuie să pleci la Londra. Era să uit, cu toată nebunia de azi. Ți-ai făcut bagajul? Știu că stai doar trei zile, dar n-aștepta până în ultima clipă...

— Mamă, nu te stresa. L-am făcut de-acum câteva zile. Ai uitat că sunt cea mai organizată din familie?

— Asta așa e, spune tata zâmbind. Azi ai fost de milioane. Charlotte, dacă vrei, aș putea să mă ocup eu de micul dejun...

— S-a făcut. Atunci să fii gata la ora opt, Honey. Și-acum... ușì-ușì, toată lumea... mergeți să profitați de ultimele raze ale soarelui! V-am pregătit două coșuri pentru picnic...

Skye, Summer și Coco dau năvală în bucătărie, încărcate cu prosoape și costume de baie. Iau coșurile de picnic și niște veselă, tacâmuri și căni de metal din bufet.

— Haideți odată! insistă Coco. Să mergem! Putem să luăm și cola?

— Bleah! face Honey dezgustată. Mai bine ia limonadă.

— Luați și una și alta, zice Charlotte. Cherry, poți să iei tu păturile? Și Honey... vezi că pernele pentru picnic sunt acolo...

Toate cinci traversăm gazonul, împreună cu Fred care aleargă înaintea noastră, dând bucuros din coadă, ieșim pe portiță și coborâm cu grijă pe potecă și pe treptele tăiate în faleză.

Întindem păturile și așezăm pernele pe nisipul cald. La un moment dat, lui Honey îi sună telefonul și ea răspunde cu o voce veselă.

Îmi mușc buza și o umbră de gelozie îmi strică buna dispoziție. Să fie Shay?

— Oh... ce mă bucur să te aud! zice Honey la telefon. Sigur... sigur, tati, abia aștept să vin mâine!

Respir ușurată. Chiar dacă Shay are tot dreptul s-o sune, îmi pare bine că este tatăl ei, care a sunat probabil pentru a stabili ultimele detalii pentru călătoria la Londra.

Honey se îndepărtează ca să discute.

Abia când văd că Skye, Summer și Coco încep să se îmbrace în costumele de baie îmi dau seama că eu l-am uitat pe-al meu.

— Du-te și ia-ți-l, îmi spune Skye. Să nu crezi că scapi! Grăbește-te!

Ele aleargă spre apă țipând și râzând, iar eu urc din nou pe potecă și alerg până la rulotă, ca să-mi iau costumul de baie și prosopul. La întoarcere, în timp ce cobor treptele, o văd pe Honey stând pe o piatră la soare, aproape ascunsă după faleză, cu pletele blonde fluturându-i pe umerii bronzați. Chiar și așa, îmi face impresia că e puțin cam pierdută, singură, parcă izolată de tot ce se întâmplă.

Cum eram eu înainte.

Când ajung pe nisip, o privesc mai atent și observ că îi tremură ușor umerii. Îmi dau seama că plânge și inima îmi stă pe loc. Se pare că Greg Tanberry iar și-a dezamăgit fiica.

Mă uit să văd dacă Skye, Summer și Coco au observat, dar ele sunt prea departe și ocupate să înoate, să se bălăcească, să râdă și să plutească în valurile argintii.

Eu sunt singura care asistă la această scenă.

Aș vrea să plec și să mă prefac că nu am văzut nimic. Să mă îmbrac în costumul de baie și să intru în apă, comportându-mă ca și cum nu s-a întâmplat nimic, dar nu pot. Exact așa m-am simțit și eu, de foarte multe ori, tristă, pierdută și înlăcrimată, fiindcă voiam ceva imposibil, o voiam pe mama care plecase demult.

Îmi fac curaj și mă îndrept spre Honey. Când mă apropii, observ că iar vorbește la telefon. Frânturi de conversație ajung până la mine și ezit, neștiind ce să fac.

De data asta vorbeşte cu Shay, pe un ton foarte insistent şi foarte rugător. Îmi dau seama că n-ar trebui să ascult.

— Da... ştiu... ştiu... dar te rog, Shay! şopteşte ea. S-a întâmplat ceva groaznic. Serios. Am nevoie de tine, pe cuvânt! Te rog!

Se ridică în picioare tremurând şi închide clapeta telefonului cu un gest absent. Când mă vede, se schimbă la faţă şi telefonul îi scapă din mână, aterizând cu un bâldâbâc de toată frumuseţea într-un ochi de apă dintre pietre.

— Honey! exclam eu prosteşte. Te simţi bine?

— Tu ce crezi? bombăne ea. Şi, oricum, ce-ţi pasă ţie?

— Bineînţeles că-mi pasă. Văd că plângi, Honey...

Se şterge cu antebraţul la ochi; rimelul i s-a întins pe obraji, iar genele încă îi lucesc de lacrimi.

— Eu nu plâng niciodată, îmi zice ea.

Mă mulţumesc să clatin din cap şi îi întind prosopul meu de baie. Ea îl ia, îşi şterge urmele de machiaj şi de lacrimi, apoi ridică bărbia cu un aer mândru.

— S-a... s-a întâmplat ceva? o întreb eu.

— Nimic nou, zice ea cu amărăciune. Tata a contramandat vizita... iar. A intervenit ceva, ceva inevitabil. Ba nu... mai degrabă ceva catastrofal. Deci, dacă sunt supărată, e normal, fiindcă tata tocmai mi-a dat o veste-bombă...

Mă priveşte furioasă şi, preţ de o clipă, masca îi cade, dând la iveală imensa durere din ochii ei albaştri-cenuşii. Asta n-o face mai plăcută, dar poate ceva mai uşor de înţeles.

— O veste-bombă? repet eu. Cum adică? Ce s-a întâmplat?

Honey îşi duce un pumn la gură, scuturând din cap.

— Crezi că ți-aș spune? Vezi să nu! Ți-ar plăcea, nu? Ca să ai de ce să râzi de mine...

— Ba n-aș face asta! protestez eu.

Honey își dă ochii peste cap.

— Uită tot ce ți-am povestit, Cherry Costello, șoptește ea. Nu e treaba ta. Dacă vrei să mă ajuți cu ceva, pleacă, lasă-mă-n pace.

Mă uit la Honey și la aripile ei de zână care îi atârnă trist. O clipă mă gândesc să mă apropii de ea, s-o cuprind de după umeri și să-i spun că vreau s-o ajut, dar știu că m-ar respinge. Îmi dau seama că nu vrea compasiunea mea.

Mă întorc și cobor spre păturile de picnic întinse pe plajă. Acum nu mai am niciun chef să înot. Mă las în genunchi pe nisip și încep să scot din coșuri pizza, plăcinta cu carne, salata de cartofi, cârnații și chiflele proaspete, precum și niște tort, chipsuri și sucuri acidulate.

La un moment dat, Skye, Summer și Coco ies din apă și vin spre mine râzând. Se șterg cu prosoapele de baie, în timp ce Fred țopăie în jurul lor și își scutură blana, stropindu-mă cu apă rece.

— A fost grozav! declară Skye. Ai ratat, Cherry!

— Mi-a... pierit cheful până la urmă, zic eu ridicând din umeri.

— Lasă... poate altă dată.

— Hei, Honey! strigă Coco făcându-i semn cu mâna surorii ei. Noi mâncăm! Vino! N-o să mai rămână nimic!

— Mai târziu, îi răspunde Honey.

Summer se încruntă.

— Ce-i cu ea?

Îmi mușc buza.

— Cred că... telefonul acela... Se pare că tatăl vostru a contramandat iar vizita la Londra. Pare cam supărată.

Skye dă din cap.

— Era de aşteptat. Întotdeauna face aşa! Şi anunţă în ultimul moment — asta-i cel mai nasol.

— Şi era atât de bine dispusă, zice Summer încruntată. Crezi că ar trebui să mergem să vorbim cu ea?

— Am încercat eu, dar nu cred că a fost prea încântată de compania mea...

— Nu, zice Skye oftând. Probabil că în clipa asta ne-ar repezi pe toate. Mai bine o mai lăsăm să se calmeze puţin.

— O să vină singură când va fi pregătită, spune Coco neliniştită.

Uşor abătute, luăm fiecare câte o felie de pizza, încercând să-l ţinem pe Fred departe de cârnaţi. Deodată, Coco strigă:

— Hei... ăla nu e cumva Shay?

Departe, în largul golfului, o mică siluetă într-o canoe roşie vâsleşte spre ţărm. Imposibil să nu recunoşti părul blond şi fesul negru, chiar şi de la această distanţă. Câteva minute mai târziu, canoea ajunge la mal şi Shay sare din ea, trăgând-o pe uscat.

— Bună! strigă Skye. Credeam că eşti pedepsit.

— M-a sunat Honey. Zicea că e ceva urgent...

— Din nou povestea cu tata, zice Summer. Se pare că iar a contramandat vizita.

Shay îşi dă ochii peste cap exasperat.

— Am înţeles. Păi, eu am tulit-o de-acasă. Tata a ieşit la cârciumă cu un prieten, iar eu am profitat, am luat o canoe şi am ieşit să dau o tură...

— Ai şterpelit o canoe? întreabă Coco cu ochii mari de uimire.

— Ei, nu chiar, protestează Shay. Doar e o afacere de familie. Canoea lui tata este şi canoea mea... Ştiţi ce, mai bine mă duc să vorbesc cu ea.

El se duce la Honey care stă în continuare pe pietrele de la marginea falezei, apoi discută aprins amândoi, aşezaţi aproape unul de altul. La un moment dat par să se certe, dar Honey pune capul pe umărul lui Shay, iar eu sunt nevoită să privesc în altă parte.

Aproape că am terminat de mâncat când, în sfârşit, vin şi ei la noi.

Honey se forţează să pară veselă şi nepăsătoare, dar nimeni nu zice nimic, deşi se vede că e uşor tensionată. N-ai zice că are ochii atât de strălucitori din cauza lacrimilor.

— Hei, zic eu. V-am oprit şi vouă ceva de mâncare...

Honey se mulţumeşte să ridice din sprânceană şi ia o felie de pizza.

— Ca să ştiţi şi voi, zice ea, tata a contramandat din nou vizita. Nicio problemă... Oricum, prefer să rămân aici, evident... cu Shay. În fine, tata zicea că va suna mâine, după micul dejun... vrea să vorbească şi cu voi.

Summer se strâmbă.

— Despre ce? întreabă ea. De obicei, nu sună!

Honey ridică din umeri. Un licăr de tristeţe apare în ochii ei, dar nu cred că ceilalţi îl observă.

— Şi-a schimbat serviciul, zice ea. Dar vrea să vă spună asta chiar el. În fine. Oricum, nu-mi place Londra.

Vrea să se sprijine de Shay, dar el se eschivează, aplecându-se să ia nişte cârnaţi.

— Şi ia spuneţi, fetelor, cum a mers festivalul? V-aţi descurcat fără mine?

— A fost supertare, răspunde Summer. Am muncit pe brânci, dar am vândut toate trufele, iar mama și Paddy au strâns atâtea comenzi, încât vom avea de lucru cel puțin o lună de-aici înainte...

— Eu am ghicit un milion de arome norocoase, povestește Skye. Și fântâna de ciocolată și cafeneaua au mers superbine...

— Am făcut și poze pentru ziar! intervine Coco. Îmbrăcate în zânele ciocolatei!

— Pe bune? întreabă el zâmbind. Sper să nu mă uitați după ce veți deveni celebre...

Honey izbucnește în râs și îl cuprinde cu brațul de mijloc, dar Shay se trage puțin înapoi și mă fixează cu privirea, așa încât sunt nevoită să las ochii în pământ. Când îi ridic din nou, Honey se uită la mine ușor nedumerită, ca și când ar fi ratat ceva, dar nu-și dă seama ce. Simt că mă roade un sentiment de vinovăție, amar ca otrava.

Dacă ești mai atent, nu-i greu să observi fisurile din relația lor, fisuri care ar putea să ducă la prăbușirea întregului edificiu. Asta mă umple de neliniște, de speranță, de vinovăție și de un milion de alte emoții, toate amestecate... mai ales acum.

Observ că Honey îi oferă lui Shay un pahar de limonadă, dar el scutură din cap și își ia niște cola. Văd că el alege pizza cu ciuperci și nu cu pepperoni, tort cu ciocolată în loc de gogoși, chipsuri în loc de arahide. Nimic din ce-i oferă Honey nu-i convine, iar când ea îl mângâie pe mână sau îi ciufulește părul, el o respinge indiferent, făcându-se că nu observă.

Dar Honey observă totul.

— Nu-mi vine să cred că tatăl tău te-a pedepsit, îi zice ea, încercând să-i capteze atenția. A exagerat, pe bune. N-ai și tu dreptul să-ți trăiești viața?

— Se pare că nu, oftează Shay. E de părere că petrec prea mult timp pe-aici.

— Asta așa e, zice Skye râzând. Și ce dacă? Pe noi nu ne deranjează. Dar de ce spunea că stai până noaptea târziu? Honey n-are voie să stea decât până la ora unsprezece, și nici mama cu Paddy nu se duc prea târziu la culcare, așa că nu știu de ce zice că stai la noi până la unu-două dimineața...

Shay îmi aruncă o privire vinovată care nu-i scapă lui Honey. Ochii ei se întunecă. Ceva o deranjează și, mai devreme sau mai târziu, își va da seama ce.

— V-am mai spus, taică-meu e sărit, răspunde el ridicând din umeri cam prea nepăsător. Inventează lucruri. Ce-aș putea să fac stând ascuns pe-aici până spre dimineață? Cum ziceai și tu, Skye, voi dormiți toți... și hai să fim serioși, ce mare distracție găsești la țară, în Somerset?

— Asta cam așa e, râde Skye. Totuși, mai găsești și lucruri drăguțe. Săptămâna trecută, Cherry mă întreba de Peștera Contrabandiștilor... I-am zis că tu te-ai specializat ca ghid pentru cei care vor să o viziteze!

Shay se luminează la față și mă privește zâmbind.

— Oh, chiar azi am fost acolo, cu un grup de turiști în canoe, zice el. Am să te duc și pe tine, Cherry, ți-am promis, oricând vrei tu să mergi...

Se oprește brusc și, de data asta, Honey nu este singura care a sesizat entuziasmul din glasul lui. Shay se face roșu la față și încearcă să-și ascundă fâstâceala după pletele blonde.

— În fine, într-una din zile, zice el, bătând puţin în retragere. Poate. Dacă am timp...

Prea târziu.

Încremenesc sub privirea lui Honey şi nici nu mai îndrăznesc să respir, de parcă dacă aş sta nemişcată, aş deveni invizibilă. Evident, nu ţine. Honey se uită la Shay, apoi se uită la mine şi în sfârşit înţelege lucrul pe care îmi era prea teamă să-l recunosc.

Lui Shay îi place de mine.

Nici nu-i nevoie să fii un geniu ca să-ţi dai seama. Dacă ar fi fost vorba de un alt băiat... un băiat fără o prietenă supermişto, de exemplu, care întâmplător e şi sora mea vitregă... probabil că până acum aş fi ştiut că unu şi cu unu fac doi. Dar hai să zicem că niciodată n-am fost prea bună la matematică.

Dacă Shay mă place la fel de mult cât îl plac eu... ei bine, cel mai frumos vis şi cel mai negru coşmar al meu s-au împlinit amândouă deodată. Numai că în clipa asta, ţinând cont de senzaţia de rău care îmi răscoleşte stomacul, am impresia că primul care s-a împlinit este coşmarul.

Honey face ochii mici şi ridică sfidătoare bărbia.

— Apropo, Cherry, începe ea pe un ton rece, îmi ziceai cu câtva timp în urmă că ai un prieten în Glasgow... şi că ţi-e dor de el. Când zici că vine să te vadă?

Rămân ca trăsnită şi simt că-mi sare inima din piept de tare ce-mi bate. Honey ştie foarte bine că povestea cu prietenul meu este o minciună, de ce-a adus vorba de asta acum?

Ca să mă pedepsească, desigur. Cine se pune rău cu Honey Tanberry trebuie să plătească. Foarte scump...

— Ai un prieten? zice Shay palid la faţă.

— Ai un prieten? repetă Skye. Mie nu mi-ai spus niciodată...

— Cherry, cum ziceai că-l cheamă? insistă Honey. Scott, nu-i așa? L-am întrebat pe Paddy și el mi-a zis că singurul Scott pe care-l știe era un puștiulică pistruiat care locuia în apartamentul de sub voi și care îți lăsa mereu la ușă ciocolate Freddo.

Simt că-mi iau foc obrajii.

— Nu cred, bâigui eu. Scott Pickles n-are decât șapte ani...

— Mi se pare normal, zice Honey cu un zâmbet superior.

— Cred că e o confuzie, îi spun eu lui Honey. Poate că am zis ceva de Scott și tu... nu știu... ți-ai format o impresie greșită...

— Posibil, admite ea cu voce rece și clară. Ca atunci când mi-ai spus că locuiați într-un apartament de lux cu vedere spre râul Clyde. Când de fapt era un apartament înghesuit și modest, ceea ce nu e totuna. Sau când mi-ai spus de prietenii tăi de care îți era foarte dor și care urma să vină să te vadă cât de curând... Ciudat, fiindcă după câte știu, n-ai primit nici măcar un telefon sau o scrisoare sau un SMS de la nimeni de când ai venit aici...

Face o pauză pentru efect.

— Cât despre funcția de mare director a lui Paddy... știm deja cu toții că el lucra la banda de producție, unde sorta ciocolatele cu defecte. Te pricepi foarte bine să creezi impresii greșite, nu-i așa, Cherry?

Skye, Summer și Coco se holbează la mine, surprinse și ușor jenate, dar ceea ce simt ele nici nu se compară cu ceea ce simt eu. Dacă aș avea curaj, m-aș ridica în picioare chiar acum, aș lua canoea furată de Shay, aș vâsli spre orizont și nu m-aș mai întoarce niciodată.

Deschid gura ca să zic ceva în apărarea mea, dar nu scot niciun sunet.

— Ai terminat, Honey? întreabă Shay rupând tăcerea. Sau mai ai de spus și alte răutăți?

— E o mincinoasă! strigă Honey cu răutate. Nu v-ați dat seama? O mincinoasă, o escroacă și o prefăcută, nu vedeți? Sau nu vă pasă?

— Las-o baltă, îi zice Skye surorii sale.

— Ai întrecut măsura, zice Summer.

— Încetează, adaugă Coco gata să plângă.

— Voi sunteți proaste? șuieră Honey înveninată. Nu pricepeți ce vă spun?

— N-a fost așa, protestez eu.

Dar bineînțeles că exact așa a fost. Am deformat adevărul ca să dau o impresie mai bună despre mine, ca să fiu acceptată.

— Deci... e adevărat că n-aveai un iubit? întreabă Coco. Și nici o mulțime de prieteni și un apartament luxos?

— Și n-ai luat niciodată lecții de balet, nu? întreabă și Summer. Mi-am dat eu seama că ceva era în neregulă.

— Am vrut doar să mă acceptați, răspund eu oftând. Am crezut c-o să vă placă mai mult de mine dacă aș fi... puțin mai interesantă.

— Nouă ne-a plăcut de tine oricum, zice încet Skye. Nu era nevoie să inventezi lucrurile astea.

Shay oftează.

— Oamenii mai și greșesc, zice el cu blândețe. Visează atât de mult, încât până la urmă ajung să confunde visurile cu realitatea. Cherry n-a avut nicio intenție rea.

Honey izbucnește într-un râs trist și sarcastic.

— Ție ți se pare genială, nu, Shay? spune ea dezgustată. Te-a prostit de tot. Cum se face că te aprinzi atât de tare

când vine vorba de Cherry? De ce îi iei apărarea? Ea nu este prietena ta, ai uitat cumva?

Shay lasă capul în jos, și în clipa aceea se stinge ultima rază de speranță din ochii lui Honey. Ea se uită la Shay, apoi la mine și în final îi pică fisa.

Se întoarce spre surorile ei.

— Știți ce mă deranjează pe mine? Să constat că așa-zisul meu prieten stătea pe-afară până la unu-două noaptea. Și dacă n-a stat cu mine până la ora aia, atunci cu cine? Păi să vă spun eu, da? Stătea cu domnișoara Perfecțiunea Întruchipată. Am dreptate, Cherry? Shay?

Nu pot s-o privesc în ochi, ceea ce înseamnă că-mi recunosc vina.

— Uaa..., șoptește Coco.

— Nu se poate, zice Summer.

Skye pare alarmată.

— Ea n-ar face așa ceva. Spune-i, Cherry. Se înșală, nu?

Las capul în jos, tăcând rușinată.

— Nu e ce credeți voi! intervine Shay. Suntem doar amici!

Honey aruncă fulgere din priviri.

— Gura, Shay! N-ai făcut destule?

Ia cana lui Shay și, cu o mână tremurândă, dă să-i arunce sucul în față. Eu încerc s-o împiedic, dar nu reușesc decât să deviez traiectoria lichidului portocaliu care mă împroașcă în plină figură. Șocată, încep să tușesc și îmi ascund fața în mâini.

Mă gândesc la Kirsty McRae cum îi atârnau macaroanele cu brânză în păr și-mi vine să plâng.

O fracțiune de secundă, Honey rămâne înmărmurită.

— Idioato! strigă ea. Tu ești de vină! O să fiu pedepsită din cauza ta, asta ai vrut de la bun început...

Apoi ridică mâna și mă plesnește peste obraz, iar eu rămân șocată și mi se umplu ochii de lacrimi.

— Te urăsc, Cherry Costello! țipă Honey. De când ai venit aici, ai încercat să mă dai la o parte. Aproape c-ai reușit... Iar tu, Shay Fletcher, să dispari din viața mea. N-am nevoie de tine și nu vreau să te mai văd.

Se uită în jurul ei cu ochii scăpărând de furie.

— Probabil că nu mai contează acum, dar să știți că nu voiam să mă duc la tata în vizită. Voiam să rămân la el. Definitiv. E clar că nimeni de-aici nu mă vrea... Ca de obicei, n-a ieșit figura nici de data asta. Ghinionul meu, nu?

Sare în picioare, își smulge aripile de zână din spate și le aruncă în nisip. Coco începe să plângă, iar Summer și Skye se agață de brațele surorii lor, rugând-o să aștepte, să se calmeze, să le asculte. Îi spun că o iubesc, că nimeni niciodată n-ar putea s-o dea la o parte sau s-o înlocuiască cu altcineva, că ele ar muri dacă ea ar pleca din Tanglewood ca să locuiască la Londra.

Honey n-ascultă deloc. Se smulge din mâinile lor și o ia la fugă pe poteca de pe faleză, spre casă, în timp ce surorile vin în urma ei. Bietul Fred aleargă după ele, lătrând și scheunând.

Shay ia un prosop de plajă și îmi tamponează fața cu el, ștergându-mi urmele lipicioase de pe obraz.

— Te simți bine? întreabă el.

Dau din cap că da, dar nu mă simt bine deloc. Și nici nu cred că am să mă mai simt bine vreodată.

— Ascultă... mai bine mă duc după ea, zice Shay. E clar că e isterică...

Un nod dureros mi s-a oprit în gât, dar numai eu sunt vinovată de această umilință.

Mă uit după Shay care urcă pe potecă și în ultima clipă se întoarce spre mine ca să-mi spună:

— Totul se va rezolva, Cherry. Îți promit.

Și în clipa aceea îmi dau seama că și el e un mincinos.

27

Unii oameni nu se învață minte niciodată.

Mi-am spus că n-am să mai mint, dar minciunile continuă să-mi scape din gură ca siropul dulce și lipicios, care se prelinge peste tot. Nu voiam decât să mă integrez în această familie, dar minciunile s-au întors împotriva mea, ca întotdeauna, și au stricat totul.

Mă gândesc la țiganca aia nebună de la poștă, care zicea ceva despre niște alegeri, și acum îmi dau seama că am făcut mereu numai alegeri proaste. Era totuși atât de simplu... o mamă nouă, niște surori, un viitor... sau Shay. N-ar fi trebuit să fie o competiție, iar eu am stricat totul.

Am fost prea lacomă, am vrut să am totul.

Eu sunt mincinoasa, nepoftita, spărgătoarea de cupluri... numai că Shay, bineînțeles, a dat fuguța după Honey. De ce nu mă miră lucrul ăsta?

Nu știu dacă voi reuși să trec peste asta.

Sunt o proastă, credeam că mă integrez, că mă descurc bine, dar în tot timpul ăsta nu făceam decât să mă mint singură. Charlotte nu va fi niciodată mama mea, Skye, Summer, Coco și Honey nu vor fi niciodată surorile

mele... în clipa când m-am îndrăgostit de Shay Fletcher, am renunțat la toate astea.

N-am avut niciodată o familie, una de care să-mi aduc într-adevăr aminte. Am avut doar câteva amintiri neclare și un mare gol în inimă, acolo unde ar fi trebuit să fie mama mea. Credeam că tata mă iubea cât pentru amândoi, dar acum nu mai sunt atât de sigură.

Nici nu vreau să mă gândesc la ce va spune tata când va afla ce-am făcut, că am spulberat visul unei vieți noi pe care el a încercat din greu s-o construiască pentru noi. Am vrut o familie, dar acum mă simt mai singură ca niciodată.

Pun ochii pe canoea „furată", trasă pe nisip, mă duc la ea și încep s-o împing spre apă. Aș putea să ies în larg, spre soarele care apune, și să dispar fără urmă, așa cum a dispărut mama mea.

— Hei! strigă Shay de sus, de pe stânci. Cherry, stai! Ce faci? Așteaptă! Așteaptă-mă și pe mine!

Împing canoea în valuri. Shay este cauza problemei, asta-i clar. Dacă îl aștept... nu voi rezolva nimic. Shay aleargă pe nisip și deodată nu-mi doresc nimic altceva decât să mă îndepărtez cât mai repede de el, să plec din acest loc.

Mă avânt în apa rece ca gheața, cu balerinii maro în picioare. N-am mai urcat niciodată într-o canoe. Ambarcațiunea se clatină și se înclină periculos, umplându-se cu apă când mă urc în ea, cu rochița mea de zână udă fleașcă. Apuc o vâslă și, cu ajutorul ei, îndepărtez canoea de țărm, dar Shay este mai rapid.

El intră alergând în apă, îmi ia vâsla din mână și stabilizează ambarcațiunea care se clatină.

— E o prostie ce faci, zice el. Hai să ne întoarcem pe plajă.

— Nu pot, răspund eu cu lacrimile șiroind pe obraz. Nu vreau. Am încercat, Shay, dar am stricat totul... vreau să plec de-aici. Te rog... trebuie să plec...

— Cherry, nu te prosti, încearcă el să mă convingă. Se întunecă și nimeni nu iese cu barca în larg pe întuneric... e foarte periculos!

— Nu pot să mai rămân aici! plâng eu. Nu înțelegi? Vreau să găsesc o insulă pustie sau un pământ fermecat unde toată lumea e fericită și nu mă urăște nimeni. Vreau să plutesc pe mare și să mă las purtată de curenți până în Japonia. Sau să mă ascund în Peștera Contrabandiștilor pentru tot restul vieții! Eu plec de-aici!

Shay stă puțin pe gânduri, cu o figură nehotărâtă, apoi, până să-mi dau seama ce se întâmplă, sare după mine în canoe și ieșim în larg.

Mica ambarcațiune se leagănă pe valuri, iar noi plutim lin și ne îndepărtăm în tăcere de țărm.

— Hai să lămurim un lucru, zice Shay vâslind pe o parte, apoi pe cealaltă, cu mișcări lente și regulate. Nu fugim niciunde. Facem o mică plimbare cu canoea, da? Doar zece minute, nu mai mult. Altfel Charlotte și Paddy vor vedea că am plecat și vor intra în panică.

— Shay, nici măcar nu vor observa, suspin eu. Probabil că în clipa asta sunt prea ocupați cu altele. Cu cina romantică în doi...

— Nu contează, zice Shay. Eu sunt șeful în această barcă și facem cum spun eu... nu fugim niciunde. De fapt, fugim doar pentru zece minute. Bine?

— Cum zici tu...

Câtva timp nu se aude decât plescăitul ritmic al vâslei. Marea e calmă, soarele dispare treptat dincolo de orizont și în jur domnește liniștea, deși în aer se simte și un

iz de aventură, de pericol chiar. Brusc îmi dau seama că o canoe nu este o ambarcațiune foarte stabilă. Dacă mă las pe-o parte, se înclină și se poate răsturna. Dacă las mâna să-mi atârne în apă, se poticnește și vibrează. Chiar și când stau perfect nemișcată, ușor sprijinită de picioarele lui Shay, tot se balansează încet, aducându-mi aminte că nu suntem pe uscat, ci în voia mării.

— Îmi place, îi spun eu lui Shay. Cu canoea. N-am încercat niciodată, nu credeam că te simți așa de... liber.

— Probabil, răspunde Shay, și eu îmi aduc aminte că, pentru el, nu-i decât un lucru care trebuie făcut, nu un moment de libertate.

Deasupra, cerul s-a întunecat, dar încă se distinge dunga neagră a țărmului în dreapta noastră, semn că nu ne-am îndepărtat prea mult. Luna nouă, ca un corn perfect de lumină, strălucește deasupra noastră, poleind cu argint suprafața vălurită a apei.

Îngrijorările mele se topesc încetul cu încetul. Întunericul se strecoară în toate cotloanele unde s-au ascuns temerile și necazurile mele, acoperind lumea urâtă și imperfectă din jurul nostru. Învăluie totul într-o mantie de mister și magie.

Aș putea să rămân aici o veșnicie, plutind sub cerul de catifea, dar Shay rupe tăcerea.

— Acum am să întorc, zice el cu blândețe. Te duc acasă. S-a făcut noapte... credeam că avem timp să ajungem la Peștera Contrabandiștilor, dar lumina n-a ținut cu noi și acum nu-mi dau seama unde suntem. E prea periculos, Cherry... cred că tata ar face infarct dacă ar ști.

Cu o mișcare din vâslă, Shay încearcă să rotească barca. Aceasta se înclină puțin și se întoarce, dar ceva ne împinge înapoi și Shay înjură în șoaptă.

— Sunt curenţi... e ciudat... probabil că ne-am îndepărtat mai mult decât credeam. Ţine-te bine, Cherry. Trebuie să plecăm de-aici...

— Stai liniştit, îi zic eu visătoare. Suntem bine...

— Nu, răspunde Shay cu o voce ascuţită şi neliniştită. Nu suntem bine...

Trage de vâslă cu toată forţa şi canoea se întoarce iar, dar curentul ne trage spre ţărm şi eu nu văd nimic din cauză că cerul este negru ca smoala şi lumina lunii este mult prea slabă. Deodată, ceva hârşâie fundul ambarcaţiunii, ne oprim brusc şi ne inundă un val de apă. Vâsla se frânge cu un zgomot sec, ne înclinăm pe o parte, apoi ne răsturnăm în apa rece ca gheaţa şi în necunoscut.

28

Am învăţat să înot când aveam şase ani. Tata mă ducea în fiecare săptămână la bazinul de înot. Aşezat în tribună, îmi făcea cu mâna şi îmi arăta semnul OK de câte ori reuşeam ceva. Îmi plăcea enorm bazinul acela, mirosul de clor, luminile, apa caldă, de culoarea turcoazului, însă nu semăna nici pe departe cu oceanul acesta înfiorător de rece care mă ameţeşte, mă amorţeşte şi vrea să mă tragă în adânc.

— Stânci, bolboroseşte Shay în spatele meu. Ai grijă... măcar de-am reuşi să ajungem la ele...

Mă zgârii la fluierul piciorului în ceva tare şi ascuţit, şi dau cu mâinile de alge vâscoase şi scoici. Mă caţăr cu greu pe o stâncă, urcă şi Shay lângă mine, apoi mă ia de mână şi mă trage după el.

Ne ia o veşnicie ca să trecem de stâncile acelea şi să ajungem pe uscat. E întuneric, pietrele sunt alunecoase şi ascuţite, unele răsar din apă, altele dispar sub ea, aşa că ne agăţăm de ele ca nişte crabi, alunecând în apa rece ca gheaţa, apoi ieşind iar, cu mâinile tremurânde, vinete de frig.

— Continuă să vorbești, zice Shay la urechea mea. Continuă să mergi, nu renunța… nu mai avem mult. Mai e puțin…

— Nu… nu mai pot…

— Continuă să vorbești, insistă el. Povestește-mi despre Sakura, când era mică, în Japonia…

— Sakura…, repet eu, dar îmi clănțăne dinții, frigul mi-a pătruns până la oase și mi-au înghețat degetele. Nu-mi amintesc…

— Adu-ți aminte de florile de cireș, zice Shay. De chimono, de umbrelușa de hârtie. Adu-ți aminte…

Încerc, dar totul e învălmășit în capul meu și nu-mi aduc aminte decât de serile lungi în apartamentul nostru din Glasgow, când stăteam tolănită pe canapea împreună cu tata, mâncam chipsuri și ne uitam la televizor, în timp ce Rover clipea somnoros în acvariul lui așezat pe pervazul ferestrei. Nu de flori de cireș, chimonouri sau umbreluțe de hârtie, doar de un teren de joacă în ploaia măruntă, și eu stând pe margine și uitându-mă la un grup de fete… chipurile se schimbă de-a lungul timpului, dar eu rămân mereu pe margine.

Dau să mă agăț de o piatră extrem de noroioasă, îmi alunecă mâna și mă duc în jos, zgâriindu-mă la braț și zdrelindu-mi obrazul. Acum sunt iar în apă până la brâu și mi-e frig, atât de frig încât îmi vine să mă chircesc pe jos și să aștept să mor.

Pe întuneric, o mână rece o apucă pe-a mea, mă trage în sus, apoi un braț mă cuprinde de mijloc și mă ajută să mă ridic. O clipă am impresia că simt parfum de flori de cireș, o respirație caldă la urechea mea, și aud o voce care îmi șoptește niște cuvinte pe care nu le înțeleg… apoi totul dispare, iar eu sunt din nou singură.

Am rămas doar cu gustul sărat al apei de mare, cu mirosul de alge, cu plesnetul valurilor peste stânci și zgomotul făcut în urma mea de Shay care se cațără pe pietre și mă încurajează să merg mai departe fiindcă mă descurc de minune.

— Am ajuns, spune el în sfârșit.

Mă apucă de mână și o luăm amândoi prin apa puțin adâncă până ajungem pe nisip, în siguranță.

Doar că eu nu știu *unde* am ajuns, fiindcă această fâșie de nisip umed, înconjurată de stânci ascuțite și întunecate, ascunsă sub faleza abruptă, nu este plaja care se întinde la poalele Casei Tanglewood.

— Peștera Contrabandiștilor, spune Shay citindu-mi gândurile. Până la urmă, am reușit...

Mă prăbușesc în genunchi, epuizată.

— Shay, îmi pare rău, îi spun eu. E vina mea... vom avea probleme mari... canoea... tatăl tău...

— Ba e vina mea, mă corectează el. N-ar fi trebuit să plec de-acasă, n-ar fi trebuit să iau canoea... și mai ales n-ar fi trebuit să te scot în larg. Nu știu ce-a fost în capul meu. Dacă scăpăm cu viață din povestea asta, pun pariu că voi fi pedepsit pentru tot restul vieții.

— Până o să împlinești nouăzeci și trei de ani, glumesc eu, deși îmi vine mai degrabă să plâng decât să râd. Pe urmă o să poți să ieși la ocazii speciale, la petrecerea de Crăciun a pensionarilor sau la o partidă de whist...

— Ce-i ăla whist? se miră Shay.

— S-ar putea să nu afli niciodată, zic eu oftând. Dat fiind că acum ești pedepsit pe viață.

El scutură din cap.

— Ar fi trebuit să fiu mai atent, pe bune... e o regulă de bază: niciodată nu ieși cu o canoe pe mare după ce se

întunecă. Și niciodată nu iei pe nimeni la bord fără vestă de salvare... fir-ar să fie, acum înțeleg de ce.

— Puteam să murim înecați, șoptesc eu.

— Dar nu ne-am înecat, îmi spune Shay. Suntem bine, nu?

— Deci... cum plecăm de-aici?

Shay oftează.

— N-avem cum să plecăm, nu noaptea. Poteca de pe faleză este prea periculoasă, a fost închisă de-acum câțiva ani...

Shay își scoate din buzunar telefonul mobil, încearcă să-l deschidă și oftează.

— E mort. Se pare că n-avem decât să așteptăm...

Nici măcar nu putem anunța că suntem teferi. Mi se face rău când mă gândesc că am trecut razant pe lângă un dezastru, că totul putea să se sfârșească altfel...

— Cum ne vor găsi? întreb eu. În cât timp?

— Nu știu. S-ar putea să dureze ceva.

Mă ajută să mă ridic în picioare și ne apropiem amândoi de faleză, unde se află gura peșterii în care, cu mulți ani în urmă, contrabandiștii veneau să ascundă whisky, ceai, baloturi de mătase și bumbac.

Shay intră primul, și eu după el.

Pe întuneric dau cu mâna de ceva și mă sperii de moarte. Shay îmi spune că peștera este amenajată ca pe vremuri, cu butoaie, baloturi și un manechin în mărime naturală, reprezentând un contrabandist din secolul al XVIII-lea, îmbrăcat cu o pelerină veche și ținând un pistol în mână.

— Minunat, zic eu. Asta mai lipsea...

N-avem ce face decât să așteptăm. Ne așezăm pe jos, rezemați de butoaiele de lemn. Am înghețat de tot,

aproape că-mi vine să plâng. Mi-a înghețat și sângele în vene, iar rochia de zână, udă și ferfenițită, mi s-a lipit de corp, în timp ce aripile fermecate sunt acum niște sârme strâmbe, din care picură apa. Un lucru e sigur: n-a mai rămas în ele nici urmă de praf de stele. Nu-mi mai simt mâinile, nici picioarele, dar treptat senzațiile îmi revin în corp și îmi dau seama că am picioarele pline de vânătăi și tăieturi, cu pielea zdrelită și inflamată, acoperită de o crustă de sare și nisip. Nici că-mi pasă.

Shay trage mantia veche și aspră de pe manechin și mă înfășoară cu ea. Mă înfofolesc bine, dar tot nu mă opresc din tremurat, până când Shay mă cuprinde cu brațul și mă trage mai aproape de el, iar din acel moment chiar că nu mai simt frigul și nu-mi mai pasă de absolut nimic.

Trebuie să stăm înghesuiți unul în altul, știu, ca să ne păstrăm căldura corpului. Asta fac alpiniștii când rămân blocați în zăpadă, exploratorii la Polul Nord când începe viscolul și rezervele de alimente sunt pe sfârșite, la fel și naufragiații, cum suntem noi acum.

Știu asta... Totuși, nu cred că e musai să te ții strâns de mână și să stai cu obrazul lipit de pieptul celuilalt, atât de aproape încât să-i simți bătăile inimii. Dar poate că trebuie. Poate că așa e normal. Poate că e normal ca și persoana cealaltă să stea cu gura aproape de urechea ta, astfel încât să-i simți respirația caldă.

Poate.

Nu sunt sigură că-i musai să te și săruți.

Cred că asta facem noi.

Când Shay îmi ridică bărbia și mă sărută pe gură, simt că toată lumea se învârte în jurul meu și uit tot ce mi s-a întâmplat rău până acum. Uit de naufragiu, de ceartă,

de durere și neliniște, de figura răutăcioasă a lui Kirsty McRae, de palma pe care mi-a dat-o Honey și de faptul că mereu am rămas pe margine, că am stat pe tușă. Uit până și de celălalt lucru la care nu-mi permit să mă gândesc, acea suferință interioară care nu dispare niciodată.

Ne sărutăm mult timp, iar când ne oprim, mi-e cald, gâfâi și îmi bate inima atât de tare, încât nu știu dacă va reveni vreodată la ritmul normal.

În întuneric, Shay mă mângâie pe obraz, desenând cu delicatețe conturul pleoapelor mele, al nasului meu, al buzelor mele.

— Trebuie să-ți spun ceva, șoptesc eu. Ceva important.

— Ce?

Inspir adânc.

— Toate poveștile pe care ți le-am spus… despre mama mea, despre florile de cireș, despre chimono, umbreluță și cărțile poștale… nu erau adevărate. Mama mea a murit când aveam patru ani. Suferea de inimă, nimeni n-a știut și… a murit.

— Oh, Cherry, șoptește Shay în părul meu.

— A fost groaznic. Eu nu înțelegeam și tata nu vorbea despre asta. De câte ori îl întrebam, se întrista foarte tare… așa că până la urmă nu l-am mai întrebat nimic. Am început să mă întreb dacă am înțeles eu greșit, dacă nu cumva mama totuși trăia în altă parte… Nu mai știam ce era adevărat și ce era inventat de mine. Shay, n-am amintiri reale despre mama mea. Nici despre sărbătoarea de la Kyoto, nici despre chimono și nici despre umbreluță. Mama și tatăl meu călătoreau mult înainte să mă nasc eu, dar s-au stabilit în Glasgow și acolo am locuit dintotdeauna…

— Nu contează, șoptește Shay. Pentru mine, cel puțin.

Oftez.

— Evantaiul l-am primit cadou de Crăciun, când aveam șapte ani, iar chimonoul și umbreluța le-am găsit într-un magazin de vechituri de pe Byres Road, anul trecut. Nu știu de ce, dar ele mă făceau să mă simt mai aproape de mama... erau genul de lucruri pe care ea mi le-ar fi dat dacă ar fi trăit...

Shay mă mângâie pe păr.

— Chimonoul n-a mirosit niciodată a flori de cireș, doar a naftalină și a vechi. Nu e de mirare că Honey l-a aruncat pe fereastră. Iar umbreluța a fost dintotdeauna ruptă, cu imprimeurile șterse. Toate au fost numai minciuni, invenții. Parcă îmi amintesc ceva despre florile de cireș, dar nu sunt sigură — iar parcul era în Glasgow, nu în Kyoto. Îmi pare rău, Shay.

— Știam că sunt invenții, Cherry, îmi zice el. Paddy le-a spus lui Charlotte și fetelor de la bun început că mama ta a murit și mi-am dat seama că n-ai fost niciodată în Japonia. Nu știam că trebuia să cred toate astea... mie mi-a plăcut să te ascult. Sunt niște povești foarte frumoase... ar trebui să le scrii. E un dar, să născocești astfel de lucruri...

Un dar? În Glasgow, colegii de clasă și profesorii mei nu erau așa de impresionați. Îmi amintesc foarte bine că Miss Jardine voia să mă trimită la psiholog, că alți copii mă priveau neîncrezători și fugeau de mine când le povesteam că mama mea e mare și tare în New York, Paris, Tokio. Mă făceau mincinoasă și eu știam că au dreptate. Spuneam minciuni, inventam povești, ca să umplu golul pe care moartea mamei mele l-a lăsat în inima mea.

Numai că asta n-a mers deloc.

— Shay... crezi că Honey chiar plănuia să rămână la Londra, la tatăl ei? Să nu se mai întoarcă niciodată?

— Nu știu ce să zic. Se pare să făcea parte din povestea aia cu șantajul de care zicea mai demult. S-o determine pe Charlotte să aleagă între ea și Paddy...

— Și acum, planul ei a căzut, oftez eu. Nu e de mirare că nu i-a picat bine.

Shay se încruntă.

— Mai devreme, când am stat de vorbă cu ea, tot zicea că s-a terminat, că totul s-a dus de râpă și că l-a pierdut definitiv pe tatăl ei...

— Biata Honey, oftez eu.

— Da, biata Honey, zice Shay. Îmi pare rău pentru ea... dar Cherry, eu nu mă mai pot preface că vreau să fiu cu ea, fiindcă nu mai vreau. Nu mai pot. Toată lumea ne vedea ca pe un cuplu perfect, dar n-am fost niciodată așa... doar băteam pasul pe loc și ne mulțumeam cu asta. Nici măcar nu știu de ce m-a ales pe mine... poate pentru că mă cunoștea foarte bine, pentru că mă plăceau prietenele ei? Se pare că fetele mă consideră un tip mișto, nu știu ce să zic...

Nu pot să trec peste asta.

— Și modest, nu-i așa? zic eu dându-i un ghiont în coaste. Te-ai văzut cum arăți? Ești ca un șobolan intrat la apă.

Shay începe să râdă.

— N-ai fost niciodată sensibilă la farmecul meu celebru, nu-i așa? Cred că ăsta este unul dintre lucrurile care m-au atras la tine! Ești foarte onestă...

Fac ochii mari și mă uit la el pe întuneric, dar nu, Shay nu râde de mine.

— Serios, zice el. Parcă te-aș cunoaște de-un car de vreme. Știu prin ce-ai trecut, plus alte lucruri... speranțele și visurile tale. Honey este altfel. Ea nu-ți spune nimic despre ea.

Nu poate, pentru că suferă încă după tatăl ei. După părerea mea, cred că o s-o ia razna cât de curând. Şi nu vreau să fiu eu cel care strânge cioburile. Mi-a ajuns.

Îl strâng de mână.

— Cu tine vreau să fiu, Cherry, zice el. N-am ce să fac. Aşa am simţit din clipa când te-am văzut prima oară.

Zâmbesc, deoarece acum ştiu că este adevărat. Poate chiar am ştiut în tot acest timp.

— Am să-i spun lui Honey, după ce vom scăpa de aici, zice Shay. Am să-i explic, astfel încât să nu te învinuiască pe tine, să înţeleagă...

Zâmbetul îmi păleşte. Ştiu că Honey nu va înţelege şi nu va ierta niciodată. N-am niciun viitor cu Shay, n-am niciun viitor aici... şi oricâte poveşti aş născoci, asta nu va schimba cu nimic situaţia.

29

Când mă trezesc, zorii luminează galben-portocaliu intrarea în grotă. Shay mă ține încă în brațe, cu capul sprijinit de umărul meu. Stăm amândoi acoperiți cu mantia cenușie și aspră, împrumutată de la manechinul de contrabandist care ne privește cu un aer turbat și cu pistolul de jucărie îndreptat amenințător spre noi.

În depărtare se aude zgomotul unei bărci cu motor, iar eu îl trezesc pe Shay.

— Oameni, zic eu. Vine cineva. Cred că suntem salvați...

Shay sare în picioare, mă apucă de mână și fugim pe plajă. La lumina zilei, arătăm ca niște fantome, ca niște refugiați sau ca supraviețuitorii unui naufragiu, ceea ce cred că şi suntem. Avem hainele rupte și ude, brațele și picioarele învinețite și zdrelite, ochii încercănați de oboseală.

— Salut, zice Shay cu un zâmbet obosit. Miss Robinson Crusoe.

— Salut. Vineri, parcă așa îi zicea?

— Exact.

În depărtare văd o mică barcă albă cu motor, săltând pe valurile argintii, iar eu și Shay începem să dăm din mâini și să strigăm cât ne țin plămânii.

Mica ambarcațiune ne-a văzut și acum se îndreaptă spre noi, făcând cu grijă manevre printre stâncile de la țărm. Tatăl lui Shay, negru la față de supărare, sare în apă și vine spre noi, urmat îndeaproape de Paddy. În secunda următoare, tata mă strânge în brațe, mă ridică și mă învârte în aer.

— Să nu-mi mai faci asta niciodată! îmi spune el, cu gura lipită de părul meu. Jur, Cherry, n-aș mai suporta. Am pierdut-o pe mama ta... Nu vreau să te pierd și pe tine. Niciodată!

— N-ai să mă pierzi, îi spun eu.

Tata mă ridică în barcă, iar eu arunc o privire spre Shay și rămân cu gura căscată. Tatăl lui tocmai îl îmbrățișează strâns — bărbatul masiv și morocănos și adolescentul firav și rebel sunt unul în brațele celuilalt. Îl bate pe spate, apoi se despart, și văd că tatăl lui Shay se șterge cu mâna la ochi și respiră ușurat.

Shay se cațără în barcă, îmi aruncă o vestă de salvare, apoi îmbracă și el una. E palid și tras la față de oboseală. Părul ud îl face să semene cu un câine plouat, dar fesul e încă la locul lui, tras ușor pe-o parte.

Tata se așază în spate și începe să dea telefoane la poliție, la paza de coastă și lui Charlotte, în timp ce domnul Fletcher pornește motorul. Barca iese în larg, navigând cu grijă printre stâncile pe care ne-am cățărat noi aseară.

Mi se face rău numai când mă uit la ele.

— Nu-i nevoie să-ți spun ce tâmpenie ai făcut, da? se răstește tatăl lui Shay. Sper că-ți dai seama și singur.

Ştii câte naufragii s-au produs în golful ăsta în perioada contrabandiştilor? Câţi oameni au murit încercând să ocolească stâncile pe întuneric?

Shay lasă capul în jos.

— A fost vina mea, zic eu cu glas pierit.

Shay mă ia de mână şi mă strânge tare.

— Ei, acum sunteţi în siguranţă, asta contează, zice domnul Fletcher, întorcându-se spre cârmă. Slavă Domnului!

Shay mă priveşte pe sub breton.

— Am auzit eu bine? mă întreabă el în şoaptă. Cine mai e şi ăsta? Şi unde a dispărut taică-meu?

— Te iubeşte.

De data asta, Shay nu mă contrazice.

— Au găsit canoea, îmi explică el. Plutea cu fundul în sus, în larg de Kitnor. Au crezut că...

Nici măcar nu vreau să-mi imaginez ce-au crezut.

— Ne-am speriat de moarte, zice tata. Era deja noapte când ne-am dat seama că aţi dispărut şi v-am căutat peste tot. Apoi cineva şi-a adus aminte de canoe şi am dat fuga pe plajă, dar n-am mai găsit-o acolo...

— A fost vina mea, îi spun eu. Nu a lui Shay. Eram supărată... am crezut că am stricat totul...

— Nu s-a stricat nimic, zice tata. Mai ales acum, când eşti bine. Dar azi-noapte a fost groaznic. Fetele mi-au povestit ce s-a întâmplat pe plajă... de ce te-a acuzat Honey...

Ne priveşte pe amândoi cu ochi întrebători.

— Noi n-am plănuit nimic, zice Shay. N-am vrut să rănim pe nimeni.

Eu îmi încrucişez braţele la piept, tremurând, roşie la faţă de ruşine.

Tata scoate un oftat.

— Problema e că Honey a avut un motiv serios să turbeze de furie — în afară de ce se petrecea între voi doi. A primit un telefon de la Greg...

— Ah, da, spune Shay. Tatăl ei a contramandat din nou vizita ei și Honey s-a supărat foarte tare. Știu. De-aia m-a sunat pe mine și mi-a zis să vin la ea...

Tata pare în continuare îngândurat.

— Noi credem că Honey plănuia să rămână la Londra la tatăl ei, adaug eu întrebându-mă dacă fac bine că-i spun. Pentru o vreme, în orice caz. De-asta era atât de supărată, nu?

— Da, ea așa a zis..., dar a mai fost ceva, zice tata încruntat. Greg a primit o nouă slujbă — în Australia. O veste ca asta nu se anunță așa, la telefon, dar... ce să-i faci? Ăsta e stilul lui, din câte mi-am dat eu seama. Întotdeauna preferă să se fofileze.

— În Australia? se miră Shay. Nu se poate... biata Honey!

Nu credeam că mă pot simți mai prost și mai vinovată de-atât, dar, vai, m-am înșelat amarnic. Mă gândesc la ziua de ieri, când eram la plajă, la privirea pierdută a lui Honey, la lacrimile și la furia ei. A zis ea ceva la un moment dat despre o veste-bombă, un dezastru... ba chiar le-a spus surorilor ei că tatăl lor le va suna la telefon ca să le spună de noua lui slujbă. Acum înțeleg de ce.

Să primești un telefon de la tatăl tău care îți spune că nu poți veni să stai la el fiindcă urmează să se mute în celălalt capăt al lumii... ei da, cred că-i foarte dureros. Iar povestea dintre mine și Shay a fost cireașa de pe tort.

— Fetele s-au simțit distruse, normal, continuă tata. A fost o nebunie. Și colac peste pupăză, am constatat că voi doi ați dispărut...

— Îmi pare rău, șoptesc eu. Am distrus totul, nu?

Tata mă curprinde cu brațul de după umeri și mă strânge la pieptul lui.

— Ne descurcăm noi, îmi zice el. E o întreagă nebunie, dar… lasă, totul se va rezolva. De-asta suntem o familie.

— Dar Charlotte… și Skye, Summer, Coco…, protestez eu. Acum nici nu mai vor să mă vadă!

— Cum să nu? Bineînțeles că vor să te vadă. Au fost groaznic de îngrijorate din cauza ta!

Apoi rămânem tăcuți, până ce mica barcă cu motor încetinește și intră cu un viraj în golful din apropiere de Casa Tanglewood.

Charlotte și fetele ne așteaptă pe plajă, aproape la fel de obosite, de palide și de încercănate ca noi. Toate ne fac cu mâna, strigă și aleargă la marginea apei, în timp ce barca trage la mal, mai puțin Honey, care rămâne mai departe pe nisip și se uită la noi.

Ochii ei albaștri se opresc reci asupra mea, apoi asupra lui Shay. Observă că mâna lui o ține pe a mea și înțelege imediat că a fost trădată. Preț de o clipă, în ochii ei se vede o umbră de tristețe, apoi privirea îi redevine rece și nepăsătoare.

Mă ridic în picioare ca să cobor din barcă, iar Shay se grăbește să mă ajute. În ultima clipă, mă trage spre el și mă strânge repede în brațe, el — băiatul la care visez de atâtea săptămâni, băiatul cu păr blond și chitara albastră, băiatul care miroase a noapte și a mare.

— Curaj, îmi șoptește el la ureche. Totul se va rezolva.

Îmbrățișarea lui spune mai mult decât o mie de cuvinte, desigur. Lămurește totul, iar eu știu că nu mai pot da înapoi.

Când ne despărțim, văd că toată lumea se uită la noi — Honey, bineînțeles, tata, domnul Fletcher,

Charlotte, Skye, Summer și Coco. Fețele lor exprimă șoc, surprindere, consternare, uimire... mai puțin fața lui Honey, care nu exprimă nimic. Nici durere, nici furie, nicio emoție.

Se întoarce brusc și pleacă.

Dorm toată ziua și, spre seară, când mă trezesc, văd un doctor la căpătâiul meu, care zice că, în afară de câteva tăieturi și vânătăi, n-am nimic grav. Somnul, zice el, este cel mai bun remediu. După doctor, vin doi polițiști care, așezați la masa din bucătărie, mă mustră cu blândețe, explicându-mi ce prostie am făcut că am fugit de-acasă și am ieșit cu barca în larg pe întuneric. Ascult spășită, cu capul plecat, și le promit că n-am să mai fac una ca asta în viața mea, jur.

După ce pleacă polițiștii, mâncăm supă de roșii făcută de Charlotte special pentru mine, deoarece tata i-a spus că este preferata mea. O mănânc fără să-i spun că mie îmi place supa de roșii la cutie, care merge cu pâine albă feliată, unsă cu margarină, nu cu chifle cu multicereale, coapte de Charlotte și unse cu unt.

Honey nu vine să mănânce cu noi.

— Îmi pare rău pentru tatăl vostru, le spun eu lui Skye, Summer și Coco. Foarte rău.

— E nașpa, zice Skye. Ca tată, e egal cu zero.

Charlotte oftează.

— Greg nici c-a putut să găsească un mod sau un moment mai nepotrivit să dea o astfel de veste... dar trebuie să recunosc că ăsta-i stilul lui. Putea să vină aici și să explice situația...

Iau o lingură de supă.

— Totul s-a terminat între Honey și Shay? mă întreabă Coco. Acum tu ești prietena lui?

Tresar.

— Nu știu. Poate.

— Credeam că nu-ți place de el, zice Skye încruntată.

— Și eu credeam la fel...

Summer spune ceea ce nimeni nu îndrăznește să spună.

— Honey e furioasă. A stat închisă în camera ei toată ziua, a plâns și a ascultat muzică dată la maximum. N-a lăsat pe nimeni să intre. Nici pe mine, nici pe Skye, nici pe Coco... pe nimeni.

— E normal să sufere, spune Charlotte. Dar... Honey se va descurca. Este mai puternică decât crede. O să-i treacă.

Poate în altă viață, îmi zic în sinea mea.

— Am să-i spun că-mi pare rău, zic eu. După ce se mai liniștește. Să știți că îmi pare rău... pentru Shay, pentru Honey, pentru minciunile pe care le-am spus... pentru tot.

— Știu, oftează Charlotte.

Mă mângâie pe păr, iar mie îmi vine să plâng fiindcă nu merit bunătatea și înțelegerea ei.

Scoate dintr-un sertar un pachet plat, învelit în hârtie albastră, și mi-l dă mie.

— Ești o fată cu multă imaginație, Cherry, spune ea. Ești inventivă, visătoare. Trebuie doar să înveți să folosești acest talent într-un sens bun. Minciunile rămân minciuni câtă vreme încerci să-i convingi pe ceilalți că sunt adevărate... Dar dacă le privești ca pe niște povești, niște fantezii? Atunci poți să-ți imaginezi tot ce vrei tu. Ai trecut prin multe în scurta ta viață, Cherry... încă n-ai terminat să-ți explici tot ce s-a întâmplat. M-am gândit că poate te-ar ajuta să-ți scrii poveștile și fanteziile...

Deschid pachetul şi găsesc înăuntru un frumos jurnal cu coperte din mătase roşie, brodată cu flori de cireş. N-am văzut în viaţa mea ceva mai frumos.

— Oh... dar... mulţumesc, Charlotte!

— Când eram de vârsta ta, aveam un carnet pe care îl luam cu mine peste tot, îmi zice ea. Aşterneam în el toate gândurile mele. Ai putea să faci şi tu la fel. Ţine-l ca jurnal sau caiet cu amintiri, un loc în care să faci diferenţa dintre vis şi realitate. Scrie poveşti. Lasă frâu liber imaginaţiei.

Mă gândesc la cele spuse de Charlotte. Dacă eu am văzut lucrurile altfel? Dacă eu am văzut în minciunile mele nişte poveşti, cum zicea Shay? Nişte fantezii, fabulaţii, lucruri imaginate, inventate... un mod de a exprima sentimentele pe care le port în mine. N-ar fi nimic ruşinos sau rău în asta, nu? Dacă aş scrie aceste poveşti, poate că voi fi foarte mândră de ele într-o bună zi.

— Aşa am să fac! îi promit eu lui Charlotte. Mulţumesc. Nu-mi vine să cred că sunteţi cu toţii atât de buni cu mine, după câte prostii am făcut... am minţit şi... altele mai rele.

Mângâi hârtia crem cu vârful degetelor şi îmi reţin cu greu lacrimile.

— La vârsta ta, dragostea e trecătoare, îmi spune Charlotte. Şi, crede-mă, uneori Cupidon aruncă săgeţi otrăvite. Nu spun că nu trebuia să-ţi placă Shay... dar nici că va dura ce este între voi doi. Situaţia este încurcată... dar... nu-i sfârşitul lumii.

— Credeam că am stricat totul, şoptesc eu. Credeam că totul s-a dus de râpă... tu, tata, nunta, viitorul nostru...

— Nu s-ar întâmpla asta din atâta lucru, zice Charlotte. Îţi promit...

— Au stabilit data nunții, șoptește Coco. Pe 1 iunie. Vom fi toate domnișoare de onoare...

— Și eu?

— Și tu, Cherry, cum să nu! spune Charlotte.

Apoi continuă cu un oftat:

— Uite... îmi pare rău că ai simțit nevoia să minți ca să fii acceptată, dar eu te înțeleg. Ai crezut probabil că aici nu mai e loc și pentru tine, iar Honey ți-a complicat situația de la bun început. Cred că te-ai simțit copleșită. Noi vrem doar ca tu să te simți bine, să fii tu însăți și... să faci parte din familie.

— Curând vom fi o familie adevărată, spune Skye. Vei vedea.

— Și acum suntem o familie adevărată, o corectează Charlotte. O bucată de hârtie nu va schimba asta. Contează dragostea și grija ce ne-o purtăm unii altora...

Vreau să fac parte din această familie și cred că pot. Am un tată care mă iubește, o nouă mamă care ține la mine cât să-mi facă supă de roșii, cu busuioc din grădină și, dacă stau să mă gândesc bine, supa ei e mai bună decât cea la cutie. Am o mulțime de surori vitrege, din care trei mă acceptă, ba chiar țin la mine. Ele știu că nu sunt perfectă, că am făcut ceva rău, ceva oribil, l-am furat pe iubitul surorii lor, i-am speriat îngrozitor... probabil că nu aprobă ce-am făcut eu, dar totuși vorbesc cu mine. Sper.

Mai am o a patra soră. Ea m-a urât de cum m-a văzut și încă mă urăște, știu, dar nu pot s-o învinuiesc pentru asta. Și eu aș simți la fel dacă aș fi în locul ei. Aș vrea să-i spun că îmi pare rău, că am tot încercat să împiedic să se întâmple acest lucru, dar nu sunt convinsă că m-ar crede.

Aș vrea să spun că regret, dar adevărul e că... nu prea regret.

Cum aş putea? Nu l-am ales pe Shay, şi nici el nu m-a ales pe mine. Aşa s-a întâmplat. Dragostea e ca o forţă a naturii, care ne depăşeşte, se distrează pe seama noastră, stârneşte necazuri şi contemplă consecinţele.

— Shay este pedepsit, îmi şopteşte Skye. Pentru tot restul vacanţei. Să-l fi văzut pe tatăl lui aseară... urla şi înjura şi pe urmă s-a aşezat la masa din bucătăria noastră şi a început să plângă, iar mama lui Shay i-a spus că a fost prea dur cu fiul lui, iar el a zis că aşa o fi...

Cred că acum situaţia lui Shay s-a îmbunătăţit. Sper.

Când ies din casă, deja se înserează. Mă duc la iazul cu peşti şi presar puţină mâncare pentru Rover. Cinci peştişori urcă la suprafaţa apei, unduindu-şi cozile, agitându-se, şi la început nu ştiu care dintre ei este Rover. Îmi dau seama că totul se schimbă, însă uneori schimbările sunt spre bine. Peştişorul meu cel singuratic are acum prieteni, un iaz cu nuferi şi un viitor înainte.

— Probabil că n-am să-l mai văd pe Shay până în septembrie, îi spun lui Rover. Când începe şcoala. Ce mai distracţie... la un liceu nou, cu Honey care mă urăşte... Şi ce populară o să fiu, nu? Ei, n-ar fi o noutate pentru mine...

Rover se strecoară pe sub un nufăr şi reapare ceva mai încolo, uitându-se la mine dezolat.

— Dar şi Shay va fi acolo. Nu voi fi singură.

Mă ridic şi traversez peluza, îndreptându-mă spre rulota mea dintre cireşi, dar în ultimul moment mă opresc să arunc o privire înapoi, spre Casa Tanglewood.

În odaia din turnuleţ, la fereastra deschisă, stă ghemuită o siluetă mică şi suplă, cu părul lung de Rapunzel, fluturând uşor în adierea vântului.

Honey mă priveşte ca o prinţesă din turnul unui castel, în aşteptarea unui prinţ care nu va veni niciodată.

Se șterge la ochi cu dosul mâinii și deschide mai mult fereastra. O clipă am impresia că vrea să mă strige, să vorbească poate cu mine, să țipe la mine, dar pe urmă observ în mâinile ei o sclipire de argint.

Simt că-mi stă inima în loc și fac ochii mari.

Foarfeca se deschide și se închide cu un țăcănit scurt și sec.

Lent, foarte lent, șuvițe de păr blond și mătăsos încep să cadă de la fereastră ca niște panglici lungi și aurii care coboară în spirală și se aștern ușoare ca zăpada pe pietrișul aleii. Totul durează cinci sau zece minute și, în final, când Honey lasă foarfeca din mână, din părul ei superb n-a mai rămas decât o tunsoare scurtă și țepoasă, ca de pușcăriaș sau de bolnav de cancer. Privirea ei se oprește îndelung asupra mea, plină de înțeles, iar eu simt cum mi se strânge inima.

Mă uit în altă parte. Afară s-a înserat de-a binelea și în camerele de la parter încep să se aprindă luminile. Dinspre bucătărie răzbat glasuri vesele și plăcute, o perdea se mișcă discret la fereastra unei camere de oaspeți, se aude muzică, freamătul vieții.

Mă întorc și plec mai departe, pierzându-mă printre cireși, spre mica mea rulotă roșie.